

ပုညခင်စာအုပ်တိုက်

www.burmeseclassic.com

ပုညခင်

BURMESE
CLASSIC
COM

ကောင်းကင်ထက်က ဆင်းသက်သူ

www.burmeseclassic.com

အခန်း (၁)

၃၈ ၃၈ ၃၈

BURMESE
CLASSIC
COM

“အမေ...သမီး ကြောက်တယ်”

“လာစမ်းပါအေ ... ဘာကြောက်စရာရှိလဲ ...”

လှေကားတစ်ဆစ်ချိုးမှာ ခြေစုံရပ်လျက် တွန့်ဆုတ် ဆုတ်လေး လုပ်လိုက်မိသော ခွန်းချိုသာ၏ လက်ဖဝါးကလေးကို အမေက ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ဆွဲကာ လှေကားထစ်တွေကို ခပ် သွက်သွက် နင်းတက်လိုက်သဖြင့် ခွန်းက အမေခြေလှမ်းတွေကို မိအောင် ကသောကမျှောလေး လိုက်တက်လာခဲ့ရပါသည်။

မှောင်မိုက်နံ့စော်နေသော လှေကားထစ်တွေကို ဖြတ်ကျော်တက်လာရင်း ငိုချင်နေမိသည်။ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ အမေက ခွန်းကို ထားခဲ့မှာတဲ့ ... ။ ဟင့်အင်း ... ခွန်း မနေချင် တူး အမေရယ် ... ။

အမေကတော့ ခွန်းစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတယ်

ပုည ခင်စာအုပ်တိုက်

ဆိုတာမသိဘဲ အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သွက်လက်သော ခြေလှမ်းများဖြင့် မဆုံးနိုင်တော့ဘူးဟုထင်ရသည့် တိုက်ခန်းလှေကားထစ်တွေကို မမောတမ်း ဖြတ်ကျော်တက်သွားသည်။

လှေကားထစ်တစ်ခုရဲ့ ထိပ်ဆုံးက နေရာလွတ်လေးမှာ အမေက ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်သဖြင့် ခွန်းလည်း ရပ်လိုက်ရသည်။ အဲ့ဒီနေရာဟာ တိုက်ခန်းတစ်ခန်းရဲ့ တံခါးရှေ့မှာဆိုတာကို ခွန်း သေချာကြည့်တော့မှ သိရသည်။ မီးမရှိ၊ အလင်းရောင်မရှိ၊ လေဝင်လေထွက်မကောင်း၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် အခန်းနဲ့လည်း နီးကပ်လွန်းသဖြင့် ခွန်း အသက်ရှူကြပ်သလို ခံစားလာရသည်။

ခွန်းတို့နယ်မှာဆို ဒီလောက်အသက်ရှူကြပ်ရသည့် နေရာမျိုးမရှိ...။ ခွန်းတို့ နေခဲ့ရသည့် အိမ်ကလေးသည်လည်း မကြီးကျယ် မခမ်းနားပေမယ့် ပြတင်းပေါက်များများ၊ လေဝင်လေထွက်ကလည်း ကောင်းတာမို့ ဘယ်တော့မဆို အသက်ရှူလို့ဝသည်။

ခွန်းသည် အမေ တင်းတင်းဆုပ်ထားသည့် ခွန်းရဲ့ လက်ကလေးကို မသိမသာ ရုန်းကြည့်လိုက်ရင်း...

“အမေ... ခွန်း ဒီမှာနေရမှာလားဟင်”

“အေး...”

အမေဖြေပုံက ခပ်ပြတ်ပြတ်။

“ခွန်း ဒီမှာမနေချင်ဘူး အမေရယ်...”

“ကလေးကြီးလို ကျွဲတိုက်မနေစမ်းပါနဲ့အေး... တိတ်တိတ်နေစမ်းပါ။ ဒီနေရာက ညည်းအတွက် အသင့်တော်ဆုံးနေရာ၊ ဒီမှာနေမှဖြစ်မှာ”

“အမေရယ်... သမီး အမေနဲ့ပဲ နေပါရစေ...”

“နေလို့မဖြစ်ဘူးလို့ ဘယ်နှခါ ပြောရမလဲ ခွန်းချိုသာ”

အမေက ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ဟောက်လိုက်သဖြင့် ခွန်း ငြိမ်ကုပ်သွားသည်။ ထိုခဏမှာ အမေက အခန်းတံခါးကို ခပ်ဆဆလေး ခေါက်လိုက်ပါသည်။

ခွန်းကတော့ အဲ့ဒီတံခါးကြီး ပွင့်မလာပါစေနဲ့ဟု ကျိတ်ဆုတောင်းလိုက်သည်။ အဲ့ဒီတံခါးကြီးရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ခွန်း မနေချင်လို့ပင် ...။

ခွန်း ဆုတောင်းက မပြည့်။ တံခါးက ချက်ချင်းလို့ ပွင့်လာကာ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထွက်လာသည်။

“ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ချင်လို့လဲ...”

“အဆောင်သူ အသစ်လာဖို့တာပါ၊ ဒေါ်စိန်မြ လွှတ်လိုက်တာ”

“ဪ... မမစိန် ပြောထားတယ်၊ ဧရာဝတီတိုင်းဘက်က သင်တန်းလာတက်တဲ့ ကလေးမလေးဆို၊ သူလေးလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“လာလေ...လာ၊ အထဲဝင်ကြ၊ ရှင်တို့ ကံကောင်းတယ် သိလား၊ ဒီအခန်းမှာက တစ်နေရာစာပဲ လွတ်တော့တာ၊ ဒါတောင်မှ ဒီနေရာမှာ နေတဲ့ ကောင်မလေးက သူ့နယ် ကို အပြီးပြန်သွားလို့ ရှင်တို့ ဒီနေရာကိုရတာ၊ ကောင် မလေးက ဒီမှာနေလာတာ ငါးနှစ်လောက်တောင် ရှိနေ ပြီ၊ သင်တန်းတက်တဲ့အချိန်က စပြီး အလုပ်ဝင်တဲ့အထိ ဒီမှာနေလို့ အဆင်ပြေတယ်ဆိုပြီး ဘယ်မှမပြောင်းဘဲ နေတာ၊ ဒီမှာက သွားရေး လာရေးလည်း အဆင်ပြေ တယ်လေ၊ မနေ့ကမှ သူထွတ်သွားတာ၊ ရှင်တို့ အလာ ဦးပေလို့၊ မနက်ဖြန်ဆိုရင်တောင် ဒီကိုစင်ချင်တဲ့သူတွေက နှစ်ယောက် သုံးယောက်လောက် တန်းစီနေပြီ၊ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဒီလည်းတန်းအဆောင်တွေက အမြဲလူပြည့် နေတာလေ၊ ဈေးနီး၊ ကျောင်းနီး၊ ကားဂိတ်နီး၊ သင်တန်း တွေဆိုလည်း ဒီတစ်ဝိုက်မှာ လက်ညှိုးထိုးမလွဲပဲ၊ အချက် အချာကျတဲ့ နေရာဆိုတော့လည်း ဘယ်သူမဆို နေချင် ကြတာပေါ့လေ၊ ဒါနဲ့... ရှင်က ကလေးမလေးနဲ့ ဘာ တော်လဲ...”

“ဘာမှမတော်ပါဘူး...”

အမေအပြေကြောင့် ခွန်းက အမေကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ပြီး တစ်ခုခုပြောဖို့ ပါးစပ်ဟလိုက်သော်လည်း အမေ က ခွန်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍စိုက်ကြည့်ရင်း မသိမသာ ခေါင်း

ယမ်းပြလိုက်သဖြင့် ခွန်း ငြိမ်နေလိုက်ရသည်။ အမေ ဘာလို့ ဒီလိုပြောသလဲဆိုတာ ခွန်း နားမလည်ပါ။

“သူ့မိဘတွေက နယ်မှာ လုပ်ငန်းကိစ္စတွေနဲ့ ဘယ်လိုမှ မအားလပ်နိုင်ကြလို့ ကျွန်မက တာဝန်ယူပြီး လိုက်ပို့ပေး ရတာပါ၊ ကျွန်မက သူတို့အိမ်က အလုပ်သမားပါ”

“အမေ...”

ခွန်း အံ့သြလွန်းလို့ လွတ်ခနဲ ခေါ်မိသွားချိန်မှာ အမေက သူ့ မလွတ်တမ်း ဆုပ်တိုင်ထားသည့် ခွန်းရဲ့ လက် ကလေးကို တအားပင် ဖျစ်ညှစ်ပစ်လိုက်ပါသည်။

ခွန်းသည် နာကျင်မှုနှင့်အတူ အမေရဲ့ တားမြစ်မှု ကိုပါ သဘောပေါက်သွားခဲ့ရသည်။ တော်ရုံဆို အမေက ခွန်းကို နာကျင်အောင် လုပ်မယ့်သူမျိုးမှ မဟုတ်တာ။

ခွန်းက အလင်းရောင်အားနည်းလှသည့် အခန်းဝ နားမှာ အမေနဲ့အတူရပ်လျက် မျက်ရည်ဝဲလာမိသည့် ခဏမှာ အမျိုးသမီးကြီးက မီးခလုတ်တစ်ခုကို ထောက်ခနဲ ဖွင့်လိုက်ပါ သည်။

လင်းသွားသည့် အခန်းထဲမှာတော့ ခုတင် ငါးလုံး ကို ဘေးချင်းယှဉ်၍ ချထားပါသည်။ ခုတင် တစ်ခုနဲ့တစ်ခုကြား နေရာလေးကလည်း ခပ်ကျဉ်းကျဉ်း။ ပစ္စည်းတွေကလည်း ပြတ် ညပ်နေသည်။ ဘေး ပြတင်းပေါက်မရှိသည့် အခန်းကလေးထဲ မှာ မီးမထွန်းလျှင် ဘာမှမြင်ရမှာတောင်မဟုတ်ပါ။ ဒါနဲ့များ

တောင် တိုက်ခန်းစုတ်စုတ်ထဲက ခုတင်စုတ်လေးတစ်လုံးမှာ နေချင်တဲ့သူက တန်းစီနေတာတဲ့။ ကြွားတာလား၊ တကယ်လား တော့ ခွန်းလည်း မသိပါ ...။

“ကဲ ... ကလေးမ နေရမှာက ဒီခုတင်ပဲ၊ ရေချိုးခန်း အိမ်သာက နောက်ဘက်မှာ၊ ထမင်းစားရင် နောက်ဘက် အခန်းထဲမှာ စားလို့ရတယ်၊ ဟင် ... ခုမှ သေချာကြည့် မိတယ်၊ ကလေးမလေးက အချောအလှလေးပဲ၊ ခုန မီးမှောင်နေတော့ သေချာမမြင်ရဘူးလေ၊ ကြည့်စမ်း ... ရုပ်ကလေးကိုက သန့်ပြန့်ပြီး သူဌေးသမီးရုပ်လေးကို ထွက်နေတာပဲ ...၊ မိဘတွေကလည်း လုပ်ငန်းရှင်ဆို ဘာလို့ ဒီမှာလာနေမှာလဲ ...၊ ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အခန်း မျိုးမှာ နေနိုင်တာပဲမဟုတ်လား”

“ဒါက ဒီလိုရှိပါတယ်၊ သူ့မိဘတွေက သူ့သမီးလေးကို တစ်ယောက်တည်း တိုက်ခန်းမှာထားတာထက်စာရင် ဒီလို အများနဲ့ စုပေါင်းနေရတာက ပိုစိတ်ချရမယ်ထင်လို့ ပါ၊ ပြီးတော့ ... သမီးလေးက မိဘအိမ်မှာ လိုလေသေး မရှိ နေထိုင်လာခဲ့ရတော့ လူ့လောကအကြောင်း၊ ဘဝ အကြောင်း နားမလည်ဘဲ အောက်ခြေလွတ်သွားမှာစိုးလို့ အများနဲ့ ရောနှောနေရင်း ဘဝအကြောင်း နားလည်စေ ချင်လို့ ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ တမင်နေခိုင်းလိုက်တာပါ ...”

“ဪ ... ဪ ... ကောင်းပါတယ်၊ ကောင်းပါတယ်၊ ဒီမှာကတော့ တကယ့်ကို ဒေါင်ကျကျ ပြားကျကျ နေရတာ၊ တစ်ထီးတစ်နန်း နေချင်လို့လည်း မရဘူးပေါ့ ...၊ ဒီလိုပဲ အဆင်ပြေအောင် ညှိနေကြရတာ၊ နောင်ကျရင် တဖြည်းဖြည်း နားလည်လာပါလိမ့်မယ်၊ ဒါနဲ့ သမီး နာမည်က ...”

“ခွန်းချိုသာပါ”

“အေး ... အေး ... အန်တီ မှတ်ထားမယ်၊ အန်တီနာမည်လည်း မှတ်ထား၊ ဒေါ်ကျင်မေတဲ့ ...၊ အန်တီက ပထမထပ်မှာ နေတယ်၊ ဒီ ခြောက်လွှာအခန်းလည်း အန်တီအခန်းပဲ၊ အဆောင်သဘောမျိုး ငှားစားလာတာ ၁၀ နှစ်လောက်တောင် ရှိနေပြီ၊ မမစိန်က အန်တီအဆောင်ကို လူခေါ်ပေးတတ်တဲ့ ပွဲစား၊ သမီးတို့ ဒီနေ့ လာမယ်ဆိုလို့ အန်တီ ဒီမှာလာစောင့်နေတာ၊ ကဲ ... ပစ္စည်းတွေဘာတွေ နေရာချကြဦး၊ အန်တီလည်း အောက်ထပ်ပြန်ဆင်းတော့မယ်၊ ရေနီစွ မီးကိစ္စ လိုအပ်တာရှိရင် အန်တီလာပြော၊ ပုန်းဆက်ချင်လည်း လာဆက်လို့ရတယ်၊ ဒီလို နေခင်းပိုင်းကတော့ ဒီအခန်းက အဆောင်သူတွေ သင်တန်းသွား၊ အလုပ်သွားနဲ့ဆိုတော့ လူမရှိတတ်ဘူး၊ ညနေမှ ပြန်ရောက်လာကြမှာ”

ဒေါ်ကျင်မေ ပြန်ထွက်သွားတော့ အမေက အခန်း
တံခါးကို အတွင်းမှ ချက်ထိုး၍ ပိတ်လိုက်ပါသည်။ ခွန်းက
အမေ့ကို မှုန်ကုပ်ကုပ်လေးရပ်ကြည့်နေရင်း...

“အမေ... ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ အမေ့ကို
တော့ ခွန်း လုံးဝနားမလည်တော့ဘူး”

“ကဲ... လာစမ်းပါအေ... ဒီမှာထိုင်ဦး၊ အမေပြောတာ
သေချာနားထောင်စမ်းပါ”

အမေက ခွန်းလက်ကိုဆွဲကာ ခုတင်အလွတ်ပေါ်
မှာ ထိုင်စေလိုက်ပြီး...

“ခုန အမေ ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ သမီး သေချာမှတ်ထား၊
ဒီအခန်းထဲက အခန်းဖော်တွေပဲဖြစ်ဖြစ်... သင်တန်းက
လူတွေပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူ့ကိုမဆို အဲဒီအတိုင်းပဲ သိစေရ
မယ် သမီး...”

“ခွန်း မညာချင်ပါဘူး အမေရယ်၊ ညာဖို့လည်း လိုမှ
မလိုတာ၊ ခွန်းက အမေ့သမီးပဲ၊ အဲဒါ သူများသိတော့
ရော ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ...”

“အမေပြောတာ နားထောင်စမ်းပါ သမီးရယ်၊ ခုန
ဒေါ်ကျင်မေ ပြောသွားတာလည်း သမီး ကြားသားပဲ
မဟုတ်လား၊ သမီးရုပ်က တကယ့်ကို သူဌေးရုပ်ကလေး၊
အမေနဲ့များ တခြားစီ၊ အမေ့ရုပ်က ဘယ်လောက် စုပ်နပ်
လိုက်သလဲ...၊ ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သူများအလုပ်သမား၊

သူများအိမ်ဖော်အဆင့်ဆိုတာ သိသာနေတာ...၊ အမေ
သမီးလေးကျမှ တသွေးတမွေးလေး အလှူထူးနေတာ၊
သမီးကို အိမ်ဖော်သမီးလို့ ဘယ်သူက ထင်ရက်မလဲ...၊
ဒီရပ်ဒီရည် ဒီလိုအသွေးအမွှေးနဲ့ အမေ့သမီးလေးမှာ
တက်လမ်းတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ တစ်နေ့ကျ သူဌေးနဲ့
ညားပြီး အမေ့သမီးလေး ကောင်းစားသွားမှာလည်း သေ
ချာတယ်၊ သမီးတက်လမ်းကို အမေက ပိတ်ဆို့မထား
ချင်ပါဘူးအေ”

“အမေဘာသာ အိမ်ဖော်ဖြစ်တာနဲ့ သမီးတက်လမ်း ပိတ်
ရောလား အမေရဲ့၊ မဆိုင်လိုက်တာ...”

“ဆိုင်တာပေါ့၊ သိမ်ဆိုင်တာပေါ့၊ တစ်နေ့ကျ သမီး
ယူမယ့် ယောက်ျားရဲ့ အသိုက်အဝန်းမှာ သမီးဟာ အိမ်
ဖော် သမီးဆိုပြီး အထင်သေးကြမှာ၊ သဘောမတူကြမှာ
မျိုးကို အမေ မလိုလားဘူး သမီး၊ အမေ့ဘဝရဲ့ အကြီး
မားဆုံး မျှော်လင့်ချက်က သမီး လင်ကောင်းသားကောင်း
ရရေးပဲ...”

“ဒုက္ခပါပဲ အမေရယ်၊ သမီး နားတောင်ရှက်လာပါပြီ၊
သမီး အခု ဒါမျိုးတွေလည်း စိတ်မကူးသေးပါဘူး”

“အခု စိတ်မကူးပေမယ့် တစ်ချိန်ချိန်ကျရင်တော့ စိတ်ကူး
မိမှာပဲလေ၊ အဲဒီအချိန်ကျရင် သမီး သိလာမှာပါ”

အမေ့ကို အတိုက်အခံ မပြောလိုသဖြင့်သာ ခွန်း

ငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။ ခုမှ ခွန်းအသက်ဟာ ၂၀ တောင်
ကောင်းကောင်းမပြည့်ချင်သေး...။ ယောက်ျားတစ်ယောက်
ကို ချစ်ရကောင်းမှန်းတောင် မသိသေးတဲ့အချိန်မှာ 'အမေ့ရဲ့
လင်ကောင်းသားကောင်း ရရေး' ဆိုသည့် စကားအသုံးအနှုန်းက
ခွန်းအတွက် ရင့်သီးနေသလိုပင်။

ခွန်းသည် ခုချိန်ထိ အမေ ဘာအတွက်ရည်ရွယ်
ပြီး ဘာတွေလုပ်နေသလဲဆိုတာ နားမလည်နိုင်သေး။ အမေ့ကို
မလွန်ဆန်နိုင်လို့သာ အမေခေါ်ရာ လိုက်ခဲ့ရပေမယ့် ခွန်းကတော့
ခွန်းတို့ရဲ့ မြို့ကလေးမှာသာ နေချင်ခဲ့သူပင်...။ သို့သော်
ဟိုမှာက ခွန်း တွယ်မှီရမယ့်သူ မရှိ၊ အမေသည်သာ ခွန်းရဲ့
တစ်ဦးတည်းသော တွယ်မှီရာဖြစ်ပါသည်။

ခွန်း သိတတ်စအရွယ်ကတည်းက အဖေဆိုတာ
ကို ခွန်း မသိမမြင်ခဲ့ရပါပေ...။ အမေကလည်း ခွန်းအဖေ
အကြောင်း တစ်ခါမှမပြောဖူးခဲ့...။ အမေ သေတ္တာအဟောင်း
လေးထဲက စာအုပ်အနွမ်းလေးထဲမှာ ထည့်ညှပ်ထားသည့် အဖေ
ရဲ့ မှုန်မွှားမွှား ဓာတ်ပုံတစ်ပုံကိုသာ ခွန်း မြင်ဖူးခဲ့သည်။ ဓာတ်ပုံ
လေးက ဆေးသား မှိန်ဖျော့မှုန်ဝါးပေမယ့် အဖေရုပ်ကိုတော့
ဝီဝီပြင်ပြင်မြင်ရသည်။ အဖေဟာ လူချောတစ်ယောက်၊ ခွန်းနဲ့
လည်း အင်မတန် ရုပ်တူလှသူမို့ အမေ မပြောပေမယ့် ဒါဟာ
ခွန်းရဲ့အဖေပဲဆိုတာ ခွန်း အလိုလိုသိသည်။

ခွန်း အရွယ်ကလေးရောက်လာတော့ အမေ ညီမ
နှစ်ဝမ်းကွဲတော်သူ ဒေါ်အုန်းခင်က အမေအကြောင်း ပြောပြခဲ့
ပါသည်။

"ညည်းအမေ မချီအေးက အချစ်ကြီးလို့ အမျက်ကြီးသွား
ရှာတာပါအေး...။ ညည်းအဖေက တကယ့် လူချော...။
ခက်တာက ရုပ်ကလေးချောသလောက် လူကလည်း
မင်းသားလေးလို နေချင်ပေတာကိုး၊ လက်ကြောမတင်း
ပေါ်ကြောငယ်င်းဆိုတော့ စီးပွားကမဖြစ်ထွန်းတဲ့အပြင်
မမချီ အမွေရထားတဲ့ ပစ္စည်းမှန်သမျှကို ထိုင်ဖြုန်းလိုက်
တာ ၂နှစ်နဲ့ ကုန်ပါရောလား...။ မချီက ရုပ်ကလေး
လည်း မလှရှာတော့ သူ့ယောက်ျားကို ရွှေမင်းသားလေး
လို အရိပ်ကြည့်ချင်ရှာတာ၊ လောင်းကစားလုပ်ဖို့ ပိုက်ဆံ
တောင်းလည်း ပေးလိုက်တာပဲ၊ နောက်ဆုံး ပိုက်ဆံမရှိ
တော့ရင်တောင် သူ့နားကပ် ချွတ်ပေးပြီး နားပေါက်
ဟောင်းလောင်းနဲ့ နေလိုက်တော့တာ...။

"လင်တော်မောင်ကလည်း မိဘ လက်ထက်က
မသုံးမစားဘဲနေခဲ့ရသမျှ မယားလက်ထက်ကျမှ သုံး
ကောင်း ဖြုန်းကောင်းနဲ့နေလာလိုက်တာ မမချီမှာ ရှိသမျှ
ကုန်ပြီး သူလည်း လောင်းကစားစွဲ၊ အရက်စွဲနဲ့ နောက်
ဆုံးတော့ ကစားဝိုင်းမှာ ရန်ဖြစ်ပြီး အချင်းချင်း ဓားနဲ့
ထိုးလို့ သေပါရောလား...။

“မမချို့ ခမျာမှာတော့ ညည်းကို ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ကျန်ရစ်ခဲ့ရတာ၊ ရှိသမျှ ပစ္စည်းလည်းကုန်ပြီဆိုတော့ ဒီလိုပဲ တို့မြို့မှာ ကြုံရာလုပ်ပြီး ရှာဖွေစားသောက်လာရတာ”

အမေအဖြစ်ကိုကြားတော့ ခွန်းမှာ မချီပါ။ အမေမပြောချင်သည့် အဖေအကြောင်းကိုလည်း ဘာမှ မမေးဖြစ်တော့ပါ။

တကယ်တော့ ခွန်းရုပ်ရည်ဟာ အဖေနဲ့တူလို့သာ ချောတာဟု ဆိုရမှာပင် ...။ အမေခမျာမှာတော့ မချောမလှ ရှာပါ ...။ ပြီးတော့ ... ခွန်း ငယ်ငယ်ကတည်းက အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ကာ ပင်ပန်းတကြီး ရုန်းကန်လာခဲ့တာမို့ ရုပ်က အသက်ထက် ပိုအိုစာသည်။ သပ်သပ်ရပ်ရပ် ပြင်ပြင်ဆင်ဆင်လည်း မနေတတ်တာမို့ ခွန်းနဲ့ အမေဟာ သားအမိဆိုတာကို တစိမ်းတရံဆံများက မယုံကြည်ကြပါ ...။

အမေက သူသာ စုတ်စုတ်ပြတ်ပြတ်နှင့် ဖြစ်သလို နေချင်နေမည်၊ ခွန်းကိုတော့ အဝတ်အစားကောင်းကောင်း ဆင်ပေးကာ ရွှေမင်းသမီးလေးလို နေစေသည်။

ခွန်း လှသွေးကြွယ်စ ၈ တန်းနှစ်လောက်မှာ အမေက ခွန်းကို သူ့ညီမဝမ်းကွဲ ဒေါ်အုန်းခင်တို့အိမ်မှာ အပ်ထားခဲ့ကာ မြို့မှာအလုပ်လုပ်ဖို့ ထွက်သွားခဲ့ပါသည်။

ခွန်းတို့မြို့ကို မကြာခဏ လာတတ်တဲ့ အိမ်ဖော်ပွဲစား ဒေါ်ဥနဲ့ လိုက်သွားတဲ့ အမေဟာ ရန်ကုန်က သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာ အိမ်ဖော်သွားလုပ်မှန်း ခွန်း ၁၀ တန်းနှစ်ရောက်မှ သိရပါသည်။

အမေကတော့ မြို့ကို ၆ လ တစ်ခေါက်လောက် ပြန်လာတတ်ပြီး ခွန်းအတွက် ကျောင်းစရိတ် စားစရိတ်လည်း ထောက်ပံ့ရှာပါသည်။

ခွန်းကတော့ အမေ ခွန်းကို ထားခဲ့တာကိုလည်း အပြစ်မပြော၊ အိမ်ဖော်သွားလုပ်သည့်အတွက်လည်း ‘ငါ့အမေဟာ အိမ်ဖော်’ ဟုတွေးကာ မသိမ်ငယ်ခဲ့ဖူးပါ။

ဒေါ်လေးအုန်းကတော့ ခွန်းကို ပြောပြောပြတတ်သည်။

“ညည်းအမေက ညည်းအတွက် ရည်မှန်းချက် တကယ်ကြီးတာပါအေ၊ သူ အခု ရန်ကုန်မှာ အလုပ်သွားလုပ်တာ တစ်နေ့ကျ ညည်းကို ရန်ကုန် ခေါ်မလို့တဲ့၊ ညည်းကို ရန်ကုန်မှာ သင်တန်းကောင်းကောင်းတက်ခိုင်းပြီး အလုပ်ကောင်းကောင်း လုပ်ခိုင်းမှာတဲ့၊ သူ အခု လုပ်လုပ်နေတဲ့ အိမ်ကလည်း အရမ်းချမ်းသာတဲ့သူတွေဆိုတော့ သူ့ကို လခကောင်းကောင်းပေးတဲ့အပြင် မကြာခဏ မုန့်ပိုးပေးသတဲ့၊ အဲ့ဒါတွေ စုထားတာတောင် တော်တော်ရနေပြီဆိုပဲ”

ခွန်းကတော့ အမေလုပ်သမျှ အကောင်းအဆိုး မဝေဖန်ပါ။ သို့သော်... ခွန်း အမေနဲ့အတူနေချင်သည်။ အမေပဲ ခွန်းဆီပြန်လာလား၊ ခွန်းပဲ အမေဆီ လိုက်နေနေ၊ အတူနေရ လျှင် ခွန်း ကျေနပ်သည်။

ကျူရှင် မယူပေမယ့် စာကို ပုံမှန်ကြိုးစားတဲ့ ခွန်း ဟာ ဆယ်တန်းနှစ်မှာတော့ စာမေးပွဲကျခဲ့ပါသည်။ ဒေါ်လေး အုန်းတို့အိမ်မှာက လူများများ၊ အလုပ်ကလည်းများများမို့ ဒေါ် လေးအုန်းရဲ့ တူ တူမတွေကို ထိန်းကျောင်းရင်း အိမ်ဆိုင်ကလေး မှာလည်း ဈေးထိုင်ရောင်းပေးရင်း စာကျက်ရတဲ့ ခွန်းဟာ ဒုတိယ နှစ်မှာလည်း ဆယ်တန်းကျသဖြင့် ကျောင်းထွက်လိုက်ရပါသည်။

ထိုနှစ်မှာပဲ အမေက အချိန်ကျပြီဟုဆိုကာ နယ် ပြန်လာပြီး ခွန်းနဲ့ အမေတို့ နေခဲ့တဲ့ အိမ်ကလေးကို ရသလောက် ဈေးနှင့် ရောင်းပြီး ခွန်းကို ရန်ကုန်သို့ ခေါ်လာခဲ့တာပင်...။

ခွန်းကတော့ အမေနဲ့အတူနေရမယ်ထင်ကာ ပျော် ရွှင်နေခဲ့ရသည်။ ရန်ကုန်မှာ မနေချင်ပေမယ့် အမေနဲ့အတူသာ နေရမယ်ဆို ခွန်း ကျေနပ်သည်။

သို့သော်... အမေက ခွန်း သူနဲ့အတူနေလို့မဖြစ် ဘူးဟုဆိုကာ ခွန်းကို ဒီအဆောင်သို့ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့တာပင်။

ခွန်းသည် မျက်ရည်ဝဲသော မျက်လုံးကလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်လျက် အမေကိုမောကြည့်ရင်း...

“အမေ... ခွန်း အမေနဲ့ပဲလိုက်နေပါရစေ အမေရယ်နော်”

ဟု တောင်းပန်တိုးလျှိုးမိတော့ အမေက ခွန်းကို စိတ်တိုလာပုံနှင့်...

“ညည်း... ငါနဲ့လိုက်နေတော့ အိမ်ဖော်တန်းလျားမှာပဲ နေရမှာပေါ့၊ အိမ်ဖော်တန်းလျားမှာနေတဲ့ အိမ်ဖော်သမီး အဆင့်နဲ့ဆို ညည်း မျက်နှာပန်းလှပါဦးမလား၊ လင် ကောင်းသားကောင်း ရပါဦးမလား၊ ညည်းကို ဒရိုင်ဘာ သားကပဲ လာရိမလား၊ မာလီသားကပဲ လာခလုတ်တိုက် မလား။”

“သူတို့ဘာသာ ခလုတ်တိုက်တိုက် မတိုက်တိုက် သမီး မပါရင် ပြီးတာပါပဲ အမေရယ်”

“ညည်းမပါလည်း အဲ့ဒီလို လူမျိုးတွေက လာမှန်းရဲတယ် ဆိုကတည်းက သိက္ခာကျတာပဲအေ...၊ ငါ့သမီးကို ဒင်း တို့လို အတန်းအစားက လာမှန်းလို့ကတော့ မိချို့နဲ့ အသက်ချင်း လဲပစ်လိုက်မယ်”

အမေက စိတ်ရင်းကောင်းပေမယ့် အပြောလေးက တော့ ဆိုးရှာသူပင်...။ ဘဝအခြေအနေကြောင့်လားတော့ မသိ၊ အမေဟာ မလုံခြုံစိတ်နှင့် တစ်ဖက်သားကို သံသယဝင် တတ်သူ၊ အငဲ့စိတ်ဖြင့် ရန်လိုတတ်သူလည်း ဖြစ်သည်။ အမေ ဟာ ခွန်းကို သိပ်ချစ်ခဲ့ပေမယ့် ချိုချိုသာသာ ယုယုယယတော့ သိပ်မရှိလှ။ ရင်ထဲကသာ နှင့်နေအောင် ချစ်ပြီး နှုတ်ကတော့ ညည်းဟယ် နယ်ဟယ် ငါဟယ် အပြောမျိုးတွေသာ ပြောဆို

တတ်သူပင် ...။ သို့သော် အမေလေသံ ဘယ်လိုပဲရှိရှိ အမေ ခွန်းကို ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ ခွန်းသိဆုံးမို့ အမေစကား သံတိုင်းကို ခွန်း နားဝင်ချိုသည်။

“အမေရယ် ... အိမ်ဖော်ဆိုတာလည်း သမ္မာအာဇီဝ လုပ် စားတာပဲ၊ အိမ်ဖော်သမီးဖြစ်ရတာ ဂုဏ်မငယ်ပါဘူး။”

“ညည်း ဘာသိလို့လဲ ...၊ လူတွေအကြောင်း ညည်း ဘာမှမသိသေးပါဘူး။”

“ကဲ ... ဒါဆိုလည်း အမေ အလုပ်ထွက်လိုက်ပါလား၊ သမီးနဲ့အမေ အတူတူနေပြီး အလုပ်အတူတူ လုပ်ကြမယ် လေ ...”

အမေက ခဏတွေသွားကာ လေပျောက်လေးနှင့် “အလုပ်ထွက်လို့တော့ မဖြစ်ဘူး သမီးရဲ့ ...၊ ဒီအလုပ်က ဂုဏ်မရှိပေမယ့် အမေအတွက်တော့ အဆင်ပြေတယ်၊ စားပြီး သောက်ပြီး စရိတ်ငြိမ်းတဲ့အပြင် လခကလည်း ရသေးတယ်၊ အမေအိမ်ရှင်တွေက အရမ်းချမ်းသာကြတာ၊ ချမ်းသာသလောက် မာနကြီးကြတယ်၊ သူတို့မျိုးရိုးက ဟိုးတုန်းက ဘုရင့်နန်းတော်ထဲက ဘာပညာရှိရဲ့ အဆက် ဆိုလားဆေ ...၊ ရေရေရာရာတော့ မသိပါဘူး၊ မဟာဆီ မဟာသွေးလို့တော့ အဆိုရှိတာပဲ၊ သူတို့အိမ်ထဲက အသုံး အဆောင်တွေကလည်း ရှေးဟောင်းပစ္စည်းတွေလိုပဲ၊ အစဉ်အဆက် ထိန်းသိမ်းလာရတယ်ဆိုလား ...၊

“အိမ်ရှင်က သားအမိနှစ်ယောက်တည်းပါပဲ၊ ဒါ ပေမယ့် အခြွေအရံလိုလိုဟာတွေတော့ ရှိတာပေါ့၊ သူတို့ ဝေယျာဝစ္စတွေ လုပ်ရတာ ပင်ပန်းပေမယ့် ပင်ပန်း သလောက် ပိုက်ဆံတော့ ရတယ် သမီးရဲ့ ...၊

“သူတို့သားအမိက သူတို့စိတ်ပျော်ရင် ပျော်သလို မုန့်ဖိုးတို့ ဆုကြေးတို့ ပေးကြတာ၊ လေးငါးသောင်းဆို လည်း ဘတ်ခနဲပဲ၊ အဲဒီ ပိုက်ဆံတွေ စုစုထားလို့ သမီးကို ဒီခေါ်ဖို့ရော သင်တန်းထားပေးဖို့ရော အဆင်ပြေသွား တာ”

“သမီးက ဘာသင်တန်း တက်ရမှာလဲ အမေ ...”

“သူနာပြုသင်တန်း ...”

အမေစကားကြောင့် ခွန်း အံ့သြမိသည်။ သင်တန်း တွေ အများကြီးရှိတဲ့အထဲကမှ ဒီသင်တန်းကို အမေ ဘာကြောင့် ရွေးချယ်ပါလိမ့်ဟု နားမလည်ဖြစ်ရဆဲ ...

“အဲဒီသင်တန်းက ညည်းနဲ့လိုက်ဖက်တယ်၊ ညည်းက နူးညံ့တယ်၊ စိတ်ရှည်သည်းခံတယ်၊ တစ်ဖက်သားကို စာနာတယ်၊ မအုန်းခင် နေမကောင်းတုန်းကလည်း ညည်း ပဲ ပြုစုတာဆို၊ မအုန်းခင်ကလည်း ညည်းကို အပြုစု ကောင်းလို့ဆိုပြီး သဘောကျနေတာ ...၊

“ပြီးတော့ သင်တန်းတက်ပြီးရင် အလုပ်ရလွယ် တယ်တဲ့ဆော့ ...၊ ဆယ်တန်းမအောင်လည်း ဒီသင်တန်း

မျိုး တက်လို့ရတယ်၊ အို ... ရှင်းရှင်းပဲ ပြောတော့မယ်၊
ညည်းက ဒီသင်တန်းတက်ပြီး အထူးကုဆေးရုံကြီးတွေမှာ
အလုပ်လုပ်တော့ ဆရာဝန်တွေ၊ ဆေးခန်းလာပြတဲ့
သူဌေးတွေက ညည်းကိုကြိုက်ပြီး ညည်း သူဌေးနဲ့ ရှာ
ပေါ့၊ ညည်းရပ်ကလေး ဒီလောက်ချောတာကို ဘယ်သူက
မကြိုက်ဘဲ နေနိုင်မလဲ၊ သူဌေးတွေနဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ အခွင့်
အရေးရဖို့ပဲ အရေးကြီးတာ၊ နယ်မှာဆိုရင် ညည်း လင်
ကောင်းသားကောင်း ရဖို့မလွယ်ဘူး၊ အမေတို့ အခြေ
အနေကို တစ်မြို့လုံးကလည်း သိထားတော့ သူဌေးသားနဲ့
ကြိုက်တောင် သူတို့မိဘက လိုက်ခွဲဦးမှာ၊ သာမန် စာရေး
စာချီလေးလောက်နဲ့တော့ အမေသမီးနဲ့ မပေးစားနိုင်ပေါင်
အေ ... ၊

“ဒီရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာက တစ်ယောက်အကြောင်း
တစ်ယောက် ဂယနုဏသိဖို့ခက်တယ်အေ ... ၊ ညည်း
ရုပ်ရည်လေး အားကိုးပြီး ခပ်တည်တည်သာနေ၊ ညည်းကို
ဘယ်သူကမှ အိမ်ဖော်သမီးလို့မထင်ဘူး ... ”

အမေက အားတက်သရော အဆက်မပြတ်ပြော
နေရင်းက ခွန်းရဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို လှမ်းဆွဲလိုက်ရင်း ...

“ညည်း လက်ကလေးတွေဆို ကြည့်စမ်း ... ဖောင်းပြည့်
ပြီး ထိပ်ဖျားလေးကို ရှူးချွန်သွားတာ ဘယ်လောက်လှ
လိုက်သလဲ၊ ဒီလို လက်ပိုင်ရှင်ဟာ ဘယ်တော့မှ မဆင်းရဲ

ဘူး၊ ပြီးတော့ ညည်းက ရာဇာသား၊ တစ်နေ့ကျ သူဌေး
ကတော် ဖြစ်ကိုဖြစ်မှာ ... ”

“အဲဒီလောက်လည်း မမျှော်မှန်းထားပါနဲ့ အမေရယ်၊
ခွန်းကတော့ မချမ်းသာလည်း အမေနဲ့အတူ အေးအေး
ချမ်းချမ်း နေခွင့်ရရင် ပြီးတာပါပဲ ... ”

“ကျုပ်ကတော့ ညည်းနဲ့ပတ်သက်ရင် အကြီးကြီး မှန်း
တာပဲအေ၊ ကံ ... ကံ ... အကြီးကြီးမှန်းဖို့ အထုပ်အကြီး
ကြီး ဖွင့်လိုက်ရအောင် ... ”

အမေက ပြောပြောဆိုဆို သူ့လက်တစ်ဖက်မှာ
ဆွဲလာသည့် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အထုပ်ကြီးကို ခုတင်ပေါ်သို့
မှောက်သွန်ချလိုက်ပါသည်။

ပိုက်ဆံတွေ ...
ခွန်းသည် ခုတင်ပေါ် ပုံကျလာသည့် ပိုက်ဆံတွေ
ကိုကြည့်ရင်း အံ့ဩသွားရပါသည်။

အမေပိုက်ဆံတွေက အထပ်လိုက် ဆေးချာစည်း
ထားတာတွေလည်း ပါပေမယ့် မပြည့်ရသေးတဲ့ အခေါက်
ကလေးတွေကတော့ အလှူခံပုံထဲက ပိုက်ဆံတွေကို ကြိုးယူ
ထည့်လာသလို ပွစာကြနေသည်။

“အမေ ... ဒါ ... ဒါတွေက ... ”

“ညည်း မျက်လုံးကြီးဖြူပြီး အလန်တကြား မေးမနေ
စမ်းပါနဲ့အေ ... ၊ ဒါ ဘယ်ကမှ ခိုးဝှက်လုယက်လာခဲ့

တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမေ ရတဲ့ လခရယ်၊ အပိုဆုကြေး တွေရယ်ပါ။”

“ဟိုအခေါက်လေးတွေကရော ...

“ဪ... အဲဒါက ဈေးဝယ်ရင်း ပိုတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ...၊ အကြွေပိုရင် ယူလိုက်လို့ပြောထားလို့ ငါးဆယ်တန်၊ တစ်ရာတန်ကလေးတွေရရင် ခေါက်ခေါက်ပြီး ရင်ဘတ် ထဲ ထိုးထိုးထည့်ထားပြီးမှ ကြွပ်ကြွပ်အိတ်ထဲ စုထည့်ထား လိုက်တာ၊ မအားသေးလို့ မဖြန့်ရသေးတာပါ ...။

“အဲဒီပိုက်ဆံတွေနဲ့ အိမ်ရောင်းလာတဲ့ ပိုက်ဆံတွေ ပေါင်းပြီး သမီး သင်တန်းကြေးပေးမယ်၊ ပြီးတော့ ... သမီးအတွက် အဝတ်အစားတွေလည်း ဝယ်ပေးမယ်၊ နယ်ကယူလာတာတွေ ဝတ်မနေနဲ့တော့၊ တောကျတယ်”

“သမီး အဝတ်အစားတွေက ကောင်းပါသေးတယ် အမေ ရဲ့၊ မဝတ်ဘဲထားလိုက်ရမှာ နှမြောစရာကြီး ...”

“နှမြောမနေနဲ့၊ ငါ့ပေးလိုက်၊ ငါနဲ့အတူလုပ်လုပ်တဲ့ မဝင်းရီကို လျှော့ဈေးနဲ့ ပြန်ရောင်းလိုက်မယ်၊ သူ့ကိုယ် လုံးက ညည်းနဲ့ မတိမ်းမယိမ်းပဲ”

အမေက အဆက်မပြတ် စီမံခန့်ခွဲသွားသည်။

အမေ ခွန်းကို ရန်ကုန်ခေါ်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို မကြိုက်ပေမယ့် သင်တန်းတက်ခွင့်ရမှာကိုတော့ ခွန်း သဘောကျ ပါသည်။ ခွန်း အလုပ်လည်းလုပ်ချင်သည်။ အမေနဲ့ နီးနီးနားနား

မှာ နေခွင့်ရတာကိုလည်း ကြိုက်သည်။ အမေနဲ့အတူ နေခွင့် မရပေမယ့် တစ်မြို့တည်းနေခွင့်ရတာပဲလေဟု ဖြေလိုရသေး သည်။ ဒီလို အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ တစ်ခန်းများနှင့်အတူ နေရမှာကိုသာ ခွန်း စိတ်ပျက်မိတာ ...။

ခွန်းက အခန်းပတ်ပတ်လည်ကို ခေါင်းကလေး လည်အောင် လိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဒီအခန်းထဲမှာ နေရတာ အသက်ရှူမဝလိုက်တာ အမေ ရယ်”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် အမေမှာရှိတဲ့ ပိုက်ဆံလေးနဲ့က ဒီလိုအဆောင်မျိုးမှာပဲ ထားနိုင်သေးတယ်၊ ညည်း မကြိုက်ဘူးဆိုလည်း မဝင်းရီ ဆီကပဲဖြစ်ဖြစ် ပိုက်ဆံရှာဖွေ ချေးငှားပြီး ဒီထက်ကောင်း တဲ့ အဆောင်မှာ ထားပေးမယ်အေ ...”

အမေစကားက တိုပြတ်ပေမယ့် သမီးအတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်စေချင်တဲ့ စေတနာက အပြည့် ...။

ခွန်းက အမေ့ကို အားနာသွားကာ ...

“သမီးအတွက် အဲဒီလောက် မလိုပါဘူး အမေရယ်၊ ခွန်းက ဒီလိုတိုက်ခန်းမျိုးမှာ မနေဖူးလို့ စိတ်ကျဉ်းကြပ် နေတာပါ၊ နောက်တော့လည်း အသားကျသွားမှာပါ”

အမေမျက်နှာက ချက်ချင်း ရွှင်လန်းလာကာ ...

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ အကျင့်မရှိတော့လည်း တိုက်ခန်း

မှာနေရတာ တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေတာပေါ့...။ နောက်တော့
ညည်း ပြောသလို အသားကျသွားမှာပဲ။ နောက်ဆို ပျော်
တောင် ပျော်လာဦးမှာ...”

ခွန်းက စိတ်ညစ်တာတွေကို ဖုံးကွယ်ကာ အမေကို
ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ခွန်းအပြုံးကြောင့် အမေလည်း စိတ်ကျေနပ်
သွားပုံရသည်။

ခဏကြာတော့ အမေက ခွန်းကို ခေါ်ပြီး အပြင်
ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အမေက ခွန်းကို ဈေးဝယ်စင်တာကြီးတစ်ခုသို့
ခေါ်သွားကာ အဝတ်အစားတွေ ဝယ်ပေးသည်။ လိုအပ်သည့်
အသုံးအဆောင်အချို့ပါ ဝယ်ကြသည်။

ပြီးတော့ အမေက ခွန်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်
ပြီး ဈေးဝယ်စင်တာထဲက မှန်ချပ်ကြီးကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ...

“ခွန်းချိုသာ... ညည်းရပ်ကို ညည်း မှန်ထဲမှာကြည့်လိုက်
စမ်း...”

ဟု ပြောတာမို့ ခွန်းက မှန်ထဲကို လှမ်းကြည့်မိ
ရင်း...

“ခွန်းပုံက ဘာဖြစ်နေလို့လဲဟင်...”

“တောပုံကြီး...”

“ဟင်... အမေကလည်း”

ဒေါ်ချိုအေးက ရှက်သွားပုံရသည်။ သမီးချော
ကလေးရဲ့ မျက်နှာကို ကြည့်မဝနိုင်သော ကြည့်ခြင်းဖြင့် ကြည့်
နေလိုက်မိပါသည်။

သမီးကလေး ခွန်းရဲ့ ပြောစဉ်ထဲထဲနက်မှောင်
နေသည့် ဆံပင်တွေ ကျောလယ်မှာ အိတ်စင်းကျနေပုံက ခေါင်း
လျှော်ရည်ကြော်ငြာရိုက်လို့တောင် ရသည်။ ရှေ့ဆံပင် မတိုမရှည်
လေးကို ဘေးခွဲခွဲ ဖြီးကာ ဆံပင်များသည်ဘက်ခြမ်းမှာ ပန်းရောင်
ဆံညပ်အသေးလေးဖြင့် သိမ်းညှပ်ထားသဖြင့် သမီးလေးရဲ့ နဖူး
ပြင် ဝင်းဝင်းလေးက ထင်းပနေကာ နဖူးစပ်မှာ မွေးညင်းနု
ကလေးတွေ ဖြာနေတာကိုပင် မြင်ရသည်။ ဖြူဝင်းနှစ်နေသော
အသားအရည်ပေါ်မှာ မျက်ခုံးနက်နက်နှင့် မျက်တောင်ရှည်စင်း
စင်းလေးက မည်းခက်တင်းပနေသည်။ ပေါ်လွင်ထင်ရှားသော
နှာတံရဲ့အဆုံးဆီက နှာသီးဖျားကလေး လုံးချွန်နေပုံက အသည်း
ယားစွာ ဆွဲညစ်ပစ်ချင်စရာ...။ စိုကြွနေသည့် နှုတ်ခမ်းအိအိ
လေးတွေရဲ့ အလှကလည်း ဒေါ်ချိုအေး စာသာဖွဲ့မပြတတ်ပေ
မယ့် လူတကာထက် အလှထူးတာကတော့ အမှန်ပင်...။

၅ ပေ ၅ လက်မမြင့်သော အရပ်၊ အချိုးအစား
ကျနလှပလွန်းသော ခန္ဓာကိုယ်တို့ကြောင့် သမီးရဲ့ အလှဟာ
ဘယ်နေရာမှ အပြစ်ပြောစရာမရှိဟု ဆိုရမှာပင်...။ အထူး
ခြားဆုံးကတော့ သမီးရဲ့ ရိုးသားစင်ကြယ်သော မျက်ဝန်းကလေး
များပါပဲ...။

သို့သော်... သမီးက နယ်သူမှို ဆန်းဆန်းပြားပြား မပြင်တတ်ရှာ...။ ငွေကြေးမပြည့်စုံသူမှို ပြည်တွင်းဖြစ် ဈေးပါး ပေါ် ရယ်ဒီမိတ် တီရှပ်အဝါကလေးနှင့်... အနက်ပေါ်မှာ အဝါ လုံးကလေးတွေပါသည့် လုံချည်ကို ခပ်ရှည်ရှည်ဝတ်ကာ ကတ္တီ ပါကြီးတပ် သားရေဖိနပ်ပါးကလေးကို စီးထားသဖြင့် ခပ်တုံးတုံး ပုံစံလေးတော့ ပေါက်နေရှာပါသည်။

အင်း... ဒီပုံစံမျိုးနဲ့တော့ ဘယ်လောက်လှလှ လူ တကာရဲ့ စိတ်ဝင်စားမှုကိုရရှိ မလွယ်သေးဘူး။ သိပ်မလှပေမယ့် ပိုက်ဆံရှိလို့ ပြင်တတ်ဆင်တတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ သူမသာ ကိုယ်မသာ ပုံစံမျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်။

“ကဲ... လာ... သမီး၊ ညည်းကို အမေ ပုံစံပြောင်းပေး မယ်”

“အမေ... ဘယ်သွားဦးမလို့လဲ အမေရဲ့၊ ခွန်း ဒီပုံစံ အတိုင်းပဲ ကြိုက်ပါတယ်၊ ပုံမပြောင်းချင်ပါဘူး”

“စကားမရှည်စမ်းပါနဲ့အေ၊ ပါးစပ်ပိတ်ပြီးတော့သာ လိုက် ခဲ့စမ်းပါ၊ ညည်းဟာ လျှာကိုရှည်လိုက်ရမှ...”

အမေက ခွန်း လက်ကိုဆွဲကာ ဗြူတီဆလွန်းတစ်ခု သို့ ခေါ်သွားခဲ့သည်။ ပြီးတော့... ခွန်း ဆံပင်လေးတွေကို အဖျားကလေးတွေ တီပေးပြီး ရှေ့ဆံပင်လေးတွေကို အမျှင်လိုက် ကလေးတွေ ကပိုကရိုကျနေအောင် ညှပ်ခိုင်းလိုက်သည်။

အမေ လုပ်ချင်တိုင်းလုပ်နေတာကို ခွန်းက ဘာမှ မပြောဘဲ ငြိမ်ခံနေလိုက်တော့သည်။

အမေ စိတ်ချမ်းသာသလိုသာ ခွန်းကို ပုံသွင်းပြုပြင် ပါစေတော့...

ခွန်းဘဝမှာ အရေးကြီးဆုံးက အမေ စိတ်ချမ်းသာ ဖို့တစ်ခုသာပင်။

အခန်း(၂)

၃၁ ၃၂ ၃၃

“ခွန်းက အရမ်းလှတာပဲဟယ်၊ မိန်းမချင်းတောင် ငေးယူရတယ်...”

ခွန်းသည် ခွန်းရဲ့ ဆံပင်တွေကို ပြီးနေရင်းက အခန်းဖော် မွန်မွန်ရဲ့ စကားကြောင့် ခွန်းတစ်ယောက်သာ အဓိပ္ပာယ်ဖော်လိုရသည့် အပြုံးမျိုးလေး ပြုံးလိုက်ပါသည်။

ခုတော့ ... ခွန်းဟာ ဒီအဆောင်ခန်းလေးထဲမှာ star တစ်ယောက်ပေါ့ ... ။ အမေ ဝယ်ဝေးသည့် new chenai အင်္ကျီပါးပါး ပုံလှလှလေးတွေနှင့် လုံချည် အိတွဲတွဲလေးကို ဝတ်ကာ ဒေါက်ဖိနပ်မြင့်မြင့်လေး စီးလိုက်ရုံနှင့် ခွန်းရဲ့အလှက ပေါ်လွင်သွားသည်။ စကား၊ ဂါဝန်၊ ဘောင်းဘီရှည်ဝတ် မိန်းကလေးတွေအလယ်မှာ မိန်းမပီပီသသ မရိုးမဆန်း ခွန်း ပုံစံလေးက ပို၍ သတိပြုချင်စရာ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေတတ်သည်။

သို့သော် ... ခွန်းကဖြင့် မပျော်ပါ။ ကိုယ့်ဘဝမှန်ကို ဖုံးကွယ်ပြီးနေရသူမို့ လူအများနဲ့ စကားများများတောင် မပြောရဲ... ။ ခွန်းအကျင့်က အမှန်ကိုပဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်သူမို့ မတော်တဆ စကားထဲမှာ ရှေ့နောက်မညီတာတွေ ပါသွားမှာ စိုးရသည်။

မွန်မွန်က ခုတင်ပေါ်မှာ ပက်လက်လှဲကာ စာဖတ်နေရာက ခေါင်းပြီးနေသည့် ခွန်း လက်ချောင်းကလေးတွေကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ခွန်းက လက်ချောင်းလေးတွေကအစ လှတာနော်၊ အေးပေါ့လေ ... သူဌေးသမီးဆိုတော့လည်း ဘာအလုပ်မှလက်ကြောတင်းတင်း မလုပ်ရတော့ လက်လေးတွေက အမြဲသန့်ပြန့်လှပနေတာပေါ့၊ မွန်မွန်တို့များတော့ သိတတ်ပါပြီဆိုကတည်းက တစ်နေ့ တစ်နေ့ အိမ်မှာ အဝတ်လျှော်၊ ပန်းကန်ဆေး၊ ကြမ်းတိုက်လုပ်လိုက်ရတာ လက်သည်းတွေ ပဲ့တာကပဲ့၊ လက်တွေလည်း အသားမာတက်နဲ့၊ မွန်ဘဝက ခွန်းဘဝနဲ့ တခြားစီပါပဲဟယ်...”

မွန်မွန်က ခွန်းကို သူဌေးသမီးလို့ထင်လေ ခွန်းက လိပ်ပြာမလှလေ ... ။ လက်တွေ လှချင်လို့သာ လှနေပေမယ့် ခွန်းလည်း မွန်လိုလုပ်ခဲ့ရတာပါပဲဟု ပြောပြနှစ်သိမ့်ပေးချင်သည်။ သို့သော် ... ခွန်း အဲ့ဒီလိုပြောလိုက်ရင် အမေ ခွန်းကို သတ်မလားတောင်မသိ။

“ဒါနဲ့... ခွန်းအိမ်က မိဘတွေလည်း ခွန်းဆီ တစ်ခါမှ လာတာမတွေ့ဘူးနော်၊ ဒီလောက်လှတဲ့ သမီးလေးကို ဒီလိုပဲ လွှတ်ထားရလား...”

“ဟိုလေ... အိမ်မှာက ခွန်းအဖေက ကောင်းကောင်း မကျန်းမာဘူး မွန်ရဲ့၊ အမေကလည်း အလုပ်ကိစ္စတွေ စီမံရတာနဲ့၊ အိမ်မှုကိစ္စ ခန့်ခွဲရတာနဲ့ဆိုတော့ မအားကြဘူးလေ”

“ဪ... ဒါကြောင့် ခွန်း ဝေယျာဝစ္စတွေလုပ်ဖို့ ဟို အဒေါ်ကြီးကို လွှတ်ပေးထားတာထင်တယ်”

“ဘယ်... ဘယ်အဒေါ်ကြီးလဲ”

“ခွန်းဆီလာလာနေတဲ့ ခွန်းတို့အလုပ်သမား အဒေါ်ကြီးလေ...”

“သူက ခွန်းတို့ အလုပ်သမား မဟုတ်ပါဘူး”

“အယ်... ခွန်းကလည်း ဟိုတစ်ခါ ခွန်း သင်တန်းက ပြန်မလာခင် အဲဒီအဒေါ်ကြီး ရောက်လာလို့ မွန်ပဲ ဧည့်ခံ စကားပြောနေရသေးတယ်၊ အဲဒီတုန်းက အဒေါ်ကြီးကိုယ် တိုင်ပင်ပြောတာ၊ သူက ခွန်းတို့အိမ်က အလုပ်သမားတဲ့၊ ခွန်းလိုအပ်တာတွေ လုပ်ပေးဖို့ လွှဲထားလို့လာလာနေရတာတဲ့”

ခွန်းသည် ရင်ထဲ နှင်နေရကာ...

“အလုပ်သမားဆိုပေမယ့် ဆွေမျိုးလိုပါပဲ မွန်ရယ်၊ ခွန်းကို ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ထိန်းပေးလာတာဆိုတော့ အမေလိုပဲ သဘောထားရတဲ့သူပါ”

“အဲဒါကြောင့် ထင်တယ်နော်၊ သူ့ကြည့်ရတာ ခွန်းအပေါ် အရမ်း ချစ်ခင်စေတော့မှာရှိနေသလိုပဲ...”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ သူက ခွန်းအပေါ် သိပ် သံယောဇဉ် ရှိရှာတာ မွန်ရဲ့...”

ခွန်းမှာ မွန်ကို လိမ်ညာပြောရသည်အတွက် ကိုယ့် ကိုယ်ကိုတောင် မုန်းလာသည်။ အဲဒါ ခွန်းအမေပါလို့ ပြောပြခွင့် ရချင်လိုက်တာ အမေရယ်။

ခွန်းသည် မွန်မွန်နှင့် စကားစပြတ်ချင်လှပြီဖြစ်၍ အနားက ပစ္စည်းတွေကို သိမ်းဆည်းရင်း အလုပ်ရှုပ်ချင်ယောင် ဆောင်သော်လည်း မွန်က စကားဆက်လာပြန်သည်။

“ခွန်းက ဘာစိတ်ကူးနဲ့ သူ့မှာပြုသင်တန်း တက်နေရတာလဲ၊ တက်ပါလား... ကွန်ပျူတာတို့၊ စပီကင်တို့...”

“သူ့မှာပြုသင်တန်းက ခွန်း ဝါသနာပါလို့ပါ၊ ဆရာဝန် လောက် မဟုတ်ပေမယ့် ဆေးပညာကို နည်းနည်းပါးပါး နားလည်ရင် အိမ်ကအဖေကိုလည်း ဖြူစုဆောင်ရွက်ပေး နိုင်တာပေါ့”

“ဪ... ဒါဆို ခွန်းက ဒီသင်တန်းပြီးရင် နယ်ပြန်မှာ လား...”

“မပြန်ပါဘူး”

“ခုနုပြောတော့ အမေ့ကို ပြုစုဖို့ဆို...”

“အိမ်က ဒီမှာ အလုပ်ဝင်ပြီး အတွေ့အကြုံလေး ဘာလေး ရစေချင်လို့ပါ”

“ဪ... သိပြီ၊ ဧကန္တ ခွန်းမိဘတွေက နယ်မှာပုဂ္ဂလိက ဆေးခန်း ဖွင့်ချင်လို့ ခွန်းကို ဒီက ဆေးခန်းကြီးတွေမှာ အတွေ့အကြုံယူခိုင်းလိုက်တာထင်တယ်”

ခွန်းမှာ ပြုံးသားနေလိုက်ရတော့သည်။

“ခွန်းရေ... ဖုန်းလာတယ်တဲ့ဟေ့...”

အောက်ထပ်က တက်လာသည့် အခန်းဖော် ကြည့်ပြာက လှမ်းပြောလိုက်တာမို့ ခွန်းက မွန့်ရှေ့မှ လွတ်မြောက်ခွင့် ရသွားသည်။

ခွန်းသည် အမေနဲ့ ဖုန်းမပြောရတာ တစ်ပတ်ရှိပြီ မို့ အမေ့ကိုလွမ်းလှပြီဖြစ်ရာ အောက်ထပ် ဒေါ်ကျင်မေ့ အခန်းသို့ သွက်သွက်လေး ဆင်းလာခဲ့ပါသည်။

ခွန်းက တံခါးဖွင့်ထားသည့် ဒေါ်ကျင်မေ့အခန်းဝမှာ ရပ်လိုက်ရင်း...

“အန်တီ ဖုန်းလာတယ်ဆိုလို့...”

“ဪ... အေး... အေး... လာ၊ ဝင်ခဲ့လေ၊ တံခါးလည်း ပြန်ပိတ်ခဲ့”

ခွန်းက အခန်းဝမှာ ပိနပ်လေးချွတ်ခဲ့ပြီး ဝရန်တာဘက် အခန်းထောင့်မှာ ရှိသည့် ဖုန်းစင်လေးဆီသို့ ခပ်ရိုရိုလေး လျှောက်ဝင်သွားလိုက်သည်။ အန်တီ ဒေါ်ကျင်မေ့ကတော့ ခွန်းကို လှမ်းပြောပြီးတာနှင့် ပက်လက်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ကာ တိမ်ဆက်ကြည့်နေသည်။ ခွန်းက ဖုန်းခွက်ကို ကောက်ကိုင်လိုက်ရင်း...

“ဟဲ့လို... အမေလား”

“ခွန်းချိုသာ... ညည်းတော့ ဘယ်နှခါပြောပြော မမှတ်ပါလား၊ ဖုန်းပြောရင် အမေဆိုတာ ထည့်မပြောဖို့ မှာထားရတာလည်း အာပေါက်တော့မယ်၊ အဲ့ဒီအိမ်က ဒေါ်ကျင်မေ့က စပ်စပ်စုစုရယ်၊ ကြားသွားတော့ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ...”

အမေက ဆီးပောက်လိုက်သဖြင့် ခွန်းက အသံကို နှိမ်ကာ...

“မကြားပါဘူး အမေရဲ့၊ အန်တီက သူ့ဘာသာ တိမ်ဇာတ်လမ်းထဲမှာ မျောနေတာပါ၊ ကြားလည်း သမီးအမေနဲ့ ဖုန်းပြောတယ်ပဲ ထင်မှာပေါ့”

“ဟဲ့... တိုးတိုးပြောစမ်း၊ ဖုန်းခေါ်ခိုင်းတာက ငါလေ၊ ငါ့ကို အမေလို့ခေါ်တယ်လို့ပဲ ထင်ပြီး သံသယတွေ ဝင်ကုန်မှာပေါ့၊ ကဲပါ... ညည်း ပါးစပ်ကလေးပိတ်ထားပြီး

ငါပြောတာပဲ နားထောင်နေ၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ငါမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ကို ညည်းဆီလွှတ်လိုက်မယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင် ...”

“ပြောပါမယ်အော့၊ စောင့်နားထောင်မှပေါ့ ...၊ သူ့နာမည် ကို ဒေါ်ကေသီချိုလို့ပဲ မှတ်ထား၊ သူ့ပုံစံက ခန့်ခန့် သန့်သန့် သူဌေးကတော်ရုပ်မျိုး၊ ငါ့မှာ ဒီရုပ်မျိုးရဖို့ မနည်းရှာထားရတာ၊ တော်သေးတယ် ... ဟိတ်ဟန့်နဲ့ လုပ်စားနေတဲ့ ပွဲစားမကြီးကို ရှာတွေ့လို့၊ သူက ညည်းဆီ လာပြီး ညည်းအမေနေရာက ခဏ ဝင်သရုပ်ဆောင်ပေး လိမ့်မယ် ...”

“မလုပ် ...၊ မလုပ်ပါနဲ့ ...”

“မလုပ်လို့ မရတော့ဘူးလေ၊ အခုဆိုရင်ပဲ ညည်း ရန်ကုန် ရောက်တာ နှစ်လကျော် သုံးလထဲရောက်နေပြီ၊ မိဘရှိ တယ်၊ မိဘက ပိုက်ဆံရှိတယ်ဆိုပြီး လိုက်လည်းမပို့၊ ခုထိလည်း ပေါ်မလာဆိုတော့ ယုတ္တိမရှိတော့ဘူး၊ ညည်း ကို သူများတွေလည်း မေးလှတော့မယ်၊ ဒေါ်ကျင်မေကြီး ဆို ပိုတောင်မေးဦးမယ်၊ အဲဒီတော့ တစ်ခေါက်တလေ တော့ မိဘလိုက်လာကြောင်း ပြရမယ်၊ ဒါမှ လူ ပိုလေး စားမယ်၊ ညည်း အလိုက်သင့်လေးနေ၊ ဒေါ်ကေသီချိုပဲ ကြည့်ကျက်လုပ်ရှားသွားလိမ့်မယ်၊ ကြားလား၊ ညည်းရုပ်

ကိုလည်း ကရိုးကကျောင် ဖြစ်မနေစေနဲ့၊ ဒေါ်ကေသီချိုက အဆင်ပြေပြီး ညည်းက အူတိအူကြောင်ဖြစ်နေရင် အား လုံးလွဲကုန်မယ်”

“မလာဘူးလား ...”

“ဘာလဲ ...”

“မလာဘူးလားလို့ ...”

“မနက်ဖြန် ဒေါ်ကေသီချို လာမယ်လေ ...”

“သူ့ကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ အခု ဖုန်းပြောနေတဲ့သူကို ပြောတာ၊ သူပဲ ... ထည့်မပြောဖို့ ပြောထားပြီး ထည့် မပြောဖြန်တော့လည်း နားမလည်ဘူး”

ခွန်းအပြောကြောင့် တစ်ဖက်က အမေက တတား ဟား အော်ရယ်နေလိုက်သည်။ ခွန်းလည်း ပြုံးမိနေသည်။

“ခွန်းချိုသာတို့က မခေဘူး၊ ဒီအမေ စကားအများကို စောင့်နေတာ၊ အမေက မနက်ဖြန် မလာအားဘူး သမီး ရဲ့၊ ခုတလော အိမ်မှာ အလုပ်နည်းနည်းရှုပ်နေတယ်၊ အိမ်က သူဌေးမကြီးက ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး အောက် တစ်ပိုင်းသေသလို ဖြစ်နေတာနဲ့ သူ့ကို ပြုစုစောင့်ရှောက် ပေးနေရသေးတယ်၊ ညည်းဖို့ ငါးပိကြော်တစ်ဘူး၊ မန့် ကျည်းသီးထောင်း တစ်ဘူး ထည့်ပေးလိုက်မယ်၊ တခြား ဘာလိုသေးလဲ”

“မလိုပါဘူး”

“နောက်အပတ်ကျမှ အမေ လာခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ဒါဆို ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်၊ ဖုန်းက ခိုးဆက်ရတာ
အေး၊ ကြာကြာပြောလို့ မဖြစ်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

အမေ ဖုန်းချသွားတော့ ခွန်းက ဖုန်းခွက်လေးကို
ပြန်ချရင်း ဒေါ်ကျင်မေကို လှမ်းကြည့်ကာ...

“အန်တီ၊ ဖုန်းပြောလို့ပြီးပါပြီ”

“ဪ... အေး အေး...”

ဒေါ်ကျင်မေက ဖုန်းနားသို့ ထလာပြီး မိနစ်ကြည့်
ကာ...

“၃၀၀ ကျတယ်၊ မှတ်ထားမယ်လေ၊ တစ်ထောင်ပြည့်မှ
ပေါင်းပေးပေါ့...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သွားပါဦးမယ်ရှင်”

“ဒါနဲ့ သမီးမိဘတွေက သမီးဆီ ဖုန်းတွေဘာတွေ မဆက်
ကြဘူးလား”

“ရှင်...”

“သမီးဆီ ဖုန်းလာလိုက်ရင် ဒေါ်ချိုအေးဆီကချည်းပဲမို့
လို့ မေးကြည့်တာပါ”

“ဟို... အမေတို့က ဒေါ်ချိုအေးကို ဖုန်းခေါ်ခိုင်းပြီး သမီး
လာကိုင်တော့မှ သမီးနဲ့ ပြောတာပါ”

“ဪ... ဪ... သမီးအိမ်ကရော သမီးဆီ လိုက်
မလာကြဘူးလား”

“မနက်ဖြန် အမေ လာမယ် အန်တီ...”

ဒီတစ်ခါတော့ ခွန်းက ခပ်သွက်သွက်လေး ပြန်
ဖြေလိုက်နိုင်သည်။ အမေကျေးဇူးပေါ့။

“ဟုတ်လား... အမေရောက်ရင် အန်တီနဲ့လည်း မိတ်
ဆက်ပေးဦးပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ...”

“ခွန်းတို့လို မိဘက အုပ်အုပ်စီးစီးရှိတဲ့ မိန်းကလေးများ
ကျတော့ အန်တီတို့ အုပ်ထိန်းရတာ မပင်ပန်းတော့ဘူး
ပေါ့ကွယ်၊ တချို့ဆို ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်သူ့အထောက်
အပံ့နဲ့ နေမှန်းလည်းမသိ၊ စစ်မြစ်က ဘာမှန်းမသိတဲ့
မိန်းကလေးများကျတော့ အန်တီက လက်မခံချင်ဘူးလေ၊
ခွန်းတို့အခန်းက မွန်မွန်ဆို အန်တီ အဆောင်ရောက်
ကတည်းက တစ်ခါမှ နယ်ပြန်တယ်ဆိုတာလည်း မရှိဖူး
ဘူး၊ သူ့အိမ်က အဆက်အနွယ် အသိအကျွမ်းဆိုတာ
လည်း မလာနဲ့၊ သင်တန်းသာတက်နေတယ် ဘယ်သူက
ထောက်ပံ့မှန်းလည်း သိရတာမဟုတ်ဘူး”

“မွန်မွန်က ရိုးပါတယ် အန်တီရယ်၊ ဘာမှလည်း ရှုပ်ရှုပ်
ပွေ့ပွေ့ မရှိရှာပါဘူး”

“မပြောနိုင်ဘူး ခွန်းရဲ့၊ ရန်ကုန်ဆိုတာက ပင်လယ်ကြီး လိုပဲ၊ မြစ်ပေါင်းစုံ စီးဝင်လာတာ၊ ဒီမြစ်တွေထဲမှာ ကိုယ့် လှေ ကိုယ့်သင်္ဘောနဲ့ သက်သက်သာသာ စုန်ဆင်းလာသူ လည်းရှိ၊ ရေမျောကမ်းတင် အခြေအမြစ်မရှိတွေလည်း ပါ...”

ဒေါ်ကျင်မေ့ စကားတွေက နားမခံသာစရာ ...။

ဒီလို တစ်ဖက်သားအပေါ် အထင်သေး သံသယဝင်တတ်တဲ့ သူမျိုးတွေရှိမှန်း သိလိုလည်း အမေ့မရှား လုပ်ကြံဇာတ်လမ်းခင်း ဖို့ စီစဉ်ရှာတာပဲဟု ခွန်း သဘောပေါက်လာသည်။ ခွန်းရဲ့ဖစ်မြစ် အမှန်ကိုသာ ဒေါ်ကျင်မေ့သိရင် ခွန်းကို ဘယ်လောက်အထင် သေးလိုက်မည်မသိ။ ခုတောင်မှ တစ်ခါတလေ ခွန်းရဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာတွေကို မသိမသာ မေးမြန်းစပ်စုတတ်တာပင်။

“ဟိုလေ... အန်တီ မွန်မွန်က သူ့အဖေကြီးရဲ့ အထောက် အပံ့နဲ့ သင်တန်းတက်နေတာပါ၊ သူ နယ်မြေပြန်တာက သူနဲ့ မတည့်တဲ့ သူ့မိတ္တူနဲ့ မျက်နှာချင်းမဆိုင်ချင်လို့ပါ”

“သူပြော သူ့စကားပေါ့၊ ခွန်းရယ်၊ တချို့က ဒီလိုပဲ ယုံလောက်အောင် လုပ်ဇာတ်တွေ အမျိုးမျိုးခင်းတတ်ကြ ပါတယ်၊ အန်တီတို့လည်း ကြားရပါများလို့ ဖတ်ပြီးသား ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ပြန်ပြန်ဖတ်နေရသလို ရိုးလွန်းနေပါပြီ၊ တချို့ကလည်း မိတ္တူဆိုးတဲ့ဇာတ်၊ တချို့က ပစ္စည်း ဆိုးတဲ့ဇာတ်၊ တချို့ကျတော့လည်း ဦးလေးက ထောက်ပံ့

ပါတယ်ဆိုပြီး နောက်ဆုံးကျ ဦးလေးဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်က စပွန်ဆာဖြစ်လိုဖြစ်နဲ့၊ နောက်ဆို သိလာပါလိမ့်မယ်၊ ကဲ... ကဲ... သွားတော့၊ အန်တီလည်း ဇာတ်လမ်းတဲ့ လေး ဆက်ကြည့်လိုက်ဦးမယ်၊ အန်တီအဆောင်မှာ နေရ တာ အဆင်မပြေတာရှိလည်း ပြောနော် ... ခွန်း”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အန်တီ”

ဒေါ်ကျင်မေ့က သူ့တိဗီဇာတ်လမ်းဘက် အာရုံ ပြန်ရောက်သွားတော့မှ ခွန်းက သက်ပြင်းချမိကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

မနက်ဖြန် အမေ ဘယ်လိုဇာတ်ခင်းမလဲဆိုတာ တွေးပြီး ထိုညက ခွန်း အိပ်မပျော်ပါ...။

အခန်း (၃)

၃၈ ၃၈ ၃၈

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ဖြူဖြူဝဝ ခန့်ခန့် အဒေါ်ကြီး တစ်ယောက်က အကယ်ဒမီရှော့ဖြင့် ခွန်းတို့အဆောင်သို့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ အဒေါ်ကြီးက သူဌေးဂိုက်ဆိုက်ကတော့ အပြည့်...။ ဝတ်ထားလိုက်တာတွေကလည်း အတုလား၊ အစစ်လား မသိပေမယ့် လက်ကောက်တွေက တံတောင်ဆစ်ရောက်လှ မတတ်။ ရွှေဆွဲကြိုးကြီးကလည်း ကြီးမှကြီး...။ စကားကလည်း ကြွယ်မှကြွယ်...။

ထိုနေ့က ခွန်း သင်တန်းကအပြန် တိုက်ခန်းပေါ်တက်ခါနီးမှာ တက္ကဆိတစ်စီး ခွန်းတို့တိုက်ရှေ့မှာ ရပ်လာသည်။ ခွန်းက တိုက်ရှေ့မှာ လမ်းလျှောက်နေသည့် ဒေါ်ကျင်မေကို နှုတ်ဆက်ပြီး လှေကားဘက်သို့ လျှောက်လာစဉ်မှာ...

“သမီး... ခွန်းချိုသာ...”

ဟူသော လှိုက်လှဲဝမ်းမြောက်သည့် ခေါ်သံနှင့် အတူ အဒေါ်ကြီးက ခွန်းကို ပြေးမက်လိုက်ပါသည်။ ခွန်းသည် အဒေါ်ကြီးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ အင့်ခနဲနစ်ကာ အသက်ရှူမဝသလို ဖြစ်သွားရဆဲမှာ အဒေါ်ကြီးက ခွန်းနားနားကပ်ကာ ဘေးလူမကြားအောင် အသံတိုးတိုးဖြင့်...

“ညည်းက ခွန်းချိုသာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့...”

“အဒေါ်က ဒေါ်ကေသီချို၊ ညည်းအမေ မချိုအေး လွှတ်လိုက်တာ၊ မှင်သေပစေနေတဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်...”

“အဲမလေး... သမီးရယ် ပိန်သွားလိုက်တာကွယ်၊ အိမ်က အမေ့လက်ရာမှ မြိန်ရေယုက်ရေ စားချင်ရှာတဲ့ သမီးလေး ဒီမှာဖြစ်သလို ကြုံသလို စားနေရရှာတော့ စားမမြိန်ဘူး ထင်ပါရဲ့၊ အမေ့မှာလည်း လုပ်ငန်းတွေ တစ်ဖက်နဲ့မို့လို့သာ မလာဖြစ်ပေမယ့် စိတ်ကတော့ သမီးဆိုမှာပါပဲကွယ်၊ မချိုအေးကို လွှတ်လွှတ်ပေးပြီး သမီးအတွက် လိုတာလေးတွေ လုပ်ခိုင်းနေရပေမယ့် ကိုယ်တိုင်လုပ်ပေးရတာ လောက်တော့ ဘယ်အားရပါ့မလဲ သမီးရယ်၊ မချိုအေး ပြောတာတော့ သမီးတို့ အဆောင်ရှင်ကလည်း သဘောကောင်းတယ်ဆို”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ ကောင်းပါတယ်”

ခွန်းမှာ ခဏကြောင်နေပြီးမှ ကမန်းကတန်း ခေါင်းညိတ်ရသည်။ အဒေါ်ကြီးကတော့ လုံးဝ အကယ်ဒမီရှောင်ပင်။ ခွန်းကို ရင်ခွင်ထဲက ခွာလိုက်ပြီး ပခုံးဖက်လိုက်၊ ကျောကုန်းလေးသပ်ပေးလိုက်၊ ဆံပင်စလေး သပ်တင်ပေးလိုက်၊ ခွန်းမျက်နှာကို လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်နှင့် ညှပ်ကာ ချစ်စနိုး လှုပ်ယမ်းပြလိုက်ဖြင့် သမီးကို သည်းသည်းလှုပ် ချစ်သည့် အမေပုံမျိုး...။ ခွန်းမျက်နှာကိုလည်း ခွန်းလဲသော မျက်လုံးကြီးဖြင့် ချစ်ရည်ခွန်းစွာ ပြုံး၍ ကြည့်နေလိုက်သေးသည်။ အမေ ဘယ်လိုရှာတွေ့လာသလဲမသိ။ ဒီအရည်အချင်းနဲ့ဆို ရုပ်ရှင်ထဲ ဇာတ်ပို့ ဇာတ်ရဲလောက်တော့ လုပ်လို့ရမှာပဲဟု ခွန်းကတွေးသည်။

ထိုစဉ်မှာ ဒေါ်ကျင်မေကလည်း ခွန်းတို့ကို စိတ်ဝင်တစားနှင့် ကြည့်ရင်း အနားသို့လျှောက်လာနေသည်။

“ခွန်းချိုသာ ... သူက သမီးအမေလား”

ဒေါ်ကျင်မေ လှမ်းမေးတော့ ခွန်းကတောင် မဖြေရသေး အဒေါ်ကြီးကပဲ ပျူငှာချိုသာစွာဖြင့်...

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင် ... ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက ခွန်းချိုသာရဲ့ အမေပါ၊ သမီးရဲ့ အဆောင်ရှင်ထင်ပါရဲ့နော်”

“ဟုတ်ပါတယ် ...”

“မချီအေး ပြောပြောပြလို့ အစ်မကြီးရဲ့ ကောင်းသတင်းကိုတော့ ကြားထားပါတယ်ရှင်၊ ဒီမှာ အစ်မကြီးဖို့ လက်ဆောင် ငါးခြောက်တွဲလေး ယူလာပါတယ်”

“ဆို ... မဟုတ်တာကွယ်၊ ရပါတယ်...”

“ယူပါ အစ်မကြီးရယ်၊ စေတနာပါ၊ ကျွန်မ သမီးလေးကိုလည်း အစ်မကြီးလက်ကို အပ်ပါတယ်၊ တတ်နိုင်သလောက်လေး ကူညီစောင့်ရှောက်ပေးပါ၊ ကျွန်မမှာတလည်း လုပ်ငန်းတစ်ဖက်နဲ့ဆိုတော့ သမီးဆီ ခဏခဏ မလာနိုင်ဘူးလေ၊ မချီအေးကို လွှတ်နေရပေမယ့် မချီအေးကလည်း စိတ်ရင်းသာ ကောင်းတာ၊ အပြောအဆိုက မတတ်ဆိုတော့ စိတ်မအေးဘူးပေါ့- အစ်မကြီးရယ်”

“ဒါပေါ့ ... ဒါပေါ့၊ မိဘဆိုတာကတော့ ဒီလိုပါပဲကွယ်၊ သမီးအတွက်တော့ စိတ်ချပါ၊ သမီးက ခိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလေးပါ၊ မိကောင်းဖခင် သမီးလေးမှန်း မြင်ရုံနဲ့ သိပါတယ်”

“ဒါဆို ... အစ်မကြီးဆီမှာပဲ စိတ်ချလက်ချ ထားခဲ့တော့မယ်နော်”

“စိတ်ချပါ ... စိတ်ချပါ၊ အပေါ်တက်ဦးလေ၊ အအေးလေး ဘာလေး သောက်ပြီး ခဏနားပါဦးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ...၊ ပြီးရင် သမီး အခန်းကို လိုက်ကြည့်ပါဦးမယ်”

“ကြည့်ပါ ... ကြည့်ပါ”

ခွန်းသည် အဒေါ်ကြီးရဲ့ မှင်သေပီရိပုံကို အံ့အားသင့်ကာနေသည်။ အဒေါ်ကြီးက လှေကားပေါ်တက်တာတောင်

ခွန်းလက်ကလေးကို ကြင်ကြင်နာနာတွဲပြီး တက်သည်။ အမေနဲ့ တော့ ကွာလှပါသည်။ အမေ့ခမျာမှာတော့ ခွန်းကိုချစ်ပေမယ့် တယုတယလည်း မလုပ်တတ်။ ခုလို ဒေါ်ကျင်မေ အထပ်ကြီး အောင် ရည်ရည်မွန်မွန်စကားလည်း မဆိုတတ်ရှာပါ။

အဒေါ်ကြီးက ဒေါ်ကျင်မေတို့ တိုက်ခန်းထဲဝင်ကာ အလွှာပသလွှာပ စကားဆိုနေရင်းက တိုက်ခန်းထဲကို ခုတ်ကြည့် လိုက်ရင်း...

“ဒီက တိုက်ခန်းတွေက ကျဉ်းပေမယ့် သပ်သပ်ရပ်ရပ် လေး နေတတ်တော့လည်း နေပျော်စရာပဲနော်၊ ကျွန်မတို့ အိမ်မှာတော့ အိမ်ကကြီးပြီး ပစ္စည်းတွေကများတော့ သိမ်း လို့ကို မနိုင်ဘူး၊ အိမ်မှာဆို ခွန်းလေးက နည်းနည်းဆို တယ် အစ်မကြီးရဲ့၊ အိမ်ကိစ္စဆို ဘာမှကူတာမဟုတ်ဘူး၊ တကယ် ပေါ်ကြော့ သူဌေးသမီးကလေးလိုနေတာ၊ ဒီမှာ ခုလို အများနဲ့အဆင်ပြေအောင် နေတတ် ထိုင်တတ်ပါ မလားလို့ စိတ်ပူနေရတာ”

အဒေါ်ကြီးက ပညာသားပါပါဖြင့် နယ်မှာ အိမ် ကြီးရခိုင်နှင့်နေရကြောင်း ကြားပြန်သည်။ ဒေါ်ကျင်မေက အိမ် နောက်ဘက် ခဏဝင်သွားတော့ အဒေါ်ကြီးက ခွန်းနားကပ် ကာ...

“ခွန်းချိုသာ...ညည်းမျက်နှာက အမေနဲ့တွေ့လို့ ဝမ်းသာ နေတဲ့ပုံ မပေါ်ဘဲ စိတ်ရှုပ်နေတဲ့ပုံ ဖြစ်နေတယ်၊ မျက်နှာ

ကို ပြုံးထားပြီး ကိုယ့်အမေအနားကပ်ပြီး ချွေးနေမှပေါ့ အေး ဒါမှ သဘာဝကျမှာပေါ့၊ ဟော ... ဟော ... ဟိုမှာ ဒေါ်ကျင်မေ ထွက်လာပြီ”

ခွန်းမှာ တအားပင် ပြုံးထားရင်း အဒေါ်ကြီးခါးကို မမိတမိ လှမ်းဖက်ကာ သူ့ပခုံးအိအိကြီးကို မှိပ်လိုက်ပါသည်။ အိုဗာတွေဖြစ်သွားသလားတော့ မသိ၊ အဒေါ်ကြီးက ခွန်းကို မသိမသာ တံတောင်နှင့်တွက်ရင်း...

“ငါ့ခါးကို မကိုင်နဲ့ဟဲ့၊ ယားတယ်”

ဟုပြောကာ ခါးက မသိမသာတွန့်လိမ်သွားသည်။ ဒေါ်ကျင်မေက ခွန်းတို့ကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဒီသမီးက အမေ့ကို ချွဲတယ်ထင်တယ်”

“ဟင်း... ဟင်း... ဟုတ်ပါ အစ်မကြီးရေ”

“အအေး သုံးဆောင်ပါဦးရှင်”

အဒေါ်ကြီးက ဒေါ်ကျင်မေနှင့် စကားစမြည်ပြော ပြီးတော့ ခွန်းနေသည့်အခန်းသို့ တက်လာပြန်ကာ ခွန်းရဲ့ အခန်း ဖော်တွေကို ပြုံးကြည့်ရင်း...

“သမီးတို့ရေ... အန်တီက ခွန်းချိုသာရဲ့ အမေပါကွယ်၊ ဒီမှာ သမီးတို့အားလုံးပါ စားရအောင် လက်ဖက်အကြော် စုံထုပ်တွေ အများကြီးယူလာတယ်၊ အားမနာနဲ့နော် ...၊ ခွန်းဆီက ကြိုက်သလောက်ယူစားကြ၊ အန်တီသမီးလေး ကိုလည်း ခင်ခင်မင်မင် ပေါင်းကြပါကွယ်၊ သမီးက

နယ်မှာဆို အပေါင်းအသင်း များများမထားဘူး၊ သူ့ဘာသာ သီးသန့်လေး နေတတ်တာဆိုတော့ လူမှုရေးက မကျေညက်ဘူးလေ၊ သမီးမှာ အမှားရှိရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပေးကြပါနော်...”

အဒေါ်ကြီးက တကယ်ပဲ အပြောကောင်းလှစွာဖြင့် ခွန်းရဲ့ အခန်းဖော်တွေကို စည်းရုံးသွားသည်။ အခန်းဖော်တွေ အားလုံးကလည်း ခွန်းအမေလိုပဲ ယုံကြည်သွားပုံရသည်။

“ကဲ... သမီး... လာ... အမေနဲ့ အပြင်လိုက်ခဲ့ဦး၊ ဆိုင်ကောင်းကောင်းမှာ ထမင်းသွားစားရအောင်”

အဒေါ်ကြီးက ခွန်းကို ခေါ်ထုတ်လာသည်။

အဆောင်နဲ့ဝေးဝေး လူရှင်းသည့် အအေးဆိုင်ကလေးမှာ ထိုင်မိကြတော့မှ အဒေါ်ကြီးက သူ့လက်ပွေ့အိတ်ကြီးကို စားပွဲပေါ် ဘုတ်ခနဲ ဆောင်ချကာ...

“အမလေး... မောလိုက်တာဟယ်၊ ညည်းအမေနယ် ငါ့ကိုမှ ဒါမျိုး အကူအညီတောင်းရတယ်လို့...၊ ငါ့မှာ သူ့သနားလို့သာ ကူညီရတာ၊ ခြောက်လွှာအထိ တက်ရတာ သေချင်စော်တောင် နဲ့တယ်”

ခွန်းက အဒေါ်ကြီးကို ခင်မင်စွာပြုံးကြည့်ရင်း...

“အဒေါ်က အရမ်း သရုပ်ဆောင်ကောင်းပါတယ်၊ ရုပ်ရှင်တွေ ဘာတွေတောင် ဝင်ရိုက်လို့ရတယ်”

“မြှောက်မနေပါနဲ့ဟယ်၊ နင်တို့ သားအမိက တစ်လေ

တည်းပဲ၊ ညည်းအမေကလည်း ငါ့ဥပဓိက သူဌေးဥပဓိဆိုပြီး မြှောက်ခိုင်းလိုက်တာ...”

“တကယ်လည်း သူဌေးဥပဓိပါပဲ အဒေါ်ရယ်”

“ဥပဓိက သူဌေးရုပ်ထွက်ပေမယ့် လူက မဌေးဘူးလေ၊ ကျုပ်မှာ ဒီလက်ဝတ်လက်စား အတုတွေကိုတောင်မှ ငှားဝတ်လာခဲ့ရတာ...”

“ဒါပေမယ့် အဒေါ် ဥပဓိရုပ်က သန့်တော့ အတုဝတ်ထားတယ်လို့ မထင်ရပါဘူး အဒေါ်ရယ်”

“အေးပါ... အေးပါ... ညည်းလေးက တော်တော်အပြောကောင်း”

အဒေါ်ကြီးက ခွန်းခေါင်းလေးကို ပုတ်လိုက်ရင်း

“အင်း... မချို့အေး သဲသဲလှုပ်မယ်ဆိုလည်း သဲသဲလှုပ်စရာ၊ သမီးက အချောအလှလေးကိုး၊ ညည်းအမေက ဓာတ်ပုံပြထားလို့ လှမှန်းသိပေမယ့် အပြင်မှာက ပိုလှတာပဲ...”

“အဒေါ်... အဒေါ်က အမေနဲ့ ခင်တာလားဟင်”

“အင်း... ခင်တယ်ပဲ ပြောရမှာပေါ့၊ သမီးရယ်၊ အန်တီက ရုပ်ကွက်ထဲက သာမန်ပွဲစားပါ၊ သမီးအမေက ဈေးထွက်ထွက်ဝယ်ရင်း ဈေးထဲမှာ ခဏခဏဆိုပြီး ခင်သွားကြတာ...”

“အမေ အလုပ်လုပ်ရတဲ့ အိမ်က အဆင်ပြေရဲ့လားဟင်”

“ပြေတယ်၊ ပြေတယ်၊ အဲဒါကတော့ သမီးအမေ ကံ
ကောင်းတယ်၊ အိမ်ရှင်တွေက ဂုဏ်မောက်ပေမယ့် အသေး
အကမ်း သိပ်ရက်ရောတယ်၊ သူတို့ကျေနပ်ရင် ကျေနပ်
သလို ခဏခဏ ဆုချတာကွယ့် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အမေလည်း ပြောတော့ပြောပါတယ်၊ ခွန်း
က အမေများ ခွန်းအတွက် သိပ်ပင်ပန်းနေမလားလို့ပါ”

“အိမ်ဝေယျာဝစ္စတော့ လုပ်ရတာပေါ့အေ၊ ဒါပေမယ့်
အရိပ်အောက်မှာ နေရတာပဲ၊ တအားတော့ ဘယ်ပင်ပန်း
ပါ့မလဲ”

“အဲဒီအိမ်လိပ်စာ အဒေါ်သိတယ် မဟုတ်လား”

“သိ ... အဲ ... ဒါပေမယ့် ညည်းကိုပေးလို့တော့ မဖြစ်
ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ...”

“ညည်းအမေက မှာထားတယ်၊ လိပ်စာ လုံးဝ ပြောမပြ
ခဲ့ပါနဲ့တဲ့ ...”

ခွန်းက သက်ပြင်းလေးချမိရင်း ...

“ခက်တာပဲ အဒေါ်ရယ် ... ခွန်းမှာလေ အမေ ခွန်းဆီ
မလာတာကြာရင် နေမကောင်းများ ဖြစ်နေလို့လား၊ ဘာ
များဖြစ်နေလဲဆိုပြီး အမြဲ စိတ်ပူရတယ်၊ ခွန်းမှာ အရေး
တကြီး အကြောင်းကိစ္စပေါ်ရင်တောင် အမေရှိတဲ့နေရာကို
ဘယ်လိုအကြောင်းကြားရမှန်း မသိဘူး”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ညည်းအမေက
သူ နိမ့်နိမ့်ပါးပါး အလုပ်လုပ်ရတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်နားကို
ညည်းလာမှာ အရမ်းစိုးရိမ်ရှာတာ၊ ညည်းကို သူက
သူ့ဘဝနဲ့ မဆိုင်တဲ့ဘဝမျိုးမှာ တသီးတသန့်လေး ရှိနေ
စေချင်တာ”

“ခွန်း... အမှေဆီ လိုက်မသွားပါဘူး အဒေါ်ရယ်၊ ဒါပေ
မယ့် ကိုယ့်အမေရှိတဲ့နေရာလေးကိုတော့ သိထားချင်ပါ
တယ်”

“ခက်တော့တာပဲဟယ် ...”

“လိပ်စာလေး ပြောပြပေးခဲ့ပါ အဒေါ်ရယ် ... နော်”

“ငါ့ကို ကတိပျက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့လားအေ ...”

“အဒေါ် ပြောပြတယ်ဆိုတာ မသိစေရပါဘူး၊ ပေးခဲ့ပါ
အဒေါ်ရယ် ... နော်”

ခွန်းက အဒေါ်ကြီးခါးကိုဖက်ကာ ခွဲနဲ့ တောင်းပန်
လိုက်တာမို့ အဒေါ်ကြီးက စိတ်ပျော့လာကာ ...

“ကဲ ... ကဲ ... ပြောပါမယ်အေ၊ သေချာလိုက်မှတ်ထား”

အဒေါ်ကြီးပြောပြသည့် လိပ်စာကို ခွန်းက အသေ
အချာ မှတ်ထားလိုက်သည်။

“ညည်းအမေက ညည်းအတွက်ဆို တကယ့်ကို အသေး
စိတ် စဉ်းစားပေးရှာတဲ့ အမေပဲ၊ သူ့သမီးလေး အဆောင်
မှာ မျက်နှာမငယ်ရအောင် သူ စဉ်းစားတတ်သလောက်

လေးနဲ့ ကြိမ်နဲ့ အကာအကွယ်ပေးရှာတာ၊ ရှာမှရှားတဲ့ အမေမျိုးပဲအေး... ကဲ... ကဲ... အဒေါ်လည်း ပြန်လိုက် ဦးမယ် ခွန်းရေ...”

အဒေါ်ကြီး ပြန်သွားတော့ ခွန်းက အဆောင်တိုက် ခန်းဘက်သို့ ပြန်လျှောက်လာခဲ့သည်။

ခွန်း အခန်းထဲဝင်လာတော့ ရေချိုးပြီး အဝတ်လဲ နေသော မွန်မွန်က ခွန်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ခွန်းအမေက ခွန်းကို သိပ်ဂရုစိုက်တာပဲနော်၊ မိဘက ဒီလိုလေး မျက်နှာလိုက်ပြတော့လည်း သူများအထင်သေး မခံရဘူးပေါ့၊ ခွန်းရယ်၊ မွန်ဆိုရင် အုပ်ထိန်းသူရယ်လို့ ပြစရာမရှိတော့ ဒေါ်ကျင်မေကြီးကအစ ယုန်ထင်ကြောင် ထင် အထင်သေးချင်တယ်လေ...”

အားငယ်သလိုလေး ပြောလာသည့် မွန်ကို အေး ကြည့်ရင်း ခွန်းက အမေ့ကို ကျေးဇူးတွေ အများကြီးတင်လိုက် မိပါသည်။

အခန်း(၄)

“မမချိုရေ... မမချို...”

အဖျားရှိန်ဖြင့် မှေးငိုက်နေသော ဒေါ်ချိုအေးက အိမ်ရှေ့ဆံက မဝင်းရီရဲ့ ခေါ်သံကြောင့် တကျွတ်ကျွတ် စုတ်သပ်၍ ထထိုင်လိုက်ရင်း...

“လာလေ... မဝင်းရီ၊ ဝင်ခဲ...”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်ပါသည်။

မဝင်းရီ၊ ဒေါ်ချိုအေးနှင့် ဒရိုင်ဘာ မိသားစုက ‘တော်ဝင်စံအိမ်’ ဟု အမည်ရသော ဒီဇိုကြီးရဲ့ နောက်ဘက်နား ကျကျမှာ ဆောက်ထားသည့် သုံးခန်းတွဲ အလုပ်သမားတန်းလျား မှာ တစ်အိမ်ထောင် တစ်ခန်းယူကာ နေထိုင်ခွင့်ရကြပါသည်။

အိမ်ထောင်ဆိုပေမယ့် ဒရိုင်ဘာ ကိုသန်းအုန်းမှာ သာ ဇနီးမယားနှင့် သမီးတစ်ယောက်၊ လူပျိုပေါက်အရွယ်

တူတစ်ယောက် ရှိတာမို့ မိသားစုရယ်လို့ စုစုပေးပေး နွေးနွေး ထွေးထွေး ရှိကြပေမယ့် ဒေါ်ချိုအေးနှင့် မဝင်းရီတို့ကတော့ တစ်ယောက်တည်းသမားတွေပင်...။ ထို့ကြောင့်ပင် နှစ်ယောက် သားမှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ပေးပေးမမ ရှိကြပါသည်။

သူတို့ နေခွင့်ရကြတဲ့နေရာဟာ အလုပ်သမား တန်းလျားလို့သာ ဆိုရပေမယ့် သာမန်လူလတ်တန်းစားတွေ နေနိုင်သည့် အိမ်တစ်လုံးလို့ပင်။ တိုက်ခန်းတွဲလေးလို အခန်း မျိုးမို့ မိုးလုံလေလုံ အခိုင်အခန်း၊ ရေမီးလည်း မပူပင်ရ။ ကိုယ့် ဘာသာဆိုရင်တောင် ဒါမျိုးနေနိုင်မှာ မဟုတ်ပါ...။

“မမချို... အိပ်နေတာလား။”

“အိပ်တော့မပျော်ပါဘူး မဝင်းရီရယ်၊ ခဏမှေးနေတာပါ။”

“နေမကောင်းသေးဘူးလားဟင်...”

မဝင်းရီက ဒေါ်ချိုအေးနားမှာ ထိုင်လိုက်ပြီး ဒေါ်ချို အေး နဖူးကို လှမ်းစမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဟင်... ကိုယ်နည်းနည်းပူနေတုန်းပါလား၊ ဒါတောင်မှ မနက်က အလုပ်လာလုပ်ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သေးတယ်၊ နေမကောင်းသေးလည်း နားရောပေါ့၊ မမအလုပ်တွေ ကျွန်မ လုပ်ထားပေးမှာပေါ့...”

“ဒီလောက်ဖျားရုံနဲ့တော့ အလုပ်က မနားနိုင်ပေါင်အေး၊ တော်ကြာ မေမေကြီးက ကျုပ် အလုပ် ခဏခဏပျက်

မှန်းသိရင် မှန်ဖိုးမပေးဘဲနေပါဦးမယ်၊ မနက်ပိုင်းလုပ်ပြီး ခုလို နေ့လယ်ဘက် အလုပ်ပါးတုန်း အိမ်ပြန်နားနေလို့ ရတာပဲဟာ...”

“မမချိုတို့ကတော့ လောဘကိုကြီးတာပါ...။ အလုပ် ဆိုရင် သူပဲကြီးလုပ်ချင်၊ မှန်ဖိုးဆိုလည်း သူပဲကြီးယူချင်၊ ဘယ်သူ့အတွက် ဒီလောက်ရှာနေမှန်းကိုမသိပါဘူး၊ သူ့ ဖို့ကျတော့ သူ ကုပ်ကပ်ချွေတာသုံးနေတာ...”

“ဒီလိုပဲ... ရှေ့ရေအတွက် စုရတာပေါ့အေး၊ ကျုပ်က အသက်ကြီးပြီမဟုတ်လား၊ အိုစာမင်းစာလေး ခုကတည်း က ရှာထားရတာပါ။”

“မဝင်းရီတို့ကလည်း တစ်ကိုယ်တည်းသမားပါပဲ၊ ဒါပေ မယ့် မမချိုကြီးလိုတော့ ရှေ့ရေ နောက်ရေ သိပ်တွေ့ မပူလှပါဘူး။”

“ဪ... ညည်းက အရွယ်ရှိသေးတာကိုး၊ ညည်း အိမ် ထောင်ပြုရင် ညည်းလင်က ရှာကျွေးလိမ့်မပေါ့။”

“တော်ပါ တန်ပါ၊ ဒီတစ်သက် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ မစဉ်းစား ချင်တော့ပါဘူး။”

“ညည်းက ပါးစပ်ကသာ အိမ်ထောင်ရေး စိတ်မဝင်စား ဘူးလေး ဘာလေးနဲ့...။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကိုသန်းအုန်း တူ လူပျိုလေး ကြိုက်တဲ့ ဟင်းလေးတွေ ချက်ပြီး သွား သွားကျွေးနေတာ ငါမသိဘူးမှတ်လို့လား...”

“မမချိုကြီးနော် ... သွား၊ ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး”
မဝင်းရီက ဒေါ်ချိုအေးပခုံးကို တွန်းလိုက်တာနဲ့
ဒေါ်ချိုအေးက မဝင်းရီရဲ့ ရှက်စနိုးမျက်နှာကြီးကို ကြည့်ပြီး
တဟားဟား အော်ရယ်လိုက်မိပါသည်။

မဝင်းရီဟာ ဒေါ်ချိုအေးထက် ၈ နှစ်လောက်ငယ်
သည့် ရုပ်ဆိုးဆိုး အပျိုကြီးတစ်ယောက်ပင် ...။ ပေါတောတော
လိုလိုနဲ့ အပြောအဆို သိပ်မဆင်ခြင်တတ်တဲ့ မဝင်းရီကို စလျှင်
အပျင်းပြေရသည်။

ဒေါ်ချိုအေးက မဝင်းရီကို ခင်ပေမယ့်လည်း ကိုယ့်
မှာ သမီးပျို ချောချောလေး ရှိတာကိုတော့ လျှို့ဝှက်ထားခဲ့ပါ
သည်။ ဒေါ်ချိုအေးတို့က သမီးကို ဘယ်လောက်တန်ဖိုးထား
သလဲဆို နိမ့်ကျသည်ဟု ကိုယ့်ဘာသာ သတ်မှတ်ထားသည့်
ကိုယ့်ဘဝထဲက ဘဝတူ အသိအကျွမ်းတွေကိုတောင်မှ သမီးနဲ့
မပတ်သက်စေချင်။ သမီးအကြောင်း၊ သမီးနာမည်ကအစ
ပေးကိုမသိစေချင်။ ဒီကမ္ဘာပေါ်မှာ ခွန်းချိုသာ ဆိုတဲ့ မိန်းမချော
လေး တည်ရှိနေကြောင်းကို မြင့်မားကြွယ်ဝသည့် အသိုက်အဝန်း
က လူတွေသာ သိကြပစေတော့ ...။ ကိုယ်လို၊ မဝင်းရီလို၊
ကိုသန်းအုန်းတို့လို လူတန်းစားတွေ မသိလေကောင်းလေ ...။
ဒီလို အတန်းအစားထဲက ယောက်ျားတစ်ယောက်ယောက်က
များ သမီးလေးကို ရည်းစားစကား ပြောမယ်ဆိုရင် ဒေါ်ချိုအေး
တို့ တက်ချက်သွားမလား မသိပါ။

တကယ်တော့ သမီးလေး ခွန်းချိုသာဟာ တော်ဝင်
နန်းထိုက်တဲ့ ပန်းမကိုဋ်လေးပဲ မဟုတ်လား ...။

“ဒါနဲ့ ... မဝင်းရီ ညည်း ငါ့ဆီလာတာ အကြောင်းကိစ္စ
ပါသေးလား ...”

“မေမေကြီးက သူ့ပဝါတွေ စုပြီး လျှော်ခိုင်းဖို့ မမချိုကို
ခေါ်ခိုင်းလိုက်တာ ...။ မမချို နေမကောင်းသေးရင်
နေလေ၊ ရေကိုင်ရင် အအေးပတ်သွားဦးမယ်၊ ကျွန်မပဲ
လျှော်ပေးလိုက်မယ်”

“နေပါ ... နေပါ။ ကျုပ်ဘာသာပဲ လျှော်ပါမယ်၊ မေမေ
ကြီးက ကျုပ်လျှော်မှ သဘောကျတာ၊ သူ့ပဝါလေးတွေ
က နကနနဲ့၊ သေချာဖွဖွလေးကိုင်လျှော်မှ ရတာ၊ ညည်း
က အကိုင်အတွယ်ကြမ်းပါဘိသနဲ့၊ မတော် စုတ်ပြီနေပါ
ဦးမယ်”

“အဲမယ် ... မမချိုကြီးနော်၊ မသိရင်ခက်မယ်၊ သူ မုန့်ဖိုး
လိုချင်တိုင်း အလုပ်ဆို သူချည်း အုပ်စီးပြီး လုပ်ချင်နေတာ
ဟွန်း ...”

... မဝင်းရီက ဒေါ်ချိုအေး အထာကိုသိသူမို့ မျက်
စောင်းကလေး ထိုးလိုက်မိပါသည်။ အဲဒီ ဒေါ်ချိုကြီးဟာ အမြဲ
အဲဒီလိုချည်းပင် ...။ နေမကောင်းလည်း အနားယူဖို့မစဉ်းစား၊
သူ့အလုပ်တွေကို မဝင်းရီတို့ လုပ်ပေးပါမယ်ဆိုရင်တောင် လက်

ခံတာမဟုတ်။ သူ မုန့်ဖိုးတွေမက်နေတာများ ဒီက မသိဘူး မှတ်နေလားမသိပါ။

ဒီအိမ်မှာက မေမေကြီးရော သူ့သား ကိုကိုကြီးပါ ရက်ရောလက်ဖွာကြသူများမို့ သူတို့အကြောင်းသိသည့် အလုပ် သမားတွေ အားလုံးဟာ အလုပ်ကို ကြိုးကြိုးစားစား လုပ်ကြပါ သည်။ သူတို့ စိတ်ကျေနပ်လျှင် တစ်သိန်းအုပ်ထဲက တစ်ဝက် လောက် ဆွဲထုတ်ပြီး အနုမြောမရှိ ပေးကမ်းဆုချတတ်တာ မို့ပင် ...။ အဲဒီလိုပေးမည့် မုန့်ဖိုးကို ဒေါ်ချိုအေးက အလွန်မက် ပါသည်။ ဒါ့ကြောင့် နေမကောင်းလည်း မနားဘဲ ဘာအလုပ် မဆို သူချည်း ကြိုးလုပ်တော့တာပင်။ ဝင်းရီတို့ကတော့ နဂို ကတည်းက ပျင်းရိသူမို့ သူ့လောက်လည်း မလုပ်နိုင်၊ မုန့်ဖိုး မရလည်း သိပ်တော့ကိစ္စမရှိ။ ဒီမှာက စားဖို့နေဖို့ မပူရ၊ လခက လည်းရ၊ တစ်ကိုယ်တည်း အပျိုကြီးမို့ ကြောင့်ကြစရာလည်း မရှိလှပါ။

“ဝင်းရီရယ် ... ညည်းက တစ်ကိုယ်တည်းသမားပဲဟာ၊ မုန့်ဖိုးမရလည်း ဘာအရေးလဲ ... မဟုတ်ဘူးလား”

“သူကျတော့ တစ်ကိုယ်တည်းသမား မဟုတ်တာကျနေ တာပဲ”

“အင် ... အေး ... ဟုတ်သားပဲ ... ဟား ဟား ... ကဲကဲ အချိန်ရှိခိုက် လုံ့လလေး သွားစိုက်လိုက်ဦးမယ်အေ ...”

ဒေါ်ချိုအေးက အမြန်စကားဖြတ်ကာ ထွက်လာခဲ့ ပါသည်။ လူက နေမကောင်းပေမယ့် စိတ်ဆောင်လိုပဲလား မသိ၊ အလုပ်လုပ်ဖို့ တက်ကြွနေပါသည်။

ဒီနေ့ဆို သမီးဆီ မသွားနိုင်တာ နှစ်ပတ်တောင် ရှိပြီ။ အိမ်က ဖုန်းကို ခိုးဆက်ဖို့လည်း အခွင့်မသာ၊ အပြင်ထွက် ပြီးတော့လည်း ဖုန်းမဆက်နိုင်တာမို့ သမီးနဲ့ အဆက်သွယ်ပြတ် တောက်နေရပါသည်။ အပြင် ခဏခဏထွက်နေရင် အိမ်က မေမေကြီးတို့ ငြို့ငြင်မှာလည်း စိုးရတာမို့ပင် ...။

ဒေါ်ချိုအေးက မေမေကြီး ဒေါ်ခင်ဦးမိုးရဲ့ ပဝါ လေးတွေကို လက်နဲ့ သေချာဖွဖွလေး လျှော်ပေးပြီး စနစ်တကျ လှမ်းထားလိုက်သည်။ မဝင်းရီက လျှပ်ပလာမို့ တစ်ခါ ပဝါ လျှော်စဉ်မှာ ပဝါပေါ်က ပုလဲလုံးလေးတွေ ပြုတ်ထွက်ကုန်သဖြင့် ခုဆို ဒေါ်ချိုအေးပဲ လျှော်ပေးရတော့သည်။

မေမေကြီးက ပဝါကို အလွန်နှစ်သက်ပုံရသည်။ ဘယ်သွားသွား ပဝါမခြံဘဲသွားတာ တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးခဲ့ပါ။ အလှူမကံလာဆောင် စတဲ့ ပွဲလမ်းသဘင်မျိုးသွားလျှင် ပုလဲလုံး ကလေးတွေ၊ ကျောက်ကလေးတွေ စီခြယ်ထားသည့် ပဝါပါး လေးတွေ၊ ပိုးပဝါလေးတွေကို ခြံသွားတတ်သည်။ ညစာထွက် စား တာမျိုး၊ ဆေးခန်းသွားတာမျိုး စသည့်အချိန်တွေနှင့် ခုလို အိမ်မှာနေရင်း အချိန်တွေမှာတော့ ပဝါထူထူလေးတွေ ခြံလွှမ်း ထားတတ်မြဲပင်။

မေမေကြီးဟု အများက တရိုတသေတလေးတစား
ခေါ်ကာ မော်မကြည့်ဝံ့အောင် ကြောက်ကြရတဲ့ ဒေါ်ခင်ဦးမိုးရဲ့
ရုပ်ရည်ဟာ 'ဟိတ်' ရှိသည်ဟု ဆိုရမလား။ အရှိန်အဝါကြီးသည်
ဟုပဲ ပြောရမလား...။ ရှေးရှေးက ဆံထုံးမျိုး ဘီးဆံထုံးကြီး
အက်နေအောင်ထိုးကာ ထိုဆံထုံးမှာ ရွှေဆံထုံး၊ စိန်ဆံထုံး
အမျိုးမျိုးထိုးထားတတ်သည်။ ရွှေဘီးစိုက်ထားတာလည်း မြင်ဖူး
သည်။ အသားဖြူဖြူ၊ မျက်ခုံးခပ်ထူထူနှင့် နှုတ်ခမ်းပါးကို
တင်းတင်းစေကာ လူတကာကို စူးရှသည့် မျက်ဝန်းများနှင့်
ကြည့်တတ်သော မေမေကြီးရဲ့ ပုံစံက မာန်ဝံ့ချီနေသည့် ပုံစံမျိုး။
မဟာဆန်လွန်းသော အပြင်အဆင်နှင့် မာကျောသော မျက်နှာ
ထားကို ပေါင်းစပ်သော် တစ်မျိုး အဆန်းတကြယ် ဖြစ်၍နေ
သည်။ ဗွဲလမ်းသွားလျှင် ရှေး တစ်လုံးစိန်နားကပ်ကြီးနှင့် တစ်
ကိုယ်လုံး စိန်ရွှေဖျပ်ဖျပ်ခါကာ နဂါးခေါင်း ခြေကျင်းတစ်စုံကို
ဝတ်လေ့ရှိသော မေမေကြီး ပုံစံက ခံညားဝံ့ကြွားလွန်းသည်။

မေမေကြီးက ခေါ်လျှင် ဒီအိမ်ကလူအားလုံးက
'ဘုရား'ဟု ထူးရသည်။ သူ့သား မင်းထင်မိုး တောင် ဘုရားထူး
မှတော့ ဒေါ်ချိုအေးတို့က ဘုရားမထူးဘဲ ဘယ်နေရဲမှာတုန်း...။

လောလောဆယ်မှာ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ထား
သဖြင့်သာ အောက်တစ်ပိုင်းမလှုပ်နိုင်သေးဘဲ ဝှီးချပေါ်မှာ နေနေ
ရတယ်ဆိုလေမယ့် မေမေကြီးက မာန်ကျညှိုးငယ်ခြင်းမရှိ။ နာစ
အကူအညီဖြင့် မနက်မိုးလင်းတာနှင့် ရေမိုးချိုးကာ အမွှေးနံ့သာ

ထုံမွန်းပြီးပြီ။ ဆံထုံးအက်အက် ထုံးပြီးသွားပြီ။ မဝါထူထူ လှလှ
လေး ခြုံထားကာ ဝှီးချပေါ်မှာ အခန့်သားထိုင်၍ လန်းလန်း
ဆန်းဆန်း ထွက်လာတတ်စမြဲ...။ သူ့သားကို ခေါ်ကာ အလုပ်
ကိစ္စတွေ ညွှန်ကြားခြယ်လှယ်တတ်မြဲပင်။

“ဒေါ်ချို... ဒေါ်ချို...”

“ဟင် ... ခြောက် ... မိမ့် ... ဘာလဲ”

မဝါတွေ ခြောက်မခြောက် ကိုင်ကြည့်နေသော
ဒေါ်ချိုအေးအနီးသို့ မေမေကြီး လက်တိုလက်တောင်း ခိုင်းသည့်
ကောင်မလေး ရောက်လာတာမို့ ဒေါ်ချိုအေးက လှမ်းကြည့်ရင်း
မေးလိုက်ပါသည်။

“မေမေကြီးက သူ့မဝါတွေ လျှော်ပြီးပြီလား မေးခိုင်း
လိုက်လို့...”

“လျှော်ပြီးပြီ ... ခြောက်တောင် ခြောက်တော့မယ်၊ ခဏ
နေရင် လာပို့ပေးပါမယ်လို့ ပြောလိုက်နော် မိမ့်”

“ဟုတ် ...”

“ဟဲ့... ရီရီသေသေ ပြောနော်၊ နင်ပြန်ပြောတဲ့ စကားက
မယဉ်ကျေးရင် တော်ကြာ ငါမှာလိုက်တာ အဲဒီအတိုင်း
ပဲလို့ ထင်သွားဦးမယ်”

“အင်းပါ၊ ဒေါ်ချိုကြီးတို့ကတော့ ပိုကိုပိုတယ်၊ ဒီအိမ်မှာ
မေမေကြီးကို ဒေါ်ချိုကြီးလောက် ဘယ်သူမှ မဖားနိုင်ဘူး၊
ဒေါ်ချိုကြီးလောက်လည်း ဘယ်သူမှ မနဲ့ဖိုးမရဘူး”

“စကားမရှည်ပါနဲ့အေး၊ သွားမှာဖြင့် မြန်မြန်သွားပြောပါ၊
တော်ကြာ... ညည်း-ချက်ချင်းပြန်မလာလို့ မေမေကြီး
စိတ်တိုနေပါဦးမယ်၊ သွား... သွား...”

မိမ့် ထွက်သွားတော့ ဒေါ်ချိုအေးက မဝင်းရီ
ရှုပ်ဖွယ်သည့် မီးဖိုချောင်ထဲဝင်ကာ အမြန်သန့်ရှင်းရေးလုပ်၊
နွားနို့အိုးကို ပူအောင် ပြန်နွေး။ ပြီးတော့... ပဝါ ခြောက်
မခြောက် အမြန်ပြန်ပြေးကြည့်...။ ခြောက်သွားသည့် ပဝါးပါး
ကလေးတွေက မီးပူတိုက်ဖို့ မလိုတာမို့ သေချာ ပြန်နေအောင်
ညီညီညာညာလေး ခေါက်ပြီး စက္ကူလက်ဆွဲအိတ်ထဲသို့ ဖွဖွလေး
ထည့်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အိတ်ကို တံတောင်ကွေးမှာ ချိပ်၍
လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် နွားနို့ဖန်ခွက်တင်ထားသည့် ယွန်းဗန်းကလေး
ကို ကိုင်ကာ မေမေကြီးအခန်းရှိရာသို့ ခြေသံဖွဖွဖြင့် လျှောက်
သွားလိုက်ပါသည်။

ဒေါ်ချိုအေးက မေမေကြီး အခန်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်
ပြီး...

“မေမေကြီး... မိချို ရောက်ပါပြီ...”

ဟု လှမ်းပြောတော့ မေမေကြီးရဲ့ နှာစုံက တံခါး
လာဖွင့်ပေးသည်။

ဒေါ်ချိုအေးက ခါးကိုညွှတ်ကိုင်၍ ခေါင်းကိုငုံကာ
အခန်းထဲသို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်းဝင်လာပြီး နွားနို့ဖန်ခွက်ကို မေမေ
ကြီး ခုတင်ဘေးက စားပွဲပေါ်မှာ တင်ပေးလိုက်သည်။

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

ဝိုးချဲ့ပေါ်မှာ ထိုင်ကာ စာဖတ်နေသော မေမေကြီး
က သူမကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“မိချို...”

“ဘုရား...”

“ပဝါတွေကော...”

“ဒီမှာပါ မေမေကြီး၊ အပါးလေးတွေတော့ ခြောက်ပါပြီ၊
အထူတွေကတော့ မနက်မှပဲ ခြောက်မယ်ထင်ပါတယ်”

ဒေါ်ချိုအေးက ပဝါထည့်ထားသည့် အိတ်ကို တရို
တသေ ကမ်းပေးလိုက်သည်။

“အေး... အေး... ဒါနဲ့ စားပွဲပေါ်တင်လိုက်တာ ဘာ
တုန်း”

“နွားနို့ ပူပူလေး ယူလာတာပါ မေမေကြီး၊ နေ့ခင်းဘက်
နွားနို့ပူပူလေးသောက်ပြီး တရေးအိပ်ရင် အားရှိတယ်လို့
ကြားဖူးလို့ပါ”

မေမေကြီးက ခေါင်းတညိတ်ညိတ်လုပ်လိုက်ရင်း...

“မိချို... ညည်းကို မခိုင်းရဘဲ အဲ့ဒီလို အလိုက်သိတာ
မျိုးကို ငါသဘောကျတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ဒီနေ့ ချက်တဲ့ ငါရဲ့
ခေါင်း ချဉ်ရည်ဟင်းက ညည်းလက်ရာလား၊ မဝင်းရီ
လက်ရာလား...”

“မိချိုလက်ရာပါ မေမေကြီး...”

“အေး... အေး...၊ စားကောင်းတယ်၊ ကြက် ဝက်

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

ပုစွန်ဆီပြန်ဟင်းတွေချည်း စားနေရတာ အိတ်တယ်၊ တစ်ခါ
တလေ အဲဒီလို ချဉ်ရည်ဟင်းလေး စားလိုက်ရတော့
ခံတွင်းမြိန်တယ်”

မေမေကြီး ဒေါ်ခင်မိုးဦးက ဒေါ်ချိုအေး ပေးထား
သည့် အိတ်ထဲက ပဝါတွေကို ထုတ်ယူကာ နမ်းကြည့်လိုက်ရင်း

“အလို ... နံ့သာဖြူနဲ့လေး သင်းသင်းမွှေးလို့ပါလား။

ညည်း ဘယ်လိုလျှော်လာခဲ့သလဲ မိချို...”

“မေမေကြီး နံ့သာဖြူနဲ့ ကြိုက်မှန်းသိလို့ နောက်ဆုံး
တစ်ရေလျှော်တဲ့အထဲကို နံ့သာဖြူရည်လေး သွေးထည့်
လိုက်တာပါ”

“မိချိုတို့ ဒီလောက်အလိုက်သိတော့လည်း မုန့်ဖိုးမပေးလို့
မဖြစ်တော့ဘူးပေါ့၊ မိမူရေ... မေမေကြီး ပိုက်ဆံအိတ်
ယူခဲ့ပါကွယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေမေကြီး၊ ဒီမှာပါ”

မိမူက ပိုက်ဆံအိတ်ယူလာပေးရင်း ဒေါ်ချိုအေးကို
ကြည့်ကာ “သူ့ချည်းယူနေတာပဲ” ဟု ပါးစပ်လှုပ်ရုံ လှမ်းပြော
လိုက်သည်။

မေမေကြီးက ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက တစ်ထောင်တန်
တစ်အုပ် ဆွဲထုတ်ကာ ဘယ်လောက်မှန်းမသိ မှန်းဆဆွဲထုတ်
လိုက်ပြီး ...

“ကဲ ... ကဲ ... ရော ... မိချို၊ ဒါ ညည်းအတွက် မုန့်ဖိုး”

“ကျေးဇူးကြီးလှပါတယ် မေမေကြီး ...”

ဒေါ်ချိုအေးက ခေါင်းငုံ့ဦးညွှတ်ကာ မေမေကြီး
ပေးသည့် ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူလိုက်သည်။

“ကဲ ... သွားတော့၊ လုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်တော့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မေမေကြီး ...”

ဒေါ်ချိုအေးက မေမေကြီးရှေ့မှ ခေါင်းငုံ့လျက်ပင်
နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နှင့် အခန်းပြင်သို့ထွက်လာသည်။
အခန်းပြင်ရောက်၍ တံခါးပြန်ပိတ်ပြီးသည်နှင့် တံခါးကို ကျောမှ
ကပ်ကာ ကိုယ့်ရင်ဘတ် ကိုယ် လက်ဖဝါးလေးနှင့် အသာဖိ၍
ဟိခန့်ရယ်ရင်း ပိုက်ဆံတွေကို ရေတွက်ကြည့်တော့ ဆယ်ခြောက်
ရွက်တိတ်တိတ် ... ။ ဟိဟိ ... သောင်းခြောက်ထောင်ကြီးများတောင်
ပေါ့ ... ။

ဒေါ်ချိုအေးက ကျေနပ်ပျော်ရွှင်သွားကာ ပိုက်ဆံ
ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ခေါက်ပြီး အတွင်းခံအင်္ကျီကြားထဲ ထိုး
ထည့်လျက် မေမေကြီးအခန်းရှေ့မှ ထွက်လာချိန်တွင် အပေါ်
ထပ် လှေကားထိပ်မှ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာနေပြီဖြစ်သော
ကိုကိုကြီး မင်းထင်မိုးကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

ဒီအိမ်မှာက မေမေကြီးရဲ့ သား မင်းထင်မိုးကို
ကြီးငယ်မဟု ‘ကိုကိုကြီး’ ဟုသာ ခေါ်ကြရပါသည်။

ကိုကိုကြီးသည်လည်း လူရှိန်စရာ ပုံစံမျိုးပင် ... ။
ကိုကိုကြီးရဲ့ အသက်ဟာ ၃၀ ပင် မပြည့်တတ်သေးဟု ခန့်မှန်း

ရသော်လည်း ကိုကိုကြီးရဲ့ ပုံစံက လူကြီးဆန်စွာ ထည်ဝါသည်။ မျက်နှာထားက အပြုံးအရယ်မရှိ... အမြဲ တည်တင်းနေသည်။ ဘုရားစူးရပါစေရဲ့... ဒေါ်ချိုအေး ဒီအိမ်ကိုရောက်ကတည်းက ခုချိန်ထိ မင်းထင်မိုး အသံထွက်ရယ်မောတာကို တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးပါ။ သူနှင့် အဆင့်အတန်းတူ တစ်ယောက်ကို ပြုံးပြလျှင် တောင် ထိုအပြုံးက နူးညံ့မနေ...။ အပြုံးကတောင်မှ လူရှိစရာ ဖြစ်နေသည်။

ကိုကိုကြီးရဲ့ အသားရောင်က သူ့အမေလိုပင် ဖြစ်ဝင်းစိမ်းဖန့်နေတယ်လို့ပဲ တင်စားရမလား မသိ။ ထိုအသားအရောင်ပေါ်မှာ မျက်ခုံးက မည်းနက်ထူထင်းနေရတဲ့ကြားထဲ နှုတ်ခမ်းမွေးကလည်း ထားသေး။ ထိုနှုတ်ခမ်းမွေးကြောင့်လားတော့ မသိ ကိုကိုကြီးပုံစံက ခန့်ခန့်ကြီးနှင့် သန့်သန့်ကြီးဖြစ်နေသည်။

ထိုလူရှိန်စရာ ကိုကိုကြီးဟာ ဆောင်းဘီရှည် တိုတိုရှပ် စသည့် ခေတ်ပေါ် အဝတ်အစားတွေကို ဘယ်တော့မှ မဝတ်...။ ကော်လံကတုံး ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်အဖြူနှင့် ပိုးပုဆိုးလေးတွေကိုသာ တွဲဝတ်လျက် ကတ္တီပါဖိနပ်ကိုသာ အမြဲစီးပါသည်။ ရှပ်ကော်လံဖျားမှာတော့ စိန်တစ်ပွင့် တွဲလောင်းကျနေသည့် ရွှေကြယ်သီးကြီးကလေး အမြဲတပ်ဆင်ကာ ရှပ်လက်ဖျားကြယ်သီးကလေးတွေဟာလည်း စိန်ကြယ်သီးကလေးတွေပင်...။

သူ့ကိုကြည့်လိုက်တာနှင့် အရှိန်အစော်ကြီးသည့် သူတစ်ယောက်ဆိုတာကို အဝတ်အစား၊ မျက်နှာထား၊ လမ်းလျှောက်ပုံ၊ တစ်ဖက်လူကို ကြည့်သည့်အကြည့်နှင့် လှုပ်ရှားပြုမူပုံတွေက ပြသနေသလိုပင်။

ဒေါ်ချိုအေးသည် ကိုကိုကြီးကိုမြင်သည်နှင့်အိမ်ရှေ့ဖိနပ်စင်ကလေးဆီ ပျာခနဲပြေးသွားကာ ကိုကိုကြီး စီးမည့် ကတ္တီပါဖိနပ်ကို အမြန်ဆုံး ရှာဖွေလိုက်သည်။

ဒီနေ့ ကိုကိုကြီး ဝတ်ထားတဲ့ ပိုးပုဆိုးက နီညိုရောင်ဆိုတော့ ဖိနပ်ကလည်း နီညိုရောင်ပေါ့။ (ကိုကိုကြီးက ပိုးပုဆိုးနှင့်အရောင်တူ ကတ္တီပါဖိနပ်ကို အမြဲစီးလေ့ ရှိပါသည်။)

“ဟော... တွေ့ပြီ၊ ဒီဖိနပ်ပဲ...”

ဒေါ်ချိုအေးက ဖိနပ်ကို ဘူးထဲက အမြန်ထုတ်ပြီး ဖိနပ်တိုက်သည့် ဘရပ်ရှ်လေးနှင့် ဖိနပ်သံကြိုးရော ဖိနပ်ခုံကိုပါ ပွတ်တိုက်ပေးနေချိန်တွင်...

ထင်သည့်အတိုင်း ကိုကိုကြီးက အနားရောက်လာကာ...

“ဒေါ်ချို...”

“ဘုရား...”

“ဘာလုပ်နေတာလဲ...”

“ဖိနပ်တိုက်ပေးနေတာပါ ကိုကိုကြီး၊ ဒီမှာ ဖိနပ် အဆင်သင့် ဖြစ်ပါပြီ”

“ကျွန်တော့် ပိနပ်တွေကို ဒေါ်ချိုပဲ အမြဲတိုက်တာလား”
“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုကြီး... ဖုန်တစ်စက်မှမတင်အောင်
ဒေါ်ချို အမြဲ ဂရုစိုက်ပါတယ်”

ဒေါ်ချိုအေးက ခေါင်းငုံ့ရပ်လျက် လက်နှစ်ဖက်ကို
ရှေ့မှာယှက်ထားရင်း ဗာရီတသေ ဖြေလိုက်တော့ ကိုကိုကြီးက
သူ့နောက်က တပည့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ဖိုးကျော်...”

“ဘုရား...”

“ဒေါ်ချိုကို မုန့်ဖိုးပေးလိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့ဝါ ကိုကိုကြီး”

ဖိုးကျော်က ပိုက်ဆံအိတ်ထဲက ငါးရာတန် ဆယ်
ရွက် ရေတွက်ပြီး ဒေါ်ချိုကိုလှမ်းပေးလိုက်သည်။ အသေးသုံး
ပိုက်ဆံလေးတွေကို ဖိုးကျော်ကိုယ်တိုင် ဆုံးဖြတ်၍ ပေးပိုင်ခွင့်
ရှိတာမို့ ဘယ်လောက်ပေးရမလဲဟု ဖိုးကျော်က မမေးပါ။

ဒေါ်ချိုအေးက ရင်ဘတ်ထဲမှာ ဘုရားပွဲလှည့်နေ
သော ခံစားချက်ဖြင့် ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူပြီး နောက်သို့ ဖြေ
တစ်လှမ်း ဆုတ်ရပ်လိုက်သည်။ ကိုကိုကြီးက ဒေါ်ချိုချထားပေး
သည့် ပိနပ်ကို စီးလိုက်ပြီး အိမ်ရှေ့သို့ထွက်ခွာသွားသည်။

အသင့်ရပ်ထားသော ကားဆီသို့ တပည့်ကျော်
ဖိုးကျော်က ရှေ့ကအရင်ကြိုသွားနှင့်ပြီး ကားနောက်ခန်း တံခါး
ကို အဆင်သင့် ဖွင့်ပေးထားသည်။

ကိုကိုကြီး ကားပေါ်လှမ်းတက်သွားပုံဟာ ဘယ်လို
ဆိုတာကို ဒေါ်ချိုအေး ပြောမပြတတ်ပေမယ့် မင်းသားဆန်ဆန်
ကြည့်ကောင်းလွန်းသည်ဟုတော့ မှတ်ချက်ချရသည်။

ကိုကိုကြီး ကားနောက်ခန်းမှာ ထိုင်မိတော့မှ
ဖိုးကျော်က ကားတံခါးကို ခပ်ဆဆလေး ပိတ်ပေးလိုက်ပြီး
ကားရှေ့ခန်း ဒရိုင်ဘာဘေးခုံရှိရာသို့ ခပ်မြန်မြန် လျှောက်သွား
ပြီး ကားပေါ်တက်ထိုင်လိုက်စဉ်မှာ မာစီဒီးဆိုလား ဘာလား
ပြောသံကြားဖူးသည့် ကားနက်ကြီးက ငြိမ်ခနဲ ထွက်ခွာသွား
သည်။

ဒေါ်ချိုအေးသည် ထိုမြင်ကွင်းကို နေ့တိုင်း တွေ့နေ
ရပေမယ့်လည်း မရိုးနိုင်ဘဲ ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ရပ်ကြည့်
နေမိပြီး ကားထွက်သွားတော့မှ အိမ်ထဲသို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့က မုန့်ဖိုးမျက်နှာကြောင့် ကိုယ့်အဖျား ကိုယ်
မေ့ကာ အလုပ်တွေကို အားကြိုးမာန်တက် ကြိုးရန်းလုပ်ခဲ့သော
ဒေါ်ချိုအေးသည် နောက်တစ်နေ့ မနက်မှာတော့ ခေါင်းမထူနိုင်
အောင် ဖျားလေသည်။

ဒီနေ့ဆို အမေနဲ့ ခွန်း အဆက်အသွယ်ပြတ်နေတာ နှစ်ပတ်တောင်ရှိပြီ...။ အမေက လူကိုယ်တိုင်လည်း ပေါ်မလာ၊ ဖုန်းလည်းမဆက်။ အမေ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း ညညဆို အိပ်လိုတောင်မပျော်ပါ။

ခွန်း ဆန္ဒအတိုင်းဆို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက် ကတည်းက ဒေါ်ကေသီချိုဆီက တောင်းထားသည့် လိပ်စာ အတိုင်း အမေ့ဆီ လိုက်သွားမိမှာပင်။

သို့သော် ... အမေက ...

“ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးကြောင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့ရဲ့နေရာကို ညည်း မလာရဘူး၊ ညည်းကို မလာစေချင်လို့ အမေ လိပ်စာ ပေးထားတာပေါ့ ...”

ဟု ပြောထားခဲ့တာမို့ ခွန်း လိုက်သွားလျှင် အမေ စိတ်ဆိုးမှာ သေချာသည်။

ခွန်းသည် ညတိုင်း အမေရှိနေသည့် နေရပ်လိပ်စာ စာရွက်လေးကို ထုတ်ထုတ်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းသာချနေခဲ့ရ သည်။ မနက်မိုးလင်းလာတိုင်း အမေ့ဆီ လိုက်သွားချင်စိတ်ဖြင့် နီးလာရမြဲဖြစ်သည်။

ခွန်းက အမေ့ကို စိတ်ကောက်ပစ်လိုက်မှာပဲဟု တွေးကာ ဒေါ်ကျင်မေ အခန်းထဲဝင်လာခဲ့ပြီး ဖုန်းကိုင်လိုက်မိ ပါသည်။

အခန်း(၅)

၃၈ ၃၈ ၃၈

“ခွန်းရေ... ဖုန်းလာတယ်”

ခွန်း ဖုန်းမျှော်နေဆဲမှာ ဖုန်းလာတာမို့ ခွန်းက အပေါ်ထပ်မှ ခပ်သွက်သွက်လေး ပြေးဆင်းလာမိပါသည်။ လှေကားတစ်ဝက်ရောက်မှ အလျင်စလို စီးလာခဲ့မိတဲ့ ဖိနပ်ဟာ ခွန်းဖိနပ်က တစ်ဖက်၊ မွန် ဖိနပ်က တစ်ဖက်၊ ကျွဲတစ်ဖက် နွားတစ်ဖက် ဖြစ်နေမှန်း သိသည်။

“ဟဲ့... ဟဲ့... ခွန်း... ဖြည်းဖြည်းဆင်းပါဟဲ့၊ ချော် ကျနေပါဦးမယ်”

လှေကားထောင့်တစ်ကွေ့မှာ အခန်းဖော် သီသီနှင့် တိုက်မိမလိုဖြစ်သွားသဖြင့် သီသီက ခွန်းကို သတိပေးသွားသည်။

ခွန်းကတော့ အမေနှင့် ဖုန်းပြောချင်စေကပ်ကာ ဒေါ်ကျင်မေအခန်းသို့ မြန်မြန်ရောက်ချင်နေတာပင်။

“ဟဲ့လို... အမေလား...”
 “ဟဲ့... ခွန်း... ငါပါဟဲ့... ယုပါ”
 “ဪ... ယု၊ ပြောလေ...”

သင်တန်းက သူငယ်ချင်း ယုအသံကြောင့် ခွန်း
 စိတ်ညစ်သွားမိကာ အသံလေးပင် တိုးတိမ်သွားရပါသည်။

“အမလေးဟယ်... အသံက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ သူ
 အမေမှ မဟုတ်ရင် စကားမပြောချင်တာတဲ့အတိုင်းပဲ”
 “အမေ့ဖုန်းကို မျှော်နေတာမို့လို့ပါ ယုရယ်၊ ပြော... ဘာ
 ကိစ္စလဲ”

“သင်တန်းကိစ္စ ပြောမလို့၊ ငါ ဒီသင်တန်းပြီးရင် ခဏ
 နားပြီး အချက်အပြုတ်သင်တန်း တက်မလို့၊ အဲဒါ နင့်ကို
 အဖော်စပ်မလို့၊ တက်မယ်ဆိုရင် ခုကတည်းက ကြို
 စာရင်းပေးထားရမှာ၊ မနက်ဖြန် သင်တန်းရောက်မှပြော
 ရင် နောက်ကျသွားမှာစိုးလို့ ဖုန်းဆက်လိုက်ရတာ၊ ငါ
 နင့်နာမည်ပါ စာရင်းထည့်ပေးလိုက်မယ်နော်၊ သင်တန်း
 က လူဆယ်ယောက်ပဲ လက်ခံတာ”

“သူနာပြုသင်တန်းနဲ့ အချက်အပြုတ်သင်တန်းနဲ့ ဘာဆိုင်
 လို့လဲ ယုရယ်...၊ ဒီသင်တန်းပြီးရင် ငါက ဆေးရုံ
 တစ်ခုခုမှာ အလုပ်ဝင်မှာလေ၊ နင်ရော အလုပ်ဝင်မှာ
 မဟုတ်ဘူးလား”

“ချက်ချင်း မဝင်ချင်သေးဘူး၊ ဒီသင်တန်းလေးတော့

တက်လိုက်ဦးမယ်၊ အချက်အပြုတ်က ငါ အရမ်းဝါသနာ
 ပါတာ၊ ဟိဟိ... ယောက်ျားရရင် ကောင်းကောင်းချက်
 ကျွေးနိုင်အောင်ပေါ့၊ နင်လည်း တက်ပါလား၊ ခွန်းရယ်၊
 တို့နှစ်ယောက် အဖော်ရအောင်လေ...”

“ငါ ချက်တတ်ပါတယ်ဟာ...”

“နင် ချက်တတ်တာက သမားရိုးကျဟင်းတွေပဲ နေမှာ
 ပေါ့၊ စားသောက်ဆိုင်က ဟင်းမျိုးမှမဟုတ်တာ၊ တက်
 လိုက်ပါလား၊ ခွန်းရယ်၊ အလုပ်မဝင်ခင် ခဏနားတုန်း
 တက်ရမှာပဲဟာ၊ ငါ သင်တန်းကြေး စိုက်ပေးလိုက်မယ်”

“နင်စိုက်ပေးလည်း ငါကတော့ မဆပ်ဘူးနော်၊ နင့်
 ပိုက်ဆံ ဆုံးသွားမှာ”

“ဆုံးလည်း ဆုံးပစေ၊ ဒါပဲ... ဒါပဲ... ငါ စာရင်းပေး
 လိုက်တော့မယ်”

ယုက ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းချသွားသည်။ ယုတို့က
 စီးပွားရေး ပြေလည်ပုံရတာမို့ သင်တန်းကြေးကို အနုမြောမရှိ
 သုံးစွဲနိုင်သည်။

ခွန်းက သက်ပြင်းလေးချမိရင်း ဖုန်းခွက်ကို ချ
 လိုက်မိသော်လည်း ဖုန်းနားမှာ ဆက်ရပ်နေမိသည်။ ခုနေ အမေ
 ဆီက ဖုန်းလာရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ။

ခွန်းစိတ်က အမေဆီမှာ ရောက်နေတာမို့ ယု
 ပြောသွားတာတွေကိုလည်း စိတ်မဝင်စားနိုင်အားပါ။

၇၆ ♠ ပုညခင်

ခွန်းက မျက်နှာလေး ညိုညိုနှင့်ပင် အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်လာခဲ့သည်။

အဲဒီညက တစ်ညလုံးလိုလို ခွန်း အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့ပါ။ အမေအကြောင်း၊ အမေ အတွေးအခေါ်တွေအကြောင်း တွေးနေခဲ့မိပါသည်။ အမေဟာ အစွန်းရောက်လွန်းသည်ဟု ခွန်းထင်မိသည်။ သူ့စိတ်မှာ တစ်ယူသန်ဆုံးဖြတ်ထားသည့် ကိစ္စဆို ဘယ်လိုအကြောင်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုတ်ဖို့ စိတ်ကူး မရှိသူပင်...။

အမေနေရပ်လိပ်စာ မသိ၊ ဆက်သွယ်ရမည့် ဖုန်းနံပါတ်မရှိ၊ အမေ လာမှပဲ တွေ့ခွင့်ရပြီး အမေ မလာလျှင် ဘာဖြစ်လို့ဖြစ်မှန်းမသိတဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ ခွန်း ဘယ်လောက် စိတ်ဆင်းရဲရမယ်ဆိုတာ အမေ မတွေးဘူးလား အမေရယ်...။

တလူးလူး တလွန်လွန်နှင့် အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့သော ခွန်းသည် မနက်ဖြန်ကျရင်တော့ အမေဆီ လိုက်သွားတော့မည် ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့မှပဲ စိတ်သက်သာရာရကာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ပါသည်။

အခန်း(၆)

၃၈ ၃၈ ၃၈

အဲဒီနေ့ဟာ ခွန်းဘဝအတွက် အလွန်ထူးခြားဆန်းသစ်သော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

အဲဒီနေ့မှာပဲ ရွှေရောင်ဝင်းပြောင်ကာ အဖိုးအနုထိုက်တန်လှသော မြားတစ်စင်းက ခွန်းရဲ့ နုနယ်လှသော နှလုံးသားထဲသို့ ခပ်နက်နက် စိုက်ဝင်သွားခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

ခွန်းသည် ဒေါ်ကေသီချို့ထံကရထားသည့် လိပ်စာအတိုင်း အမေ ရှိနေမည့် ခြံသို့ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာဖွေလာခဲ့ရသည်။

ဘတ်စ်ကား အတန်တန်စီးလာခဲ့ပြီးမှ လမ်းသွယ်ကလေးရှိရာသို့ ခြေကျင့်လျှောက်ဝင်လာခဲ့ရသည်။

“လိပ်စာထဲကအတိုင်းဆိုရင်တော့ ဒီခြံပဲ...”

ခွန်းသည် ခြံစည်းရိုးအုတ်တိုင်မှာ 'တော်ဝင်စံအိမ်' ဟု ကြေးနီပြားဖြင့် ရေးထားသော ဆိုင်းဘုတ်ပြောင်ပြောင်လေး ရှေ့မှာ ရပ်လိုက်မိသည်။

ခွန်းအကြံကတော့ ဒီခြံတစ်ဝိုက်မှာ အသာလေး ချောင်းမြောင်းစောင့်ဆိုင်းကာ အမေအရိပ်အယောင်ကို ရှာဖွေ ကြည့်ဖို့ပင် ...။

အမေက 'မလာနဲ့' ဟု တားမြစ်ထားသော နေရာ ကို ခွန်း ဝင်သွားဖို့ မရဲရဲပါ။

အမေအရိပ်အယောင်ကို လုံးဝမတွေ့လျှင်တော့ ဒီခြံတံခါးရဲ့နောက် ကင်းစောင့် အိမ်လေးထဲမှာ ငိုက်မြည်းနေ သည့် ဦးလေးကြီးကိုပဲ စုံစမ်းကြည့်ရမလား ...။ ဒီနားတစ်ဝိုက် ဈေးဆိုင်လေးတွေက လူတချို့ကိုပဲ သွားမေးကြည့်ရမလား ...။

ခွန်းသည် ဘာမှမဆုံးဖြတ်နိုင်သေးဘဲ ခြံရှေ့မှာ ယောင်လည်လည် လုပ်နေမိသည်။

ခွန်းက ဒီနေ့မှာတော့ အဝတ်အစားကို ခပ်နွမ်းနွမ်း ပဲ ဝတ်လာခဲ့သည့်အပြင် ဆံပင်တွေကိုလည်း မျက်နှာဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ အုပ်ကွယ်ထားပြီး မျက်နှာပေါ်မှာ သနပ် ခါးထူထူ လိမ်းလာခဲ့သည်။

အမေက ခွန်း လူတာကို သူ့ပတ်ဝန်းကျင်က လူတွေ မမြင်စေချင်ဘူးဟု ပြောထားခဲ့လို့ပင် ...။ ခွန်းကို ဒရိုင်ဘာကပဲ လာရိမလား၊ မာလီကပဲ လာရိမလားဟု အမေက

စိုးရိမ်ကြီးခဲ့သည်။ အဲဒီလို လူမျိုးတွေက ခွန်းကို လာမှန်းရင် အသက်ချင်းလဲပစ်မည်ဟုဝင် ကြွေးကြော်ထားသဖြင့် ခွန်းက စုချိန်မှာ အဲဒီလိုလူတွေ ခွန်းကိုတွေ့သွားရင်တောင် မျက်စိကျ မသွားအောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရုပ်ဆိုးလေးပုံပေါက်နေအောင် ဝတ်စားပြင်ဆင်လာခဲ့တာပင်။

ခွန်းသည် နယ်မှာတုန်းက ဝတ်သည့် မလန်နယ် ရှုပ်အင်္ကျီကွက်အဟောင်း အရောင်မွဲမွဲကိုဝတ်လျက် ဆံပင်အုပ် ရှုပ်ရှုပ်၊ သနပ်ခါးပိန်းပိန်းလိမ်းထားသော အသွင်အပြင်ဖြင့် ခြံဝမှာ ယောင်လည်လည်လုပ်နေမိဆဲ ခြံစောင့်ကင်းတဲလေးထဲမှာ ငိုက်နေသည့် ဦးလေးကြီးက အပျင်းဆန့်၍ သမ်းရင်း ခွန်းကို မြင်သွားပုံရပါသည်။

ဦးလေးကြီးက ခြံဝန်းဝသို့ လျှောက်လာကာ ...

“ကလေးမ ... ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟို ... ဟိုဟာလေ ... ဒီ ... ဒီခြံက ဒေါ်ချိုအေးနဲ့ တွေ့ ချင်လို့ ...”

“ထမင်းချက် မချိုကို ပြောတာလား”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ညည်းက မချိုနဲ့ ဘာတော်လဲ ...”

“ဟိုလေ ... နယ်က အသိပါ၊ နယ်ပြန်မလို့ နယ်ကို ဘာမှာဦးမလဲလို့ လာမေးတာပါ။ အထဲကို ဝင်လို့ရမလား ရှင်”

ဦးလေးကြီးက ခွန်းကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရင်း...

"ကဲ... ကဲ... လာ၊ ဒီကဝင်သွားပြီး ဒီအိမ်ရဲ့ ဆင်ဝင် ရှေ့ကို ဖြတ်သွားပြီးရင် ဟိုဘက်ခြံထောင့် နောက်ဘက် နားမှာ သုံးခန်းတွဲ ဝန်ထမ်းအဆောင်ရှိတယ်၊ အလယ် ခန်းက မချိုနေတဲ့ အခန်းပဲ၊ ဟိုတလောကတော့ သူ တော်တော်များနေတယ်၊ ခုတော့ ကောင်းစပြုနေပါပြီ"

ခြံစောင့်ကြီးက လူတစ်ယောက်ဝင်သာရုံ သံတံခါး တစ်ချပ်ကို ဖွင့်ပေးလိုက်တာမို့ ခွန်းက ခြံထဲသို့ မရဲတရဲ လှမ်း ဝင်လာခဲ့ပါသည်။

ခွန်းသည် လှပခမ်းနားသည့် အိမ်ကြီးကို မော့ ကြည့်လိုက်ရင်း ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။

အစိမ်းနုရောင် မြက်ခင်းပြင်ကြီးဟာလည်း နင်း ရက်စရာမရှိ။ ခြံဝန်းထဲမှာ အလှဆင်ထားသည့် ရေတံခွန်အတူ ရေကူးကန်၊ ပန်းခင်းနှင့် စိမ်းစိုလှပသည့် သစ်ပင်အုပ်အုပ်ကလေး တွေကလည်း ဒီတန်းညီညာလှပစွာဖြင့် ခြံရဲ့အလှကျက်သရေကို ဆောင်နေသည်။

ခွန်းသည် ဒီအိမ်နှင့် ခြံကြီးရဲ့ အရှိန်အဝါကြောင့် စိတ်အားငယ်ကာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။ ခွန်းတို့နယ်မှာ ဒီလောက်ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် နေရာမျိုးမရှိ၊ ခုလောလော ဆယ် ခွန်းကျင်လည်နေရသည့်ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း ဒီလောက်

ထည်ဝါခြင်းမရှိ။ ဒီလိုနေရာမျိုးကို မရောက်ပူးတာမို့ ခွန်းအဖို့ မြင်သမျှ တွေ့သမျှဟာ အံ့သြစရာချည်းသာ ဖြစ်လို့နေသည်။

ခွန်းသည် မျက်စိသူငယ် နားသူငယ်ပုံစံဖြင့် အိမ် ကြီးဘက်သို့ မဝံ့မရဲ လျှောက်လာနေသည်။ ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ ပေါ်တီ ကိုအောက်ကို ဖြတ်ပြီးရင် အိမ်ရဲ့ ဟိုဘက်ခြမ်းက အမေနေတဲ့ နေရာကို ရောက်မည်ဟု ခြံစောင့်ကြီးက မှာလိုက်သည်။ ခွန်းက ပေါ်တီကိုဘက်သို့ မရဲတရဲ လျှောက်လာနေဆဲမှာ ကားတစ်စီး က ခွန်းသားမှဖြတ်မောင်းသွားပြီး ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ရပ်သွား လေသည်။

ခွန်းသည် ပေါ်တီကိုနှင့် မလှမ်းမကမ်းက ထင်းရှူး ပင် အုပ်အုပ်လေးနားမှာ ကွယ်၍ရပ်ရင်း ထိုကားကြီးကို လှမ်း ကြည့်နေမိသည်။

ခွန်း ကြည့်နေဆဲမှာ အမည်းရောင် ရွဲပြောင်နေ သော ကားကြီးပေါ်မှ လူတစ်ယောက်ဆင်းလာပြီး ကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပေးလိုက်ပြီးမှ ပျာယာခတ်လျက် ကားနောက်ပိုင်းသို့ လျှောက်သွားပြီး နောက်ဖုံးကိုဖွင့်ကာ ပစ္စည်းတချို့ကို ထုတ်ချနေ ခဲ့သည်။

ခွန်းသည် အဆင်သင့် တံခါးဖွင့်ထားသော ကား ပေါ်မှ ဘယ်လိုလူမျိုးများ ဆင်းလာမှာပါလိမ့်ဟု စိတ်ဝင်တစား စူးစိုက်ကြည့်နေခဲ့မိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ခွန်း မြင်ကွင်းထဲသို့ ယောက်ျား

တစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာပုံမှာ အရောင်အဝါတစ်ခု ပြုံးပြက် လိုက်သလိုမျိုး တောက်ပလင်းဖြာသွားခဲ့ရသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက် ...။

အဲဒီလိုပြောလိုလည်း ပြည့်စုံမှာမဟုတ် ...။

အထူး ... အထူး ... ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ပဲ ပြောရမှာလား။ အရှိန်အဝါကြီးသော၊ အဆင့်အတန်းမြင့်သော၊ မဟာဆန်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ပဲ ပြောရမလားမသိ။

ခွန်းဘဝမှာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့သော တွေ့စရာလည်း အခွင့်အရေးမရှိနိုင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက် လို့ပဲ ပြောရမည်ထင်သည်။

သူ့အသားအရောင်ဟာ ရုပ်ရှင်မင်းသားတွေရဲ့ အသားအရောင်ထက် လှပမည်ထင်သည်။ ဖြူသည်။ သန့်သည်။ ပြီးတော့ တစ်မျိုးလေး ရှိန်းစိုစိမ်းဖန်နေသည်။ ဖြူချောသန့်ပြန့် သော မျက်နှာကို ထူထဲသော မျက်ခုံးတစ်စုံနှင့် နှုတ်ခမ်းမွေးက ခံညား၍ လူကြီးဆန်အောင် ထိန်းထားသလိုပင် ...။ နှုတ်ခမ်း မွေးနဲ့ လှနေတာဆိုလို့ ရုပ်ရှင်မင်းသား ဝင်းဦးတစ်ယောက်ပဲ ခွန်း မြင်ဖူးတာ။ သူကတော့ ဝင်းဦးထက်တောင် ပိုကြည့်ကောင်း နေသေး ...။

ကြွေရောင်တောက်နေသော ကော်လံကတုံး ရုပ် လက်ရှည်ကို လက်ကြယ်သီးတပ်၍ ဝတ်ထားကာ ကော်လံမှာ ဖြူလဲ့နေသော စိန်ပွင့်လေးတစ်လုံး ခိုတွဲလျက် ...။

တံခါးကို လှမ်းကိုင်လိုက်ချိန်မှာ လက်ဖျားက စိန်ကြယ်သီး ကလေးကလည်း လက်ခနဲ ...။

ကားအောက် မြေပြင်သို့ ပထမဆုံးကျလာတဲ့ ဖြူ သန့်ရှည်သွယ်သည်။ ခြေတစ်ဖက်သည် ကတ္တီပါ ဖိနပ်နှင့် ပနံရ လွန်းသည်။ ဖြူဝင်းသော ခြေဖမိုးပေါ်မှာ ဝါဖန့်ဖန့်အရောင် ပိုးပုဆိုးစလေး ဝဲနေပုံကလည်း ကဗျာဆန်သလိုလိုတောင် ထင် ရလေသည်။

ခွန်းက ထိုယောက်ျားရဲ့ ခံညားထည်ဝါပုံကိုပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် ငေးမျှော်ကြည့်နေဆဲမှာပဲ ကားအောက်မြေ ပြင်မှာ ရပ်မိပြီဖြစ်သော သူက ကားတံခါးကို ပြန်ပိတ်လိုက်ရာ သူ့ပုဆိုး အောက်နားစက ကားတံခါးနှင့် ညှပ်ကျန်ခဲ့လေသည်။

ခွန်းသည် ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ဟာခနဲဖြစ်သွားကာ ဘာတစ်ခုမှ စဉ်းစားချိန်မရလိုက်ဘဲ ...

“ရပ်၊ မလှုပ်နဲ့ ...”

ဟု ရုတ်တရက် အော်လိုက်မိလေသည်။

သူ ... ရပ်သွားခဲ့၏။ အံ့အားသင့်သလို ငြိမ်သက် တဲ့ဆိုင်းနေချိန်မှာပဲ ခွန်းက လျှပ်တစ်ပြက်ပင် ကားဆီသို့ပြေး သွားကာ ပုဆိုးစညပ်နေသည့် ကားတံခါးကို ပြန်ဆွဲဖွင့်ပေး လိုက်မိလေသည်။

ထို့နောက် ... ခွန်းဘဝမှာ မကြားဖူးသော၊ နောင် အမြဲကြားချင်သော၊ ခွန်း ကြားဖူးသမျှ အသံတွေထဲမှာ ခွန်းကို

ဆွဲဆောင်နိုင်စွမ်းရှိလွန်းသော သူ့ရဲ့ စကားသံကို ကြားရလေသည်။

“မင်း... ဘာလုပ်တာလဲ”

သူ့အသံက မနူးညံ့သော်လည်း ခွန်းက ထိုအသံကို ကြားခွင့်ရသည်အတွက် ကျေနပ်သည်။ ခွန်းသည် သူ့ကို လုံးဝ မော့မကြည့်ရဲဘဲ ခေါင်းငုံ့ထားလျက်ကပင်...

“ပုဆိုး... ပုဆိုးစ ညပ်နေလို့ပါ”

ဟု တုန်လှုပ်စွာ ဖြေလိုက်သည်။

“ဪ... ဒီလိုလား၊ Thank you...”

သူက တည်ငြိမ်စွာ ပြောပြီးနောက်...

“ဖိုးကျော်...”

“ဘုရား...”

“ပိုက်ဆံအိတ် ပေးပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့... ဒီမှာပါ ဆရာ”

ဖိုးကျော်ဆိုသူက ပိုက်ဆံအိတ် ယူလာပေးတာကို သူက ပိုက်ဆံအိတ်ကို လှမ်းယူ၍ ဖွင့်လိုက်ပြီး တစ်ထောင်တန် ဆယ်ရွက်ခန့် ဆွဲထုတ်ကာ ခွန်းကို လှမ်းပေးလာလေသည်။

ခွန်းသည် ခွန်းကို ဘာကြောင့် ပိုက်ဆံပေးမှန်းမသိဘဲ ကြောင်တောင်တောင်လေး ကြည့်နေဆဲ...

“ယူလေ... ဒါ မင်းအတွက် မုန့်ဖိုးပေးတာ”

“ဟဲ့... ကောင်မလေး ယူလိုက်လေ၊ ဆရာက သူ့ကို ကူညီတဲ့သူဆို ဒီလိုပဲ မုန့်ဖိုးပေးနေကျ၊ နင့်ကို စေတနာရှိလို့ သူ့ကိုယ်တိုင် ပေးတာ...”

သူ့တပည့်ဖြစ်ဟန်တူသူက ဝင်ပြောတော့မှ ခွန်းက သူ ကမ်းပေးနေသည့် ပိုက်ဆံကို မရဲတရဲလေး လှမ်းယူလိုက်မိသည်။ သူ ခွန်းအနားက လှည့်ထွက်သွားတော့မှ ခွန်း ခေါင်းဖြန့်မော့ကြည့်ရဲသည်။

ခွန်းသည် အိမ်တံခါးဝသို့ လျှောက်သွားနေသော သူ့ကျောပြင်ကို တမေ့တမောငေးရင်း မိန်းမောငြိမ်သက် ကျန်ရစ်ခဲ့ရလေသည်။

ခွန်းရဲ့ ဘယ်ဘက် ရင်ဘတ်ထဲမှာတော့ မြားတစ်စင်း စိုက်ဝင်ကျန်ခဲ့သလို နင့်ခနဲ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ရသည်မှာ ဘာကြောင့်မှန်း ခွန်း မသိခဲ့ချေ။ ခွန်းဘဝမှာ ဘယ်လိုမှ မျှော်မှန်းတမ်းတလို့ မရနိုင်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ သွင်ပြင်နှင့် ဤတူ၍ တည်ငြိမ်သြဇာရှိသောအသံက ခွန်းရဲ့ အာရုံတစ်ခုလုံးကို လွှမ်းခြုံရစ်သိုင်း၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဒီလောက်ပါပဲလေ...

ဒါ့ထက်ပိုပြီး ခွန်း ဘာကိုမှ စိတ်ကူးရည်ရွယ်ခြင်း မရှိခဲ့တာကတော့ အမှန်ပင်...

ခွန်းဟာ စိတ်ကူးယဉ်တတ်သူလည်း မဟုတ်...

မိုက်မဲရွေးသွပ်သူလည်း မဟုတ်...

တိဗီထဲမှာ မြင်လိုက်ရတဲ့ မင်းသားတစ်ယောက်ကို ငေးမောသဘောကျမိတဲ့ သာမန် တောသူမလေးတစ်ယောက်လိုပဲ ခွန်းဟာလည်း သဘောကျရုံကလွဲပြီး ဘာမှမတတ်နိုင်တဲ့ ဘာမှ မမျှော်လင့်တဲ့ သာမန် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပဲ။

ခွန်းသည် သူပေးသွားသည့် ပိုက်ဆံထပ်ကလေးကိုတော့ ကျစ်ကျစ်ပါအောင် လိပ်ကာ ခွန်းဝတ်လာသည့် ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်သည်။ ရုပ်အင်္ကျီအိတ်ဟာ ခွန်းရဲ့ ဘယ်ဘက် ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ...။ ခွန်းက ပိုက်ဆံထည့်ထားသည့် ထိုနေရာကို လက်ဖဝါးဖြင့် အသာဖိလိုက်မိတော့ ပိုက်ဆံကိုလည်း စမ်းမိသည်။ ရင်ခွန်သံကိုလည်း မှန်းမိသည်။

အိုး ... ခွန်းတောင် ရင်ခွန်တတ်ပါပကော ...။

ဒီလိုလူမျိုးကိုမှ ရင်ခွန်မိတယ်ဆိုတော့ ခွန်းရဲ့နလုံးသားဟာ တော်တော် ဘဝင်မြင့်တာပဲပေါ့ ...။

“ဟိတ် ... ဟိုကောင်မလေး ... နင်ဘယ်သူလဲ၊ ဘာလားလုပ်တာလဲ”

ခွန်းက ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကြောင်တောင်တောင် ရပ်နေဆဲ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က ခွန်းကို လှမ်းမေးရင်း အိမ်ထဲမှ ထွက်လာပါသည်။

ခွန်းက ဖြေမလို့ ပါးစပ်ဟဆဲ ...

“မဝင်းရီ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်သူလဲ ...”

ဟူသော အမေအသံကို ကြားလိုက်ရပြီး အမေက ထိုအမျိုးသမီးနောက်မှာ ရပ်လာလေသည်။

“ဟင် ...။ အ ...”

ခွန်းက အမေဟု လွှတ်ခနဲ ခေါ်မိတော့မလိုဖြစ်သွားချိန်မှာ အမေက ခွန်းကိုမြင်သွားပြီး ခွန်းကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ကြည့်ကာ ခေါင်းခါပြရင်း ဘာမှမပြောဖို့ တားမြစ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူမှန်း မသိပါဘူး မမချို့ရယ်၊ ကုပ်ချောင်းချောင်းနဲ့ ဒီရှေ့မှာ လာရပ်နေလို့ ...။ မမချို့ ဧည့်သည်တော့မဟုတ်ဘူးမှတ်လား ...”

“မဟုတ်ပါဘူးအေ ...။ ကဲ ... ကဲ ... ညည်း နောက်ဖေးချောက်ဘက် သွားပြီး ဟင်းအိုးကြည့်လိုက်ဦး၊ ငါ သူ့ကိုမေးစမ်းလိုက်ဦးမယ်”

မဝင်းရီဆိုသူက အိမ်ထဲဘက် လှည့်ဝင်သွားတော့မှ အမေက ခွန်းအနားသို့ လှစ်ခနဲ ကပ်လာကာ လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“မိခွန်း ... ညည်း တော်တော်မှိုက်ပါလား၊ ငါ အတန်တန် မှာထားရက်သားနဲ့ ဒီကိုလိုက်လာရသလား၊ ညည်းရုပ်ကရော ဘာလို့ စုတ်ပြတ်နေတာလဲ၊ သွား ... သွား ... ပြန်တော့၊ မနက်ဖြန် မနက် ငါ ညည်းဆီဆက်ဆက်လာခဲ့မယ်”

၈၈ ♠ ပုညဝံ

ခွန်းသည် အမေကို မျက်ရည်အဝဲသားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဟဲ့... ဘာကြောင်နေတာလဲ၊ တော်ကြာ ညည်းနဲ့ငါနဲ့ ပတ်သက်တာ သူများတွေ ရိပ်မိသွားဦးမယ်၊ မြန်မြန် သွားတော့...”

ခွန်းသည် အမေကို ဘာမှပြန်မပြောရဲတော့ဘဲ ခြံထဲက ခပ်သွက်သွက် ပြန်ထွက်လာခဲ့ရသည်။ ခြံနဲ့ ခပ်ဝေးဝေး လူရှင်းသည့်နေရာရောက်တော့မှ ခွန်းက ရှိုက်ကာ ရှိုက်ကာ ငိုလိုက်မိသည်။ ကိုယ့်အမေကို တွေ့ရက်နဲ့ စကားပြောခွင့်လေး တောင် မရခဲ့တဲ့အတွက် ရင်ထဲမှာ နာကျင်နေသည်။

သို့သော်... အမေကို တွေ့ရသည့်အတွက်တော့ ခွန်း ကျေနပ်ပါသည်။

အခန်း (၇)

၂၀ ၂၁ ၂၂

“အမေကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့ သမီးရယ်... နော်၊ အမေက အမေ့သမီးလေးကို တန်ဖိုးထားလွန်းလို့ အမေ့လို အိမ်ဖော် ရဲ့ သမီးအဖြစ် လူသိမခံချင်တာပါ။ ဒီရက်ပိုင်းတွေ အမေ မလာတာလည်း နေမကောင်းဖြစ်နေလို့ပါ။ ဖုန်း ဆက်ဖို့လည်း အဆင်မပြေလို့ပါ”

မျက်နှာလေး စူပပ်၍ တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ စိတ် ကောက်နေသော ခွန်းကို အမေက တတွတ်တွတ် ချောမော လျက်ရှိသည်။ ခွန်းက တော်တော်နဲ့ စိတ်ကောက်မပြေနိုင်ဘဲ ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။

“အမေ တောင်းပန်ပါတယ် သမီးရယ် နော်၊ အမေ့ကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်...”

အမေက တိုးလျှိုးအောက်ကျိစွာ ပြောလာတာမို့ ခွန်းက ဝမ်းနည်းမျက်ရည်လည်လာကာ အမေကို လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“အမေနဲ့ အဆက်အသွယ် ပြတ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ခွန်း ဘယ်လောက် စိတ်ပူရတယ်မှတ်လဲ ... ၊ အမေ ဘာများ ဖြစ်လို့လဲလို့ အချိန်တိုင်း တွေးပြီး ညဆို အိပ်လို့လည်း မပျော်နိုင်ဘူး၊ အမေက ခွန်းကို လိပ်စာလေးတောင် ပေးမထားတော့ အမေပေါ်မလာရင် သမီးက ဘယ်လိုက် ရှာရမှန်းမသိဘဲ အရူးမီးဝိုင်း ဖြစ်နေတော့မှာပေါ့ ...”

“ခုကော ဘယ်ကလိပ်စာရလို့ လိုက်လာတာလဲ ...”

“အမေ လွှတ်လိုက်တဲ့ သမီးရဲ့အမေအတုကြီးကို တောင်း ပန် အသနားခံရပြီး တောင်းထားရတာပေါ့ ...”

“မအေးရွှေ တစ်ယောက်ဟာ နှုတ်မလုံဘူး”

“ဘယ်က မအေးရွှေလဲ ...”

“ညည်းဆို လွှတ်လိုက်တဲ့ အမေတုဟာ မအေးရွှေပေါ့”

“ဒေါ်ကေသီချိုဆို ...”

“ဒါကတော့အေ ညည်းနာမည်က ခွန်းချိုသာဆိုမှတော့ ညည်းအမေနာမည်က ဒေါ်အေးရွှေ မဖြစ်သင့်ဘူးထင်တာနဲ့ ကေသီချို လိုက်ရတာပေါ့၊ အရပ်ထဲက ပွဲစားမရဲ့ နာမည်ရင်းက ကေသီချို ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား”

“အမေပဲ တတ်နိုင်လွန်းတယ်”

“ကဲပါအေ ... မျက်ရည်တွေ ဘာတွေ ဝဲမနေပါနဲ့၊ ညည်း ရုပ်က ငိုမလို့ဖြစ်နေတော့ အမေလည်း ဘယ်စိတ်ကောင်း ပါ့မလဲ”

အမေက ခွန်းပန်းကို ဆွဲဖက်ပြီး ခွန်းရဲ့မျက်လုံး ထောင့်က မျက်ရည်တွေကို သူ့လက်ကြမ်းကြီးဖြင့် ပွတ်သုတ်ပေးလိုက်သည်။ အမေ အပြုအမူက မနူးညံ့သော်လည်း ခွန်း စိတ်ထဲမှာ အားရှိသွားသလို ခံစားရသည်။ ပြီးတော့ ခွန်းအမေကို စိတ်ကောက်ပြောသွားသည်။

“ဒါနဲ့ ... မနေ့က ညည်းရုပ်က သနပ်ခါးပိန်းပိန်းနဲ့ ဘာ ရုပ်ကြီး ဖြစ်လာတာလဲ ...”

“အမေပဲ အမေမှာ သမီးလှလှလေးရှိတာ သူများမသိ စေချင်ဘူးဆိုလို့ သမီးက ရုပ်ဖျက်လာရတာပေါ့ ...”

“ခြံထဲမှာ ညည်း ဘယ်သူတွေနဲ့ တွေ့ခဲ့လဲ ...”

“ခြံစောင့်ကြီးနဲ့ တွေ့တယ်လေ၊ ပြီးတော့ ... ဟိုရုပ်ချော ချော လူကြီးနဲ့လည်း တွေ့တယ် ...”

“ဟဲ့ ... ကိုကိုကြီးကို ပြောတာလား၊ ကိုကိုကြီးနဲ့တွေ့တာလား”

“အမေက ကိုကိုကြီး ခေါ်ရလောက်အောင်တော့ အသက် မကြီးပါဘူး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးနဲ့ ပိုးပုဆိုးနဲ့ ရုပ်အင်္ကျီဖြူနဲ့”

“အဲ့ဒါ ကိုကိုကြီးပေါ့အေ ... ၊ အသက်သိပ်မကြီးပေမယ့် အိမ်ကလူတွေအားလုံးက သူ့ကို ကိုကိုကြီးပဲ ခေါ်ရတာ၊

သူ့နာမည်က မင်းထင်မိုး တဲ့... အမေတို့ သူဌေးပေါ၊
ညည်း သူ့ရှုပ်အင်္ကျီမှာ တပ်ထားတဲ့ ကြယ်သီးကြိုးကို
တွေ့လိုက်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲ့ဒါ စိန်အစစ်တဲ့အော့...
လက်ဖျားက ကြယ်သီးတွေကလည်း စိန်အစစ်တွေချည်း
ပဲ၊ အမေလည်း အစက စိန်မှန်းကျောက်မှန်း မသိပါဘူး၊
နောက်မှ သူ့တပည့် ဖိုးကျော်ပြောလိုသိရတာ...၊ သူတို့
က အရမ်းချမ်းသာကြတာ၊ ပြောပါဦး... ကိုကိုကြီးနဲ့
ငါ့သမီးနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့တယ်ဆိုတာ...”
“သမီး အိမ်ရှေ့မှာရပ်နေတုန်း သူ့ကားဝင်လာတာလေ၊
သူ ကားပေါ်ကအဆင်းမှာ ပုဆိုးစသည်နေလို့ သမီးက
တံခါးပြေးဖွင့်ပေးလိုက်တာ...”
“ဟုတ်လား... ဟား... ဟား... ကြံကြံဖန်ဖန်အေ၊
ရှုပ်ရှင်တွေထဲက ဇာတ်ဝင်ခန်းကျနေတာပဲ...၊ အဲဒီတော့
ကိုကိုကြီးက ညည်းကို ဘာပြောသွားလဲ...”
“ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောပြီး မုန့်ဖိုးပေးသွားတာပေါ့”
“ဟယ်... တကယ် ! ဘယ်လောက်တောင် ပေးသွားလဲ”
“တစ်သောင်းတစ်ထောင်...”
“သူ့တပည့် ဖိုးကျော်ကို ပေးခိုင်းတာမဟုတ်လား”
“မဟုတ်ဘူး...၊ သူ့ကိုယ်တိုင် ပေးတာ...”
“ဟယ်... ထူးဆန်းပါပေတော်... အမေတို့ကို ပေးရင်
တော့ သူ့တပည့်ကို ပေးပေးခိုင်းတာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်

ပိုက်ဆံကိုင်ပြီး တစ်ခါမှ ပေးဖူးတာမဟုတ်ဘူး၊ ညည်းကို
ခေတနာ တော်တော်ရှိသွားလို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်၊ ကိုကိုကြီးက
ရှုပ်တည်ပေမယ့် ခေတနာတော့ ကောင်းတယ်အော့၊ ချမ်း
သာပေမယ့် အိမ်က အလုပ်သမားတွေကို ဘယ်တော့မှ
ချိုးနှိမ်မပြောဘူး၊ ရုပ်ကလည်း ချော၊ မျိုးရိုးကလည်း
ကောင်း၊ ချမ်းလည်းချမ်းသာတော့ ကိုကိုကြီးကိုဆို လို
ချင်တဲ့ မိန်းမတွေမှ အများကြီး အများကြီးပဲ၊ သူ့အမေ
ဒေါ်ခင်ဦးမိုးကလည်း ဘယ်မိန်းမမှ သူ့သားနဲ့ တူတန်
တယ် ထင်ပုံမရပါဘူးအေ...”
“ဪ... ဒါနဲ့ အမေ့ကို ပြောဖို့မေ့တော့မလို့...၊ ရှေ့
အပတ်ထဲကျရင် သမီး သင်တန်းဆင်းတော့မှာ အမေ၊
သင်တန်းပြီးရင် အလုပ်ဝင်တော့မယ်၊ ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံ
တစ်ရုံမှာ အလုပ်လျှောက်ကြည့်ရမှာပဲ...”
“လျှောက်... လျှောက်၊ ကောင်းတယ်၊ ငါ့သမီး အလုပ်
လျှောက်ရင် မရဘဲ မနေဘူး၊ ငါ့သမီးရုပ်ကလေးက
မြင်သူတကာ စိတ်ချမ်းသာမယ့် ရုပ်ကလေးပဲဟာ...၊
အလုပ်ဝင်ရင် သေချာ လုပ်ပေးလေး ပြင်သွားရမယ်နော်၊
ဒါမှ ဆေးရုံကိုလာပြတဲ့ သူဌေးတွေနဲ့ တွေ့ပြီး...”
“တော်ပါတော့ အမေရယ်၊ ခွန်း ခေါင်းထဲမှာ ဒါမျိုးတွေ
မရှိပါဘူး၊ ခွန်း အလုပ်ကြိုးစားလုပ်၊ ငွေစုပြီး အမေနဲ့
အတူနေဖို့ စိတ်ကူးပဲရှိတယ်”

၉၄ ♠ ပုညခင်

“ငါကတော့ ညည်းကို သူဌေးကတော်ဖြစ်စေချင်တဲ့ စိတ်
ကူးပဲ ရှိတယ်”

“အမေတို့ကတော့ ပြောလေကဲလေပဲနော်...”

ခွန်းက အမေ့ကို မျက်စောင်းစွေစွေလေးထိုးရင်း
ပြောမိတော့ အမေက သူ့အကျင့်အတိုင်း အော်ရယ်လိုက်သည်။

အခန်း (၈)

၃၁ ၃၁ ၃၁

“သား...”

“ဘုရား...”

“မယ်မယ် သားကို ပြောစရာရှိတယ်ကွယ်”

“ပြောပါ မယ်မယ်...”

“ကိုမင်းထင်မိုး ဒီမှာထိုင်ပါရှင်”

“ကျေးဇူးပဲ”

မယ်မယ် နှာစုံ နော်စေးဖောက် ဆိုဖာခုံပုလေး
တစ်လုံးကို မယ်မယ် ဦးချဲနားသို့ ရွှေ့ပေးတာမို့ မင်းထင်မိုးက
ခုံလေးပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

မယ်မယ်က သူ့နှာစုံကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်ရင်း...

“ဆရာမရေ... အားတော့နာပါတယ်ကွယ်... မယ်မယ်

တို့ သားအမိချင်း စကားပြောချင်လို့ အပြင်ခဏ ထွက်ပေးစေချင်တယ်”

“ဪ... ရပါတယ်”

နာစ အပြင်ထွက်သွားတော့မှ မယ်မယ်က စကားဆက်လိုက်သည်။

“သားနဲ့ တင်လင်းမေရဲ့ အခြေအနေကို မယ်မယ် သိခွင့်ရနိုင်မလား သား”

မယ်မယ် မေးခွန်းကို သူ ချက်ချင်းမဖြေနိုင်ဘဲ တွေးဆငြိမ်သက်သွားခဲ့ရပါသည်။

မယ်မယ် စကားက နူးညံ့သည်။ သူသိချင်တာကို သိခွင့်ရှိမလားဟု မေးရုံသာ ...။ ဇွတ်အတင်း ပြောကိုပြောရ မယ်ဆိုတဲ့ အမိန့်ဩဇာသံမျိုး မပါ။

တကယ်တော့ မယ်မယ်ဟာ သားတစ်ယောက်ရဲ့ အသည်းနှလုံးကို နူးညံ့ယဉ်ကျေးစွာ ချုပ်ကိုင်လွှမ်းမိုးထားနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ အမိန့်မပေးသော်လည်း မယ်မယ်ဩဇာဟာ တည်မြဲသည်။ မယ်မယ်က ဘာမှမတောင်းဆိုလည်း သူက မယ်မယ်လိုအပ်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးချင်သည်။

အလွန်ထက်မြက်တဲ့ မယ်မယ်ရဲ့ အရှိန်အဝါက မင်းထင်မိုးကိုရော မင်းထင်မိုး ဦးစီးချုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လုပ်ငန်းတွေ အားလုံးထဲက လူတွေကိုရော ခုချိန်ထိ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်နိုင်ဆဲ ပင်။

တင်လင်းမေဆိုတာ မင်းထင်မိုးနဲ့ အနီးစပ်ဆုံး အနေအထားမှာရှိသော မိန်းကလေးဆိုတာကို မယ်မယ်က သိရှိရိပ်မိခဲ့ပုံ ရပါသည်။

မင်းထင်မိုးရဲ့ အတွင်းရေးမှူးမလေး တင်လင်းမေဟာ ရုပ်ကလေးလည်း ချော၊ ပညာလည်းတတ်၊ မိဘနောက်ခံကလည်း ပြည့်ပြည့်စုံစုံထဲကပင် ...။ တစ်နေ့သောအခါမှာ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းတစ်ခုလုပ်နိုင်ဖို့ အတွေ့အကြုံယူတဲ့အနေနဲ့ မင်းထင်မိုးထံမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေခဲ့တာ ခုဆို နှစ်နှစ်နီးပါးပင် ရှိတော့မည်။

တင်လင်းမေက အလိုက်လည်း သိ၊ အလုပ်ကိစ္စတွေကိုလည်း စိတ်ချလက်ချ လွှဲနိုင်လောက်အောင် အရည်အချင်းရှိသူမို့ သူနဲ့ဆို အပေးအယူမျှတကာ တဖြည်းဖြည်း ရင်းနှီး ငြိတွယ်လာခဲ့ရပါသည်။

ခုချိန်မှာတော့ အလုပ်ချိန်မှာရော အလုပ်ချိန်ပြင်ပမှာပါ အတူ ထမင်းထွက်စားရင်း စကားစမြည်ပြောဖြစ်ကြသည့် အနေအထားမှာရှိပြီး တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်လည်း သိကြပြီ ...။ မကြာခင်မှာ တင်လင်းမေကို သူက ပရိပိုစစ်လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပြီးလည်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒီအခြေအနေကို သူမပြောလည်း အိမ်မှာထိုင်နေသော မယ်မယ်က မျက်စိကြီးနားကြီးမို့ သိနှင့်ပြီးသား ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သူက မယ်မယ့်ရှေ့မှာ ဝန်ခံသလို ပြုံးလိုက်ရင်း
“သား သူ့ကို ပရိပို့စ်လုပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်
မယ်မယ်”

“ဒါဆို သားရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ပြန်ရုပ်သိမ်းလိုက်စေ
ချင်ပါတယ်”

မင်းထင်မိုးက မယ်မယ့်ကို ငေးကြည့်နေမိသည့်
အံ့တော့ မအံ့သြပါ...။ ဒီလိုပြောရတာ မယ်မယ့်မှာ အကြောင်း
တစ်ခုခုရှိလို့ဆိုတာ သူ နားလည်ပါသည်။

“ဘာအကြောင်းများ ရှိလို့ပါလဲ မယ်မယ်...”

“အကြောင်းကတော့ သူတို့ရဲ့ မိသားစုရေးရာ အရှုပ်
အထွေးတွေကြောင့်ပဲ သား...။ မယ်မယ် စုံစမ်းသိရှိ
သလောက်ကတော့ တင်လင်းမေရဲ့ အဖေဟာ အကျွန်ုပ်
စာရိတ္တ မကောင်းလှဘူး။ တင်လင်းမေရဲ့ အမေကတော့
အိမ်ထဲမှာနေပြီး ယောက်ျား ပြောသမျှ ယုံရတဲ့ နဲ့အတိုင်း
အမျိုးသမီးပဲ။ ဒါကို အခွင့်အကောင်းယူပြီး သူ့ယောက်ျား
က အပြင်မှာ ပေ့ရှုပ်တယ်။ တစ်ကြိမ်မှာတော့ သူ့ထက်
အသက် နှစ်ဆမကလေးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိ
ကျောကွင်းမှာငြိပြီး တရားဝင် လက်ထပ်လိုက်ရတယ်
အဲ့ဒီ မိန်းကလေးက မျိုးရိုးရော စာရိတ္တရော နိမ့်ပါးလှပေ
တယ်။ အခုတော့ အဲ့ဒီမိန်းကလေးနဲ့ ကလေး နှစ်ယောက်
တောင် ရနေပြီတဲ့လေ...”

“အဲ့ဒီအဖြစ်အပျက်ကြောင့် သူတို့မိသားစုကြီးဟာ
တစ်သက်စာ ရှုပ်ထွေးသွားခဲ့ပြီ သား။ တင်လင်းမေတို့
သားအမိ မသိတဲ့ တခြားတစ်ဖက်မှာ တင်လင်းမေနဲ့
သွေးသားတော်စပ်တဲ့ သားသမီးတွေ ရှိနေသလို မိထွေး
ဆိုတဲ့ ပတ်သက်မှုတစ်ခုလည်း ရှိနေခဲ့တယ်။ ဒီမိသားစု
ကိစ္စတွေဟာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ရှုပ်ထွေးလာမှာ
ပဲ သား...”

“တင်လင်းမေရဲ့ အဖေဟာ သူ့ငွေးမို့လို့ ဒီလိုကိစ္စ
မျိုးနဲ့ ဘယ်ကင်းပါ့မလဲဆိုတဲ့ အယူအဆကို မယ်မယ်
တော့ လက်မခံဘူး။ အမှန်တကယ် စိတ်ဓာတ်အဆင့်
အတန်းမြင့်တဲ့ ယောက်ျားဆိုတာ ဘယ်လောက် ချမ်းသာ
ချမ်းသာ ဒါမျိုးကိစ္စတွေကို ရှောင်ရှားနိုင်ရမယ်လေ။ သား
ဖေဖေဆိုရင်လည်း ငွေကြေး၊ အရွယ်၊ ရုပ်ရည် ဘာမှ
ပြောစရာမရှိအောင် ပြည့်စုံပေမယ့် မယ်မယ်နဲ့ သား
အပေါ်မှာ သေသည်အထိ သစ္စာရှိရှိ စောင့်ရှောက်မြတ်
နိုးသွားခဲ့တာပဲ...”

“အဲ့ဒီတော့ မယ်မယ့်ဆန္ဒကို သား သဘောတူ
လက်ခံတယ်ဆိုရင် တင်လင်းမေနဲ့ သားရဲ့ ပတ်သက်မှု
ကို ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်တန့်လိုက်စေချင်တယ်။ သားဘက်
က မရပ်ချင်ဘူးဆိုရင်တော့လည်း မယ်မယ် ဘာမှမပြော
လို့တော့ဘူး သား။ သားကို မယ်မယ် ဘာတစ်ခုကိုမှ

အတင်းအကြပ် အမိန့်မပေးလိုပါဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မယ်မယ်၊ သား ကိုယ်တိုင် သေချာစဉ်းစားပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဆုံးဖြတ်ဖြေရှင်းလိုက်ပါမယ်”

“ဪ... ဒီမှာ သား၊ ဒီဓာတ်ပုံတွေက တင်လင်းမေအဖေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ဓာတ်ပုံလေးတွေပါ။ သားကို ခိုင်ခိုင်လုံလုံ ပြချင်လို့ မယ်မယ် ရိုက်ခိုင်းထားတာပါ”

မင်းထင်မိုးက မယ်မယ် လှမ်းပေးသည့် ဓာတ်ပုံတစ်ထပ်ကို လှမ်းယူကြည့်လိုက်သည်။ ဓာတ်ပုံတွေထဲမှာ တင်လင်းမေ ဖခင်ရဲ့ ဇနီးအငယ်၊ ကလေးနှစ်ယောက်။ ပြီးတော့ တခြား မိန်းကလေးများနှင့် ပျော်ရွှင်မြူးတူးနေပုံများ ...။

သူက ဓာတ်ပုံတွေကို မယ်မယ်ထံ ပြန်ကမ်းပေးလိုက်ရင်း...

“ဒီလောက်ဆို ခိုင်လုံပါတယ် မယ်မယ်၊ ဒါနဲ့ မယ်မယ် ခြေထောက် အခြေအနေကရော ဘယ်လိုများနေပါသလဲ မယ်မယ်”

“လမ်းစမ်းလျှောက်ကြည့်တာ မဆိုးပါဘူး သား၊ အဆင်ပြေစ ပြုလာပါတယ်”

“ရှေ့လထဲကျ မယ်မယ် မျက်လုံး ရေတိမ် လေဆာပစ်ဖို့လည်း ရှိပါတယ်”

“ဒါက ကိစ္စမရှိပါဘူး သား၊ ခဏနဲ့ ပြီးသွားမယ့်ကိစ္စပါ။ မယ်မယ် နာစ်က အားလုံးစီစဉ်ပေးပါလိမ့်မယ်၊ မယ်မယ် မိတ်ဆွေ ဆရာဝန်ကြီးလည်း ရှိတာပဲ၊ ဒီကိစ္စကို သား ဘာမှမပူပါနဲ့”

“နာစ်ကိုရော မယ်မယ် စိတ်တိုင်းကျရဲ့လား...”

“စိတ်တိုင်းကျတယ် သား၊ ဒါပေမယ့် နောင်စေးဖောက်ရှေ့လထဲဆို သူ့ဇာတိကို ပြန်ရမယ်ပြောတယ်၊ သူ့အဖေ နေမကောင်းလို့ ပြန်ကြည့်ပေးရမှာတဲ့”

“ဒါဆို နာစ်အသစ် ရှာရတာပေါ့ မယ်မယ်၊ လိုချင်တဲ့ အချက်အလက်တွေ ရေးပြီး သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာခေါ်လိုက်ပြီး မယ်မယ် ကြိုက်တာရွေးပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ် အသိ ဆရာဝန်ကြီးကတစ်ဆင့် ခေါ်ပေးဖို့ပြောလည်း ရနိုင်ပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... မယ်မယ် စဉ်းစားလိုက်ပါဦးမယ်၊ သား သွားချင်သွားတော့လေ၊ အလုပ်ကအပြန် ပင်ပန်းလာမှာပေါ့၊ သွားနားတော့ ...၊ မယ်မယ်လည်း ဆေးသောက်ပြီးရင် ခဏမှေးလိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မယ်မယ်”

မင်းထင်မိုးက မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး ရင်ဘတ်နားမှာ လက်အုပ်လေးချကာ မယ်မယ်ကို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်သည်။ ပြီးတော့ အခန်းဝသို့ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်သွားပြီး အခန်းဝ

ရောက်မှ ကျောခိုင်းလှည့်ထွက်လာရသည်။ ဒီအပြုအမူဟာ သူတို့မိသားစုရဲ့ အစဉ်အလာပင်...။ လူကြီး မိဘကို နှုတ်ဆက် တဲ့အခါ လက်အုပ်ချီ ဦးညွတ်ရသည်။ လူကြီးမိဘရှေ့က ထွက် ခွာလျှင်လည်း နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်သွားပြီးမှ ကျောခိုင်း ရသည်။ ဒီအစဉ်အလာကို ဒီအိမ်ကြီးမှာ ကျင့်သုံးလာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြာခဲ့ပြီမို့ အထူးအဆန်း မဟုတ်တော့ပါ။

မင်းထင်မိုးက မယ်မယ့်အခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး လှေကားလက်ရန်းမှာ ကျွန်းကနုတ်တွေ ထွင်းထုထားသည့် လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တစ်လှမ်းချင်း အေးဆေးစွာ တက်လာနေပါသည်။ အခါများစွာကလိုပဲ သူ့ခြေလှမ်းတွေက တည်ငြိမ်အေးဆေးသည်။ လှေကားတစ်ထပ်သို့ လှမ်းတက်လိုက် တိုင်း ဦးပုဆိုးစကလေး ခြေဖျားမှ လွတ်ထွက်လစ်ဟာသွားပုံက အစ သပ်ရပ် သိမ်မွေ့နေသည်။

မင်းထင်မိုးဟာ မဟာသွေးမို့ ငယ်စဉ်ကတည်းက သိမ်မွေ့ခဲ့ရပါသည်။ ကိုယ့်စိတ်ဆန္ဒအမှန်ကို ထိန်းချုပ်ထားနိုင် ခြင်းဟာလည်း မျိုးရိုးကြီးမြတ်သူတစ်ယောက်၏ အရည်အချင်း တစ်ခုပင်။

မယ်မယ်ဟာ ကုန်းဘောင်ဆက်ရဲ့ အကြွင်းအကျန် အနွယ်တော်ပီပီ အနေအထိုင် အပြောအဆိုကအစ မဟာဆန်းခဲ့ သူ...။ မယ်မယ့် သား မင်းထင်မိုးဟာလည်း မျိုးရိုးအစဉ်အလာ ကို ဆက်လက်ထိန်းသိမ်းရမည့်သူ...။ မင်းထင်မိုးရဲ့ အိမ်တော်

ဘက်ဟာ ဘယ်ဘက်ကမှ နိမ့်ကျသိမ်နုတ်ခြင်းမရှိဘဲ မျိုးရိုး အဆင့်အတန်း မြင့်မားသူမျိုးသာ ဖြစ်ရမည်ဟူသော သတ်မှတ် ချက်က သူ့နှလုံးသားကို စည်းကြပ်ဘောင်ကွပ် ထားခဲ့ပြီးသား ပင်...။

မင်းထင်မိုးသည် အပေါ်ထပ်သို့ ခြေချမီလျှင် မွေးပွ ကော်စောခင်း ကြမ်းပြင်ကို ဖွဖွနင်းလျက် အိမ်ခန်းကျယ်ကြီးရဲ့ အဆုံးဆီက ပြတင်းပေါက်ရှည်ကြီးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရှည်မြင့်သော မှန်ပြတင်းကို ဖူးကွယ်ထားသည့် ကတ္တီပါ ခန်းဆီး စကြီးရဲ့ ကြိုးစကို ဆွဲဖယ်လိုက်သောအခါ ညနေခင်း နေရောင် ခြည် ဝင်းဖန်ဖန်က အိမ်အတွင်းသို့ ဝင်းဖြာကျလာခဲ့ကာ မှန် ပြတင်းတည်တည်ဆီက မဟော်ကနီရောင် စန္ဒရားကြီးကို ထင်း လင်းဝင်းပသွားစေသည်။

သူက စန္ဒရားဆီသို့ လျှောက်သွားကာ စန္ဒရား ရှေ့က ထိုင်ခဲ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် မွေးညင်းပါးပါးတို့ဖြင့် စိုရှိန်းလျက် ရှည်သွယ်ဖြူသန့်သော မင်းထင်မိုး၏လက်ချောင်းတွေက စန္ဒရား ခလုတ်တွေကို ဖွဖွတို့ထိဆော့ကစားသွားလေသည်။

တဖြည်းဖြည်း သူ့လက်တို့က သွက်လက်လာခဲ့ သည်။ ထို့နောက်မှာတော့ မင်းထင်မိုးသည် မျက်လုံးမှိတ်လျက် တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို စိတ်ပါ လက်ပါ တီးလျက်ရှိလေသည်။

ထိုသံစဉ်များနှင့်အတူ သူ့ခံစားချက်များကို အဝေး

သို့ လွင့်ထွက်စီးမျောသွားအောင် မင်းထင်မှီးက ကြိုးစားနေခဲ့သည်။ သူနဲ့ တင်လင်းမေတို့ ရင်းနှီးငြိတွယ်ခဲ့သော ပုံရိပ်များ၊ အတူသွားလာ စားသောက်ခဲ့ပုံများ၊ သူငြိတွယ်မိခဲ့သော တင်လင်းမေရဲ့ အကြည့်များ...၊ သိမ်မွေ့နူးညံ့သော စကားလုံးများ၊ အားလုံး အားလုံးကို သံစဉ်များနှင့်အတူ အဝေးသို့ လွင့်မျောသွားအောင် သူ ကြိုးစားမောင်းထုတ်နေခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ကြီးဆိကလွင့်လာသည့် စန္ဒရားသံကြောင့် ကားဂိုဒေါင်အပေါ်ထပ် အခန်းထဲမှာ ဂျာနယ်ထိုင်ဖတ်နေသော ဖိုးကျော်က ခဏငြိမ်ကာ နားစွင့်လိုက်ရင်း သက်ပြင်းချလိုက်မိလေသည်။

ဒရိုင်ဘာ ကိုသန်းအုန်းက ဆေးလိပ်ဖွာနေရင်းက ဖိုးကျော်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း...

“ဖိုးကျော်ရေ... မင်းဆရာတော့ အရေးကြုံပြန်ပြီထင်တယ်ဟေ့...”

“ခက်တာပါပဲဗျာ... ကိုကိုအကြီးအတွက်လည်း ကျွန်တော် တကယ် စိတ်ညစ်ပါတယ်”

ဖိုးကျော်က ဂျာနယ်ကို ဆက်မဖတ်ဖြစ်တော့ဘဲ ကိုကိုကြီးအတွက် စိတ်မကောင်းစွာ ညည်းတွားမိသည်။

ကိုကိုကြီး ခုလို စန္ဒရားကို စိတ်ပါလက်ပါ တီးပြီဆိုရင် ဒါဟာ ကိုကိုကြီးရည်ရွယ်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဖြတ်တောက်ပစ်လိုက်မည့် လက္ခဏာတစ်ရပ်၊ ဒါမှမဟုတ်

မေမေကြီး စိတ်ချမ်းသာစေဖို့ တစ်ခုခုကို လိုက်လျောရမည့် လက္ခဏာဆိုတာကို ဆရာနားမှာ အမြဲ တတွဲတွဲနေခဲ့သော ဖိုးကျော်က ရိပ်မိပါသည်။

ကိုသန်းအုန်းက ဆေးလိပ်မီးခိုးငွေ့တွေကို မှုတ်ထုတ်ရင်း...

“လောကကြီးမှာ ဂုဏ်တွေ ငွေတွေရှိပြီး စိတ်မချမ်းသာရတဲ့သူတွေ အပုံကြီးဗျ... နော၊ ကိုယ်တို့ပဲ အေးတယ်၊ ခုလို အလုပ်နားချိန်လေးမှာ အကျိုးကိုယ်လုံးတီး ချွတ်လေးနဲ့ ပက်လက်ကုလားထိုင် အဟောင်းလေးပေါ်မှာ ထိုင်၊ ခုလို ဆေးလိပ်ကလေးဖွာနေရတဲ့ အချိန်မှာ ဘာပူပင်သောကမှမရှိဘူး၊ အတွေးအခေါ်ကလည်း ခပ်နိမ့်နိမ့်ပဲဆိုတော့ ထွေလီကာလီ ရှည်ရှည်ဝေးဝေးတွေလည်း မတွေးခေါ်တတ်တော့ အေးတာပေါ့ကွာ၊ စိတ်မရှုပ်ရတော့ဘူးပေါ့”

“ကိုကိုကြီးက မယ်မယ်ကြီးကို အရမ်း ကိုးကွယ်လွန်းတော့ မယ်မယ်ကြီးက မှားတယ်လို့ ယူဆထားတဲ့ကိစ္စဆိုရင် သူ မှန်တယ်ထင်လည်း ဆက်မလုပ်တော့ဘူးဗျ ကိုသန်းအုန်းရ...”

“မယ်မယ်ကြီး တစ်မျက်နှာတည်းကြောင့်တော့ ဟုတ်မယ်မထင်ပေါင်ကွာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကိုက ဂုဏ်သိက္ခာကို အရမ်းကြီး တန်ဖိုးထား ကိုးကွယ်လွန်းတာ...၊ တော်ရုံ

မိန်းမဆိုလည်း သူနဲ့ တန်းတူရည်တူလို့ မထင်ဘဲ ခပ်နှိမ်နှိမ် အမြင်လေးရှိတာပါ။ ယောက်ျားပဲဟာ ကိုယ်တကယ် ချစ်တဲ့ မိန်းမဆိုရင် မိဘက သဘောမတူတာတစ်ခုနဲ့ အစိမ်းဖြတ် ဖြတ်ချရက်ပါမလား။ တစ်ခါတလေကျတော့ ငွေတို့ ဂုဏ်တို့ရှိတဲ့ လူတွေဟာ သူတို့မှာရှိတဲ့ ငွေတို့ ဂုဏ်တို့နဲ့ သူတို့ကိုယ်သူတို့ ခြံခတ်ပြီး အဲဒီခြံထဲမှာပဲ တစ်သက်လုံး အကျဉ်းကျသွားကြရတာကွ...။ အဲဒီလို လူမျိုးတွေဟာ လူ့ဘဝရဲ့ အရသာဆိုတာကို ခံစားမသွားကြရတဲ့သူတွေပေါ့ကွာ။ ဟဲ ဟဲ ... ငါ့အတွေးအခေါ်က ခုလိုတော့လည်း မမြင့်ဘူးလား။”

“ကျွန်တော် ကိုကိုကြီးဆီ သွားလိုက်ဦးမယ်ဗျာ”

ဖိုးကျော်က ကိုကိုကြီးတို့ အိမ်ကြီးဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက်လေး လျှောက်လာခဲ့ပါသည်။ ထို့နောက် ကိုကိုကြီး ရှိနေသည့် စန္ဒရားထားရာ အပေါ်ထပ် ခန်းမကျယ်ဆီသို့ တက်လာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် စန္ဒရားပေါ်မှ မင်းထင်မိုး၏ လက်အစုံက တဖြည်းဖြည်း ငြိမ်သက်သွားပြီးနောက် သူ့စိတ်အာရုံတွေလည်း ရှင်းလင်းသွားခဲ့ကာ မေးမှိတ်ထားသော မျက်လုံးအစုံတို့ ညင်သာစွာ ပွင့်ဟလာကြသည်။

သူနှင့်အမြဲရင်းနှီးခဲ့သော ဖိုးကျော်၏ ခြေသံ ရှုပ်ရှုပ်ကို ကြားသည်။

ထိုခြေသံက သူ့နောက် မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်နေသည်။

သူ သက်ပြင်းဖွဖွချလိုက်ရင်း နောက်သို့ လှည့်မကြည့်ဘဲ ...

“ဖိုးကျော် ...”

“ဘုရား ...”

“တင်လင်းမေဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ။ ပြောစရာရှိလို့ Traders ဟိုတယ်ကို ညနေ ၆ နာရီလောက် လာခဲ့ပါလို့ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ ...”

ဖိုးကျော်တို့က ဒီလောက်ဆို သဘောပေါက်လိုက်လေပြီ ...။

ကိုကိုကြီး စန္ဒရားတီးသည့်နေ့မျိုးမှာ ကိုကိုကြီးနှင့် ရင်းနှီးပတ်သက်သည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီ ဖိုးကျော်ကို ဖုန်းဆက်ချိန်းခိုင်းလျှင် ဒါဟာ ဆက်ဆံရေး ပြတ်တောက်မည့် ပွဲဆိုတာ သေချာသည်။ ချစ်သူ ဒါမှမဟုတ် ချစ်ရေးဆိုအံ့ဆဲဆဲသူ၊ ပြီးတော့ လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်မိသည်သူ ... စသဖြင့် အမျိုးမျိုးသော ဆက်ဆံရေးရှိသည့် မိန်းကလေးတွေကို ဒီလို နည်းနဲ့ပဲ ချိန်းဆိုတွေ့ဆုံတာ ယဉ်ကျေးစွာပင် ပြတ်စဲခဲ့တဲ့ အကြိမ်ပေါင်းလည်း မနည်း။

၁၀၀ ♠ ပုညခင်

အဲဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကိုကိုကြီးရဲ့ ပုံစံက ခံစားချက် မရှိသလို အေးစက်တည်ငြိမ်နေတတ်သည်။

မင်းထင်မိုးသည် မိုးကျော်ကို ပြောစရာရှိတာပြော ပြီးသည်နှင့် စန္ဒရားရှေ့မှ ထကာ သူ့အခန်းဘက်သို့ လျှောက် သွားခဲ့သည်။ အခန်းထဲရောက်သည်နှင့် အနားမယူတော့ဘဲ ရေချိုးခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ ရေခွေးနှင့် စိမ်ချိုးလိုက်သည်။

ရေချိုးပြီးသည်ဖြင့် ဝတ်နေကျ ကြွေရောင် ရုပ် အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ပိုးပုဆိုးကို ဝတ်ဆင်ကာ ဆံပင်ကိုတော့ နောက်ဘက်သို့ လှန်ပြီးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်၌ ကိုကိုကြီး စီးနေကျ ကားက အသင့်ရပ်စောင့်နေခဲ့ပြီး မိုးကျော်က ကား တံခါးဖွင့်ပေးရန် ကားဘေးမှာ ရပ်စောင့်နေခဲ့သည်။

မကြာခင်မှာပဲ မင်းထင်မိုးက အပေါ်ထပ်မှ တည် ငြိမ်စွာ လှမ်းဆင်းလာခဲ့ပြီး ကားပေါ်တက်ကာ တင်လင်းမေနဲ့ တွေ့ဖို့ ချိန်းဆိုထားရာ ဟိုတယ်သို့ ထွက်ခွာလာလေသည်။

အခန်း (၉)

“ကိုမိုး... မေ့ကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို၊ ဘာများလဲဟင်”

တင်လင်းမေက အသံကို မတုန်အောင်ထိန်း၍ မေးရသည်။ ကိုယ် စိတ်လှုပ်ရှားနေတာကို သူ မသိစေချင်ပါ။

တကယ်တမ်းတော့ မေ့မှာ ရင်တွေတုန်လှပြီ...။

သူ့ဆီက အချစ်ကို မေက မျှော်လင့်နေခဲ့သည်။

သူဟာ ကိန်းကြီးခန်းကြီး သွေးကြီးမွေးကြီးနိုင်လှပေမယ့် သူ့ရဲ့ တည်ငြိမ်ထည်ဝါသော ပုံစံက မေ့ကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။

သူ မေ့ကို အခုပဲ ဖွင့်ပြောတော့မလား... ဟု မေက ရင်ခုန်စွာ မျှော်လင့်သည်။ သို့သော်... သူ ဘာကြောင့် များ မေ့ဆီ ကိုယ်တိုင်ဖုန်းမဆက်ပါလိမ့်ဟု တွေးမိရင်း တစ်စုံ တစ်ရာ ထူးဆန်းနေသလို ခံစားရသည်။ ပြီးတော့... သူက

ကြွပြီးချိန်တာလည်း မဟုတ် ...။ အချိန် နှစ်နာရီပဲ ခွာချိန် လိုက်တာ ...။

အင်းလေ ... သူ မေ့ကိုချိန်ဖို့အတွက် စိတ်လှုပ်ရှား နေလို့ ဖိုးကျော်ကို ဖုန်းဆက်ခိုင်းတာပဲ နေမှာပါ။ အချိန်သိပ် မကွာတာကလည်း သူ မေ့ကို ချက်ချင်း ဖွင့်ပြောချင်စိတ် ပေါ်လာလို့ပဲ နေမှာ ...။

တင်လင်းမေက ဤသို့တွေးဆတွင် မင်းထင်မှီးက သူမရဲ့ မျှော်လင့်ချက် မျက်နှာကို ဥပေက္ခာပြုထားလျက် ...

“မင်း အလုပ်ထွက်လိုက်ပါတော့ မေ...”

ဟု တည်ငြိမ်အေးစက်စွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

တင်လင်းမေက မသိမသာလေး မျက်နှာပင်ကာ ငြိမ်သက် သွားပြီးမှ ...

“ကိုမိုး ဘာပြောတာလဲ၊ မေ နားမလည်ဘူး...”

ဟု မေးလိုက်မိသည်။ ချက်ချင်းကြီး အေးစက်စိမ်း ကားသွားပုံက မယုံနိုင်စရာကောင်းသည်။ သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲ မှာ မေ့အပေါ် အရင်လို တိမ်းညွတ်သည့် အရိပ်အယောင်တွေ လည်း မတွေ့ရတော့ပါ။

သူက တည်ငြိမ်စွာပင် စကားဆက်လာသည်။

“မေ... ကိုယ့်ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့ အချိန်က နှစ်နှစ် နီးပါးတောင် ရှိပြီဆိုတော့ ဒီအချိန်တွေမှာ ရခဲ့တဲ့ လုပ်ငန်း အတွေ့အကြုံတွေနဲ့ မေ အရင်ကတည်းက ရည်ရွယ်တာ

တဲ့ ကိုယ်ပိုင်လုပ်ငန်းမျိုး ထူထောင်လို့ရပြီလို့ ကိုယ် ထင်လို့ပါ မေ...”

တင်လင်းမေက အလုပ်သဘောဆန်ဆန် စကား

မျိုး ပြောနေသည့် သူ့မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ကောင်းပြီလေ... ဒါဆိုလည်း မေ အလုပ်ထွက်လိုက် ပါ့မယ်၊ မေ့ကိုယ်ပိုင် အလုပ်တစ်ခုခုလုပ်ရင်း ကိုမိုးကို မေ မသိတာတွေ မေးလို့တော့ ရတယ်မဟုတ်လား...”

“ကိုယ့်မန်နေဂျာကို မေးရင်လည်း သူ အသေအချာ ပြောပေးနိုင်မှာပါ မေ...”

“ဪ... ဪ... ကိုမိုးကိုယ်တိုင်ကတော့ မဖြေနိုင်ဘူး ဆိုပါတော့...”

“ကိုယ့်မှာက နိုင်ငံခြား ခဏထွက်ဖို့ ကိစ္စလေးတွေလည်း ရှိနေတော့ မေ့ကို အချိန်ပေးဖို့ သိပ်လွယ်မယ်မထင်လို့ပါ။ မေ့အနေနဲ့လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်လေး မွေး ပြီး အတတ်နိုင်ဆုံး မေ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ မေ့ လုပ်သွား ရင် ပိုကောင်းမယ်လို့ ထင်ပါတယ်၊ မေက အရည်အချင်း ရှိပါတယ်”

ဒါဟာ ... မေနဲ့ မပတ်သက်ချင်တော့ဘူးဆိုတာ အသေအချာပဲပေါ့ ...။

ရုတ်တရက်ကြီး ပြောင်းလဲသွားပုံကို နားမလည် နိုင်သော်လည်း တင်လင်းမေက ဒီကိစ္စကို ရှေ့ဆက် ဦးနှောက်

မစားချင်တော့တာမို့ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်မိပြီး သူ့ကို နှိပ်
ကြည့်လိုက်မိရင်း ...

“ရှင်က ဂုဏ်သရေရှိ လူရိုင်းပဲ ကိုမင်းထင်မိုး ...၊ ရှင်ကို
နားလည်နိုင်ဖို့ ကျွန်မမှာ အရည်အချင်းမရှိလို့ ကျွန်မ
ပြန်ပါရစေတော့...”

တင်လင်းမေက သူ့ရှေ့မှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်
သွားခဲ့သည်။

မင်းထင်မိုးကတော့ ခံစားချက်မရှိသလို မျက်နှာမျိုး
ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ကျန်နေခဲ့သည်။

တင်လင်းမေ ထွက်သွားပြီဖြစ်၍ အခန်းအပြင်မှာ
စောင့်နေသော ဖိုးကျော်က အခန်းထဲသို့ ဝင်လာကာ...

“ကိုကိုကြီး ...ပြန်တော့မလား ခင်ဗျာ”

“ခဏစောင့်ဦး ဖိုးကျော်၊ ငါ ထမင်းစားလိုက်ဦးမယ်”

မင်းထင်မိုးက ဖိုးကျော်ကို လှမ်းပြောပြီး ညနေစာ
ကို တစ်ယောက်တည်း အေးချမ်းစွာ သုံးဆောင်လေသည်။

ညနေစာ စားပြီးတော့ ဟိုတယ်မှ ပြန်လည်ထွက်
ခွာလာပါသည်။

မင်းထင်မိုး ကားပေါ်ရောက်တော့မှ ဖိုးကျော်က
ကားရှေ့ခန်းမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း ...

“ဘုရားကိုပဲ မောင်းလိုက်ရမလားခင်ဗျ”

“မောင်းလေ ...”

ဒီရိုင်ဘာက ကားကို ရွှေတိဂုံဘုရားသို့ ဦးတည်၍
မောင်းလာခဲ့သည်။

ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ ဘုရားကို ဆက်သွားလေ့ရှိပြီပင်။

ဘုရားရောက်တော့ မင်းထင်မိုးက တန်ဆောင်း
တစ်ခုထဲမှာ အေးချမ်းစွာ ဘုရားဝတ်ပြုပြီး နာရီဝက်ခန့် တရား
ထိုင်သည်။

ဖိုးကျော်က မလှမ်းမကမ်းမှာ ထိုင်စောင့်နေလိုက်
သည်။

ပြီးမှ ... မင်းထင်မိုးက ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်မှ ပြန်
ဆင်းလာခဲ့သည်။

ဖိုးကျော်က ကိုကိုကြီး နောက်မှ လျှောက်လိုက်
လာရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချမိသည်။

ထိုနေ့က ကိုသန်းအုန်းက ထုံးစံအတိုင်း ကိုကိုကြီး
ကွယ်ရာမှာ ကိုကိုကြီးကို ထောမနာပြုသည်။

မင့်ဆရာကတော့ ‘ဂေါက်’ ပဲ ဟူ၏။

အခန်း (၁၀)

၂၈ ၂၈ ၂၈

“မမချို... မမချို... ဟိုမှာကြည့်ပါဦး၊ ဟို နာမ်မက ကိုကိုကြီးကို ရယ်ပြနေလိုက်တာ သွားတွေအကုန်လုံး ဟိုးအဆုံးထိတောင် ပေါ်တော့မယ်၊ ဟိဟိ... ကိုကိုကြီး ကိုများ မှန်းနေသလားမသိ...”

မဝင်းရီက အိမ်ရှေ့ဆင်ဝင်အောက်မှာ ကိုကိုကြီးကို နှုတ်ဆက်နေသည့် နာမ်ကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဒေါ်ချိုအေးနားသို့ တီးတိုးကပ်ပြောလိုက်တာမို့ ဒေါ်ချိုအေးက မဝင်းရီကို တံဆောင်း နှင့် တွတ်ကာ မျက်စောင်းလှည့်ထိုးလိုက်ရင်း...

“အဲ့ဒါ ညည်းအရာလား...၊ အရာရာကို ပါချင်တယ်၊ သူ့ဘာသာ မှန်းမှန်း မမှန်းမှန်း ညည်းအပူလား...”

“သူတို့နှစ်ယောက် အနေအထားကို စိတ်ဝင်စားလို့ပါ မမချိုရဲ့...၊ နာမ်မနဲ့ ကိုကိုကြီးနဲ့က နေ့တိုင်းတွေ့နေ

ရတာ မဟုတ်လား၊ နာမ်မက ရုပ်ကလေး သနားကမားနဲ့ ဆိုတော့ ကိုကိုကြီးက သဘောကျချင် ကျမှာပေါ့၊ ဟိဟိ အဲ့လိုဆို နာမ်မတို့တော့ ကောင်းစားပြီပေါ့...”

“ကိုကိုကြီးနဲ့ အဲ့ဒီ နာမ်မနဲ့က အဆင့်အတန်းမှ မတူ တာအေး၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး...”

“အဆင့်အတန်း မတူပေမယ့် အချစ်ဆိုတာ ရှိလာရင် သူ့အလိုလို အဆင့်အတန်းချင်း တူသွားရော မမချို ရဲ့၊ လောကကြီးမှာ အဆင့်မတူဘဲ ညားသွားတဲ့သူတွေမှ အများကြီး...”

“ဟုတ်လား...”

ဒေါ်ချိုအေးက ဟင်းနုနွယ်ရွက် နှံနှင့်နေရင်းက ခဏရပ်ကာ မဝင်းရီရဲ့စကားကို စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့ရပါသည်။

“ဟုတ်တယ်လေ...၊ မိန်းကလေးဆိုတာ ဘယ်လောက် ဆင်းရဲ ဆင်းရဲ ရှင်ဘုရင်နဲ့ ညားရင် မိမိရားဖြစ်တာပဲ မမချိုရဲ့၊ အရင် ကျွန်မနေခဲ့တဲ့ရပ်ကွက်ထဲက မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဆို အရမ်းဆင်းရဲတာ၊ သူ့အမေက အကြော် ကြော်တယ်၊ သူက ရပ်ကွက်ထဲမှာ အကြော်လိုက်ရောင်း ရတယ်၊ အဲ့ဒီလိုနဲ့ တစ်နေ့ကျတော့ ဖုတ်သွင်းရထား ဆိုက်သလိုမျိုး သူဌေးသား ဆရာဝန်က မျက်စိကျပြီး မိသားဖသားပီပီ တောင်းရမ်းယူသွားတော့ ခုတော့ ကား ကြီးကို ခန့်ခန့်ကြီးစီးပြီး သူဌေးကတော်ကြီး ဖြစ်နေလိုက်

တာ တသွေးတမွေးနဲ့ ဟိုတလောက လမ်းမှာတွေ့တော့ မှတ်တောင် မမှတ်မိဘူး”

“တခြား သူဌေးတွေကတော့ ဟုတ်မှာပေါ့အေ၊ ကိုကိုကြီး တို့ကျတော့ ရိုးရိုး သူဌေးမှမဟုတ်တာ၊ ဆွေကြီးမျိုးကြီး သူဌေးအေ၊ ပြီးတော့ ကိုကိုကြီးက သွေးကြီး မွေးကြီးနဲ့ တော်ရုံ မိန်းမကိုလည်း မျက်စိကျမယ် မထင်ပါဘူး”

“အဲ့ဒါက သူ တကယ် မချစ်သေးလို့ပါ မမချိုရယ်၊ တကယ်သာ ချစ်ကြည့် ဘာမှမြင်တော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ဒေါ်ချိုအေးသည် မဝင်းရီ စကားကြောင့် တစ်နဲ့ တစ်ရာကို စိတ်ကူးယဉ်လိုက်မိကာ ကြက်သီးမွေးညှင်းတွေပင် ရှိန်းခနဲ ထသွားခဲ့ရပါသည်။

အရင်တုန်းက မတွေးမိခဲ့တဲ့ စိတ်ကူးအကြံအစည် တစ်ခုဟာ ဒေါ်ချိုအေးရဲ့ အသိဉာဏ်ထဲကို တစ်စုံစီမံ ဝင်ရောက် လာခဲ့ပါသည်။

သမီးလေး ခွန်းကို လင်ကောင်းသားကောင်းရရော မျှော်မှန်းထားခဲ့ပေမယ့် ကိုကိုကြီးနဲ့တော့ ယှဉ်တွဲစဉ်းစားဖို့ မရဲခဲ့တာ အမှန်ပင်...။

အခု မဝင်းရီ စကားကို ကြားတော့မှပဲ ထိုအတွေး နှင့် အကြံအစည်ဟာ ဘွားခနဲ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရပါတော့သည်။ ကိုကိုကြီး မင်းထင်မိုးနှင့် ခွန်းချိုသာ...

ကြည့်စမ်း... ဒါကို ဘာဖြစ်လို့များ ယှဉ်တွဲမတွေး ခဲ့မိပါလိမ့်...။

မဝင်းရီ ပြောသလိုဆို အရေးကြီးတာက အချစ်ပဲ မဟုတ်လား...။

ကိုကိုကြီးကသာ ခွန်းကို ချစ်လျှင် ဒီကိစ္စဟာ ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ။

အရေးကြီးတာက သမီးနဲ့ ကိုကိုကြီးနဲ့ နီးစပ်သွား မှီပဲ။

ဒါကို ငါ ဘယ်လိုကြံရပါ့မလဲ...။

ဒေါ်ချိုအေးသည် ပညာကလည်း မတတ်၊ အတွေး အခေါ်ကလည်း နိမ့်ပါးလေသောအခါ သမီးအပေါ်ထားသည့် လောဘကသာ ရုတ်တရက် အလျှံငြီးစွာ တောက်လောင်လာ ခဲ့ရပါသည်။

ဒေါ်ချိုအေးက ထိုအတွေးဖြင့် ရင်တွေ ဆတ်ဆတ် တုန်ခန်လာခဲ့ကာ ကိုကိုကြီးနှင့် နှာစုံမတို့ စကားရပ်ပြောနေကြ သည့်ဘက်ကို ဆတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိရာ နှာစုံမရဲ့နေရာ မှာ သမီးလေးကိုသာ မြင်မိလေတော့၏။

နှာစုံမဟာ သမီးလောက်မှ မချော။ သူ့နေရာမှာ သမီးသာဆို... ကိုကိုကြီး စိတ်မညွတ်ဘဲ နေမတဲ့လား။

“မမချိုကြီး... ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”
“ဪ... အင်... ဘာမှမစဉ်းစားပါဘူး”

ဒေါ်ချိုအေးက ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်လေး ဟင်းရွက် ပြန်နှင့်နေလိုက်သော်လည်း စိတ်ကတော့ လှုပ်ရှားနေဆဲပင်။ ပြီးတော့ ... မျက်လုံးထဲမှာ သမီးနဲ့ ကိုကိုကြီးကိုလည်း ယှဉ်တွဲ မြင်ယောင်ကြည့်မိနေသည်။

သမီးလည်း ခုဆို နာစ်မဖြစ်လို့ ပုဂ္ဂလိက ဆေးရုံ ကြီးမှာ အလုပ်ဝင်လုပ်နေခဲ့ပြီပဲ။

ပြီးတဲ့အပတ်က အလုပ်ဆင်းတဲ့ သမီးပုံလေးကို မြင်ချင်လွန်းလို့ ဆေးရုံကြီးရှေ့ကနေ သမီး အလုပ်ကအပြန်ကို သွားစောင့်ကြည့်နေခဲ့ပြီးပြီ။

ခမ်းနားတဲ့ ဆေးရုံကြီးထဲက ယူနီဖောင်းလေးဝတ် ပြီး ထွက်လာတဲ့ သမီးကလေးဟာ ဖြူချောသန့်ပြန့်ကာ တယော့ တမွေး လှလွန်းနေသည်။ လေအေးပေးစက်တွေတပ်ထားတဲ့ ဆေးရုံကြီးထဲမှာ အလုပ်လုပ်ရတာမို့ သမီးရဲ့ အသားအရည်ဟာ နယ်မှာနေတုန်းကထက် နုညက်ဝင်းစက်လာသည်ဟု ထင်မိ သည်။

သမီးကို တွေ့တွေ့ချင်း ဒေါ်ချိုအေးက အလော တကြီး မေးမိခဲ့သည်။

“ဟဲ့ ... သမီးခွန်း ညည်းကြည့်ရတာ စမတ်ကျလိုက်တာ အေး၊ ဘယ်လိုလဲ ... ရည်းစားတွေဘာတွေကောရပြီလား။”

“အမေတို့ကတော့ မလွယ်ပါလား၊ ခွန်းက ဒီကိုအလုပ် လုပ်ဖို့ ရောက်နေတာလေ၊ ရည်းစားရှာဖို့ ရောက်နေတာမှ

မဟုတ်တာ၊ အလုပ်အဆင်ပြေရဲ့လားလို့ မေးရောပေါ့ အမေရယ် ...”

“အို ... အလုပ်က အရေးကြီးသလို အဲဒီကိစ္စကလည်း အရေးကြီးတာပဲဟာ ...”

သမီးနဲ့တွေ့တိုင်း အဲဒီလိုပဲ အမြဲ စကားနိုင်လှရ ကတ်ပါသည်။

ကမ္ဘာပေါ်မှာ သမီး စိတ်မဝင်စားဆုံးကိစ္စက အိမ် ထောင်ပြုဖို့ကိစ္စဖြစ်ပြီး ဒေါ်ချိုအေး စိတ်အဝင်စားဆုံးကိစ္စက သမီး သူဌေးကတော်ဖြစ်ရေးကိစ္စပင် ဖြစ်ပါသည်။

မဝင်းရီရဲ့ စကားတစ်ခွန်းက အိပ်ပျော်နေတဲ့ ကာလနဂါးကို သွားနှိုးလိုက်သလိုမျိုး ဒေါ်ချိုအေးရဲ့ အိပ်ပျော် နေတဲ့ အတွင်းစိတ်ထဲက ကြီးမားတဲ့ဆန္ဒကို လှုံ့ဆော်ပေးလိုက် တာပင်။

ထိုအချိန်မှစကာ ဒေါ်ချိုအေးသည် အချိန်ရှိတိုင်း သမီးဖြစ်သူနှင့် ကိုကိုကြီးကို ယှဉ်တွဲစိတ်ကူးယဉ်လျက် ရှိတော့ သည်။

ကိုကိုကြီးရဲ့ နေပုံထိုင်ပုံ ပြောဆိုပြုမူပုံတွေကို လိုက် လိုက်ချောင်းကြည့်ရင်း သမီးရဲ့ ခင်ပွန်းဖြစ်ထိုက်သူပါပဲဟု စိတ် ခုံးခုံးချမိ၏။ ကိုကိုကြီးနဲ့ သမီးနဲ့သာ ညားရင် သေပျော်ပါပြီဟု တွေး၏။

တစ်နေ့မှာ ဒေါ်ချိုအေးက မေမေကြီးအခန်းသို့
နွားနို့ပို့ပို့အသွား အခန်းဝမှာရပ်မိစဉ် ဟနေသော အခန်းတံခါးမှ
တစ်ဆင့် အခန်းတွင်းကမြင်ကွင်းကို ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်မိ၏။
အခန်းထဲမှာ မေမေကြီး ဒေါ်ခင်ဦးမိုးကို နာစ်မက တစ်ဖက်၊
ကိုကိုကြီးကတစ်ဖက် တွဲ၍ လမ်းလျှောက်နေသော မြင်ကွင်းကို
မြင်လျှင် နာစ်မနေရာမှာ သမီးကို မြင်ယောင်ကာ ငေးမောပြီး
မိနေဆဲ မဝင်းရီက အနားရောက်လာကာ ...

“မမချိုကြီး...”

“ဟဲ့ ... ပလုတ်တုတ်၊ လန့်လိုက်တာဟယ် ...”

“လန့်ရအောင် ဘာတွေများ ဒီလောက် စိတ်ဝင်စားနေ
တာလဲ”

ဒေါ်ချိုအေးက အခန်းဘက်ကို မေးငေါ့ပြလိုက်
ရင်း လေသံတိုးတိုးဖြင့် ...

“ဟိုမှာလေ ... မမြင်ဘူးလား၊ ငါလည်း ညည်းလိုပဲပေါ့၊
နာစ်မက ကိုကိုကြီးကိုများ မှန်းနေသလားလို့ စိတ်ဝင်
တစား အကဲခတ်နေတာ ...”

“အဲ့ဒီကိစ္စက မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“နာစ်မက သူ့ဇာတိကို ပြန်တော့မှာတဲ့၊ အဲ့ဒီ နာစ်မ
နေရာမှာ တခြား နာစ်မ ရှာခန့်တော့မှာတဲ့...”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘယ်လို ... ဘယ်လို ...”

“ဪ... မမချိုကြီးကလည်း ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒီလောက်
ပဲ သိချင်ရသလား”

“ဟဲ့ ... ငါ့ကို သေချာပြောပြစမ်းပါ မဝင်းရီရဲ့”

“ဪ... နာစ်မအသစ်ခန့်မလို့တဲ့ ...၊ သတင်းစာထဲ
မှာ ကြော်ငြာပြီး စိတ်ကြိုက်ရွေးပြီး ခန့်မှာတဲ့”

“မဝင်းရီ ... ရော နွားနို့၊ ညည်းပဲ သွားပို့လိုက်တော့၊
ငါ အပြင်ခဏသွားလိုက်ဦးမယ်”

“ဟင် ... မမချိုကြီးကလည်း မြုန်းစားကြီးပါလား”

ဒေါ်ချိုအေးမှာ ဟန်ပင်မဆောင်နိုင်တော့တဲ့ နွားနို့
ဖန်ခွက်ကို မဝင်းရီလက်ထဲထည့်ကာ လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ဒီကိစ္စက ဒေါ်ချိုအေးအတွက် အသက်တမျှ
အရေးကြီးတာမို့ပင် ...။

“အမေရယ် ဘာတွေများ အရေးကြီးလို့ ဒီအချိန်ကြီး
ဆေးရုံကို လာရှာရတာလဲ”

“အရေးအကြီးတကာ အရေးကြီးဆုံးမို့ လာရှာရတာပေါ့
အော့၊ ဒီမှာ ညည်း ဒီအလုပ်ကို ထွက်လိုက်တော့ သမီး”

“ဟင် ... ဘာလို့လဲ”

“ဒီထက်ကောင်းတဲ့ အလုပ်ရှိလို့ပေါ့အေ၊ အမေစကားကို နားထောင်စမ်းပါ”

ခွန်းက စိတ်အားထက်သန် တက်ကြွလွန်းနေသော အမေကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းကျိတ်ချရသည်။ အမေဟာ ဒီလိုပဲ သူဖြစ်ချင်ပြီဆို ခွန်းကို ဘာမှ ရေရေရာရာမပြောပြဘဲ ဇွတ် အမိန့်တွေချတတ်သည်။ ခုလည်းပဲ ခွန်း အလုပ်ဆင်းနေသည့် ဆေးရုံအထိ လိုက်လာခဲ့ကာ ခွန်းကို တွေ့တွေ့ချင်း အလုပ် ထွက်ဖို့ ပြောခဲ့တာပင် ...။

“အမေရယ် ... အကျိုးအကြောင်းလေးတော့ ပြောပြဦး မှပေါ့”

“အကြောင်းကတော့ ဒီလိုအေ ...၊ အိမ်က မေမေကြီး ဒေါ်ခင်ဦးမိုးကို ပြုစုတဲ့ နာစိမက အလုပ်ထွက်တော့မှာ ဆိုတော့ သတင်းစာထဲကနေ ကြော်ငြာထည့်ပြီး အလုပ် လာလျှောက်ဖို့ ခေါ်တော့မှာတဲ့ ...၊ အဲဒီအလုပ်ကို ညည်း လာလျှောက်ရင် ရမှာသေချာတယ်၊ ညည်းရဲ့ ဆရာ သမားတွေကို ထောက်ခံစာလေး ဘာလေး ရေးခိုင်းရင် လည်း ရတာပဲမဟုတ်လား၊ မေမေကြီးက ညည်းလို ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့တဲ့သူမျိုးဆို သဘောကျမှာ သေချာ တယ်”

“အမေ ပြောတော့ဖြင့် အမေရှိတဲ့နေ့တာကို သမီး ဘယ် တော့မှ မလာရဘူးဆို ...”

“အမေသမီး အနေနဲ့သာ မလာဖို့ ပြောတာ”

“ဒါဆို ခွန်းက အမေသမီးဆိုတာကို ဖုံးကွယ်ပြီး အလုပ် လာလျှောက်ရမှာလား”

“အေးပေါ့ ...၊ ညည်းလည်း အမေကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေ၊ အမေလည်း ညည်းကို မသိချင်ယောင်ဆောင် နေလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“အမေနားမှာနေပြီး အမေကို အမေလို ဆက်ဆံခွင့်မရတဲ့ အနေအထားမှာ သမီး ပျော်နိုင်မယ်လို့ အမေ ထင်လို့ လား ...”

“လုံးဝ မတွေ့ရတာထက်စာရင် သားအမိချင်း နေ့တိုင်း မြင်နေခွင့်ရတာက ပိုမကောင်းဘူးလား၊ အိမ်ကလူတွေ လစ်ရင် လစ်သလို တိုးတိုးတိတ်တိတ်တော့ စကားပြော လို့ ရမှာပဲဟာ”

ခွန်းက အမေကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းချမိရင်း ...

“အမေသမီးဆိုတာ အသိပေးပြီး လုပ်ရမယ်ဆိုမှ လုပ် မယ်”

“အမလေး ... ဒါတော့ မဖြစ်ဘူး ခွန်းချိုသား၊ ငါ့သမီး ဆိုရင် ကိုကိုကြီးက ညည်းကို ဘယ်ကြိုက်ပါတော့မလဲ၊ အဲ ... အဟဲ ... ယောင်လို့ ... ဟိုလေ ... အဲဒါက ...”

ဒေါ်ချိုအေးက လွတ်ခနဲပြောလိုက်ပြီးမှ သူ့ပါးစပ် အူ ပိတ်ထားလိုက်ပြီး စကားလွှဲဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

www.burmeseclassic.com

ခွန်းသည် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ အမေ့ကို
စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဧကန္တ...”

“ဘာဧကန္တလဲ၊ ဘာဧကန္တမှမရှိ...”

“အမေ...”

ခွန်းသည် အမေ့ရဲ့ အမူအရာပျက်ပျက်ကြောင့်ပင်
အမေ့အကြံကို အလန့်တကြား သဘောပေါက်သွားရကာ...

“အမေ... အမေ... ဘာမဟုတ်တာတွေ စိတ်ကူးနေတာ
လဲ၊ ဧကန္တ... ကိုကိုကြီးနဲ့ ခွန်းကို ရည်မှန်းနေတာများ
လား...”

အမေက ချက်ချင်းမဖြေ။ ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ ခေါင်း
ကို ဆတ်ခနဲ ညိတ်ကာ...

“အေး...”

“အမေရယ်...”

ခွန်းသည် အမေ့အတွေးအတွက် ရှက်လည်းရှက်၊
စိတ်လည်းပျက်သွားကာ...

“အဲဒီလောက် မှန်းစရာလား အမေရယ်...”

“လူလူချင်းပဲအေ ဘာမတူမတန်စရာရှိလဲ၊ ညည်းလည်း
ခပ်ညံ့ညံ့ထဲကမှ မဟုတ်တာ”

“ကဲ... အမေ ခွန်း တောင်းပန်ပါတယ်နော်၊ ခွန်းလည်း

အလုပ်ရှိသေးတယ်၊ အမေ စိတ်ကူးတဲ့အတိုင်း ခွန်း
မလုပ်နိုင်တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ...”

အမေက မျက်နှာလေးငယ်သွားကာ...

“နေပါဦးအေ... ညည်းက အမေ့ကို နှင်တာလား၊ အမေ
မှာတော့ ညည်းနဲ့တွေ့ချင်ရင် ဒီဆေးရုံနားလာပြီး ရစ်သီ
ရစ်သီ လုပ်နေရတာ”

“အဆောင်ကိုလာလည်း ရတာပဲ အမေ့ရဲ့...”

“ညည်းအဆောင်မှာ ရှိတဲ့အချိန်နဲ့ ငါအပြင်ထွက်လို့
ရတဲ့အချိန်နဲ့ တိုက်ဆိုင်ဖို့မှ မလွယ်တော့တာ၊ ဒီကို
ခဏခဏလာရင်လည်း ညည်းအမေဆိုတာကို ဒီက
ညည်းအသိတွေ သိသွားမှာ ကြောက်ရသေးတယ်”

“သိ သိပေါ့ အမေရယ်...”

“အသိမခံဘူးလို့ ဘယ်နှခါပြောရမလဲအေ... အမေ
စကားကို နားထောင်လိုက်နော် သမီးလေး၊ အမေ့မျက်စိ
ရှေ့မှာ မနေချင်ဘူးလား သမီးရယ်၊ အမေ့ကို မလွမ်းဘူး
လားဟင်”

အမေက မပြောစဖူး နူးနူးညံ့ညံ့ပြောကာ မျက်ရည်
လေးတွေပင် ဝိုင်းလာပြီမို့ ခွန်းက အမေ့လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်
ရင်း...

“အမေ့ကို မလွမ်းဘဲနေပါ့မလား အမေရယ်၊ ဒါပေမယ့်
ဒီကိစ္စက မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဟိုတစ်ခါ ခွန်း အမေ့ဆီ

၁၂၆ ♠ ပညာခင်

လိုက်လာတုန်းက ကိုကိုကြီးနဲ့ ခွန်းနဲ့ တစ်ခါတွေ့ဖူးပြီး သားပါ။ အဲဒီတုန်းက ခွန်းပုံကို ကိုကိုကြီး မှတ်မိရင် မှတ်မိနေမှာပါ။ အဲဒီလိုဆို နာစိအနေနဲ့ ခွန်း အလုပ်ဝင် လျှောက်ဖို့ မလွယ်တော့ဘူးလေ။”

“အဲဒီတုန်းက ညည်းရုပ်က ဒီလိုမှမဟုတ်တာ၊ သနပ်ခါး ပိန်းပိန်းနဲ့ စုတ်ပြတ်နေတဲ့ဟာ၊ ကိုကိုကြီး မမှတ်မိနိုင်ပါ ဘူး။ အလုပ်လာလျှောက်လိုက်ပါ သမီးရယ်နော်၊ ကိုကို ကြီးနဲ့ နီးစပ်ဖို့ မမျှော်ကိုးရင်တောင် အမေနဲ့ နီးစပ်ဖို့ မျှော်ကိုးပြီး လုပ်လိုက်ပါ သမီးရယ် နော် ... နော်”

အမေက မျက်ရည်လေး တစမ်းစမ်းနှင့် အခါခါ တောင်းပန်နေတာမို့ ခွန်းက သက်ပြင်းလေးချရင်း ခေါင်းညှိတ် လိုက်ရပါသည်။

အခန်း (၁၁)

၃၈ ၃၈ ၃၈

အမေဆန္ဒများ ပြည့်ချင်တော့ ဒေါ်ခင်ဦးမိုးနှင့် ခွန်းကိုချစ်သော ခွန်းတို့သင်တန်းဆရာမ စစ္စတာကြီးက အသိ တွေ ဖြစ်နေကြသည်။

သတင်းစာမှာ ကြော်ငြာပါလာသည့် နေ့မှာပင် စစ္စတာကြီးက ခွန်းကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ကာ ...

“သမီးရေ... သမီးကို အလုပ်ကိစ္စလေးတစ်ခု ပြောချင်လို့ ခေါ်လိုက်ရတာ၊ ဒီနေ့ သတင်းစာမှာ အလုပ်ခေါ်တဲ့ ကြော်ငြာတစ်ခု ပါတာ သမီး သတိပြုမိမလား မသိဘူး၊ ဟုမ်းနာစိ အလိုရှိတယ်ဆိုတာလေ ...”

ခွန်းက ရင်ထိတ်သွားကာ ...

“ဟုတ်ကဲ့ ... ခွန်း ဖတ်လိုက်ရပါတယ် တီချယ်”

“အေး ... အဲဒီ ကြော်ငြာရှင်က တီချယ် အရင်တုန်းက

ပြုစုခဲ့ရဖူးတဲ့ ပေးရှင်ဟောင်းပဲ။ အဆက်အသွယ်ပြတ်
 နေတာတော့ ကြာပြီး ကြော်ငြာထဲက လိပ်စာတွေတော့မှ
 ဒါ တိချယ်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ ဒေါ်ခင်ဦးမိုးဆိုတာသိလို့ ဖုန်း
 ဆက်ပြီး အကျိုးအကြောင်း မေးဖြစ်တယ်။ သူကလည်း
 တိချယ်ရှာပေးရင် ပိုစိတ်ချယုံကြည်ရမှာပဲလို့ ပြောတာနဲ့
 သမီးကို သတိရပြီး လှမ်းခေါ်လိုက်တာ။ တိချယ်တပည့်
 တွေထဲမှာ သမီးက စိတ်လည်းရှည်တယ်။ ရိုးလည်း
 ရိုးသားတယ်။ အဲ့ဒါကြောင့် သမီးနဲ့ဆို တိချယ်စိတ်ချ
 တယ်။ သူတို့က သူဌေးတွေဆိုတော့ လခလည်း များများ
 ပေးမှာပဲ သမီးရဲ့ ဒေါ်ခင်ဦးမိုးက မကျန်းမမာကြီးလည်း
 မဟုတ်ပါဘူး။ လောလောဆယ် လမ်းကောင်းကောင်း
 မလျှောက်နိုင်တာလေး တစ်ခုပါပဲ။ ဘယ်လိုလဲ သမီး
 လုပ်နိုင်မလား။”

“ဟုတ်ကဲ့... လုပ်နိုင်ပါတယ် တိချယ်”

“ဒါဆို ... မနက်ဖြန်ပဲ သွားတွေ့လိုက်တော့၊ တိချယ်
 လိပ်စာရေးပေးလိုက်မယ်”

“လိပ်စာက သတင်းစာထဲမှာ ပါပါတယ် တိချယ်”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ သမီး သွားတတ်ရဲ့လား၊ နေရာ
 ဆရာမသိရင် တက္ကသိုလ်သွားလိုက်ပေါ့”

“သမီး သွားတတ်ပါတယ် တိချယ်”

“အဆင်ပြေပါစေကွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်၊ ခွန်းကို
 ခွင့်ပြုပါဦး တိချယ်”

“အေး... အေး... သွားတော့ သမီး၊ အကြောင်းကိစ္စ
 အထွေအထူးရှိရင်လည်း ချယ်ဆီ ဖုန်းဆက်ပေါ့”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ...”

ခွန်း... တိချယ်ကို နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာတော့
 ရင်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး လေးပင်နေသည်။

ခွန်း မလုပ်ချင်ပေမယ့် ဒီအလုပ်ဟာ ခွန်းနဲ့ထိုက်
 လို့ ခွန်းဆီကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာတာများလား။

အမေရဲ့ ဖုံးကွယ်ဟန်ဆောင်မှုတွေနဲ့အတူ ခွန်း
 ဒီအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ခဲ့ရင် ခွန်းဘဝမှာ ဘယ်လိုအဖြစ်မျိုးတွေနဲ့
 ကြုံတွေ့ရဦးမှာလဲ...။

ပြီးတော့... ခွန်းဘဝမှာ ဘယ်တော့မှ မျှော်မှန်းဖို့
 မရည်ရွယ်တဲ့ ခွန်းရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံထဲက ရွှေရောင်မြားတစ်
 စင်းကိုရော ခွန်း ဘယ်လိုနှုတ်ပစ်ရပါမလဲ...။

ခွန်းသည် ထိုညက ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့လေးထဲမှာ
 ထည့်သိမ်းထားခဲ့မိသော ကိုကိုကြီး ပေးခဲ့သည့် ပိုက်ဆံခေါက်
 ကလေးကို ထုတ်ယူကြည့်မိသည်။ ထိုညက ထိုပိုက်ဆံလေးကို
 ဆုပ်လျက်ပင် ခွန်း အိပ်ပျော်သွားခဲ့ရပါသည်။

အခန်း(၁၂)

၃၈ ၃၈ ၃၈

“ဒီဆေးတွေက နေ့လယ် ထမင်းစားပြီး တိုက်ဖို့နော် ညီမ၊ ဒါက အိပ်ခါနီး ထိုက်ဖို့၊ ဒါက ဆီးချိုဆေးတွေ ထမင်းမစားခင် နာရီဝက်အလိုလောက်က ကြိုတိုက်ဖို့ မှတ်မိပါတယ်နော် ညီမ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မမ ...၊ ခွန်း သေချာမှတ်ထားပါမယ်”

ခွန်းက အသင့်လုပ်လာသည့် ဇယားကွက်လေးထဲ မှာ ဆေးတိုက်ရမည့်အချိန်တွေကို အသေအချာ ဖြည့်မှတ်လိုက် ပါသည်။

ဒီနေ့ ခွန်း အလုပ်စတင်ရသည့် နေ့ပင် ...။

ခွန်းအဖို့ အလုပ်ကိစ္စမှာတော့ ဘာအခက်အခဲမှ မရှိခဲ့ပါ။ မေမေကြီး ခင်ဦးမိုးက ခွန်းကို မြင်မြင်ချင်းပင် နှစ် သက်သဘောကျစွာ လက်ခံခဲ့ပါသည်။

ပုညစင်စာအုပ်တိုက်

အမေ့ကိုတော့ အရိပ်အယောင်တောင် မမြင်ရသေး ပါ။ ဒီနေ့မှ အလုပ်ဝင်တာမို့ အရင်နာမည်က ခွန်းကို သူ့အလုပ် တွေ လွှဲပေးရင်း ခွန်းသိထားရမည့် ဒေါ်ခင်ဦးမိုးရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေတွေကို ပြောပြနေခဲ့တာပင်။

ဒီလိုအချိန်မှာ ခွန်း အမေ့ကို တွေ့လည်းတွေ့ချင် သည်။ တွေ့ရမှာလည်း ကြောက်နေသည်။

အမေ့ကိုမြင်လျက်နှင့် ကိုယ့်အမေမဟုတ်သယောင် ဟန်ဆောင်ရမှာ ခွန်းအတွက်တော့ ခက်ခဲလွန်းသည်။ ပြီးတော့ အမေကရော ခွန်းကိုမြင်လျှင် ဘာစကားတွေပြောပြီး ဒေါ်ခင်ဦး မိုးရဲ့မှာ ဘယ်လို သလုပ်ဆောင်ပြဦးမလဲ မသိနိုင်ပါ။

အမေကတော့ ပီပီရီရီ သရုပ်ဆောင်နိုင်မှာပါပဲ။ အဆောင်မှာလည်း လာသရုပ်ဆောင်ပြနေကျပဲ မဟုတ်လား။

“မေမေကြီး ... မိချို နွားနှို့လာဖို့ပါတယ်”

ခွန်းက အမေ့အကြောင်း တွေးမိနေဆဲမှာ အခန်း တံခါးဝဆီက အမေ့အသံကို ကြားလိုက်ရတာမို့ ခွန်း ခေါင်းပေါ် က ရှိသမျှ ဆံပင်မွေးတွေအားလုံး ထောင်ထသွားသလို လန့်ဖျပ် တုန်ရင်သွားသည်။

ခွန်းက အခန်းတံခါးဝကို ကျောပေးထိုင်နေတာမို့ အမေ့ကိုတော့ မမြင်ရသေးပါ။

ခွန်း မြင်လည်း မမြင်ရက်ပါ။ ဒီလိုပုံမျိုးနဲ့ အမေ့

ပုညစင်စာအုပ်တိုက်

ကို ခွန်း မကြည့်ရက်၊ အသံကြားရုံနဲ့တင် အင်မတန် ရှိကျိုး နှိမ့်ချနေရမှန်း သိသာသည်။

“လာလေ ... မိချို ဝင်ခဲ့ ...”

မေမေကြီးက လှမ်းခေါ်သည်။ ခွန်းကတော့ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေထွက်လာကာ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။ အခုကို ခွန်း ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ရင်ဆိုင်ရပါ့မလဲ ...။

“မိချိုလာတာနဲ့ အတော်ပဲ၊ ဆရာမအသစ်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ခွန်းရေ ခဏလေး လာပါဦးကွယ်”

ခွန်းသည် မေမေကြီး ခေါ်သံကြောင့် မသိမသာလေး တုန်ရင်သွားပြီးမှ အသက်ဝဝရှု၍ စိတ်ကိုထိန်းကာ အရှေ့ရှိနေမည့်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပါသည်။

ခွန်းကို ကြည့်နေသည့် အမေမျက်ဝန်းတွေက ဘာခံစားချက်မှ မပါဘဲ ဗလာဖြစ်နေသည်။ ဒီလောက်တောင် သရုပ်ဆောင် တော်ရသလား အမေရယ် ...။

ခွန်းကတော့ အမေ့ကို ဆက်မကြည့်ရဲတော့ဘဲ မေမေကြီးကိုကြည့်ရင်း မေမေကြီးထံ ဦးတည်၍ လျှောက်လှမ်းသည်။

“ခွန်းရေ ... ဒါ မယ်မယ်ကြီးတို့ အိမ်ဝေယျာဝစ္ဆတွေ လုပ်ပေးတဲ့သူလေ မိချိုအေးတဲ့၊ လိုတာရှိရင် သူ့ကိုပြောပေါ့၊ စားချင်တဲ့ဟင်းတွေရှိရင်လည်း သူ့ကို ချက်ခိုင်း”

ရတယ်၊ မိချို ... ဆရာမနာမည်က ခွန်းချိုသာတဲ့၊ တို့ရဲ့ နာမည်အသစ်ပေါ့ ...”

“ဆရာမလေးက ချောလိုက် လှလိုက် ကျက်သရေ ရှိလိုက်တာနော်၊ ဘယ်လူနာမဆို ဆရာမကို မြင်လိုက်တာနဲ့ ရောဂါတစ်ဝက် သက်သာသွားမယ့် ရုပ်မျိုးပဲ၊ တကယ်ပါပဲ ... တကယ်ကို အဆင့်မြင့်တဲ့ ရုပ်ရည်မျိုး၊ တစ်နေ့မှာ ကောင်းစားမယ့် ရုပ်မျိုး၊ သူဌေးကတော် ဥပမိမျိုး ...”

အမေက ခွန်းကိုကြည့်ပြီး ရွန်းရွန်းဆဲအောင် ပြောလိုက်ပြန်တာမို့ ခွန်းစိတ်ညစ် အနေခက်စွာ ခေါင်းငုံ့နေလိုက်မိသည်။ အမေတို့ကတော့ အိုဗာတွေ လုပ်နေပြီ ...။

“မိချို ... စကားဆိုတာ တွတ်ရုံပဲပြောတာ ကောင်းတယ်၊ တစ်ဖက်သား အနေခက်အောင် မပြောရဘူးကွယ် ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ...”

“ကဲ ... ကဲ ... ဆရာမနေဖို့ ဟိုဘက်ခန်းကို သွားရှင်းပေးလိုက်ဦး မိချို ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ...”

အလွန် ရှိကျိုးနှိမ့်ချသောပုံစံဖြင့် အမေ အခန်းထဲက ထွက်သွားတော့ ခွန်းက ဝဲစိုလာသော မျက်ရည်တွေကို မျက်တောင်ပုတ်ခတ် ဖယ်ရှားရင်း သက်ပြင်းချမိလေသည်။

“ကြာပြီလား...”

“ဟုတ်ကဲ့... ကြာတော့ကြာပါပြီ၊ နိုးခါနီးပြီထင်ပါတယ်”

ခွန်းက ပြန်ဖြေလိုက်ရင်း သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် မတ်တတ်ထရပ်လျက် မျက်လွှာချကာ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

သူက မယ်မယ် ခုတင်ဘေးက ခုမှာဝင်ထိုင်လိုက် ပြီး ခွန်းကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ကာ...

“ဆရာမ အသစ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ခွန်းချိုသာပါ”

ကျုပ်နာမည်က မင်းထင်မိုး၊ မယ်မယ် သားပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... မှတ်ထားပါမယ်”

“ခင်ဗျား ဘာလို့ ကျုပ်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီး မဖြေတာလဲ”

“ရှင်...”

“ခင်ဗျား ဒီလောက် ရိုကျိုးနေဖို့မလိုဘူး၊ ဒါမျိုး အမူအရာက ကျုပ်အိမ်က အိမ်ဖော်တွေလုပ်တဲ့ အမူအရာမျိုးပဲ၊ ခင်ဗျားအဆင့်က အဲဒါထက်တော့ မြင့်တယ်၊ ကျုပ်ရှေ့မှာ သိပ်နိမ့်ချစရာမလိုဘူး၊ ခင်ဗျားက မယ်မယ်ကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ရတဲ့ ကျန်းမာရေးဝန်ထမ်းပဲ၊ ဒီအိမ်ရဲ့ အလုပ်သမားမှ မဟုတ်တာ၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်အဆင့်နဲ့

အခန်း (၁၃)

၇ ၂ ၀ ၆ ၀ ၁ အု ဂ် တို က်

“မယ်မယ် အိပ်ပျော်နေတာလား...”

မယ်မယ်ကြီး အိပ်နေသည့် ခုတင်ဘေး ထိုင်ရုံပုလေးမှာ ထိုင်၍ စာဖတ်နေသော ခွန်းသည် နောက်ဘက်နားမှ ပေါ်လာသောအသံကြောင့် ရင်တဒိတ်ဒိတ် ခုန်သွားလေသည်။

ဒါ... ကိုကိုကြီး အသံပဲ။

တစ်ခါကြားရုံနှင့် နားထဲစွဲခဲ့သော အသံမို့ ခွန်းက ချက်ချင်း မှတ်မိ၏။

သူ ခွန်းကို မှတ်မိသွားမလားဟု စိုးထိတ်လျက် ခွန်းရင်ထဲမှာ ကြောက်စိတ်ဖြစ်လာသည်။ သို့သော် သူ့ရှေ့မှာ မူပျက် တုန်လှုပ်နေလို့မဖြစ်တာမို့ ခွန်းက အသက်ဝဝရှုကာ သူ့ဘက်သို့ အသာအယာ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ အိပ်ပျော်နေပါတယ်ရှင်”

ကိုယ် နေတတ်ရတယ်။ စကားပြောရင်း ကျုပ်မျက်နှာကို ကြည့်ပြီးပြောပါ။ ကျုပ်နဲ့ မျက်လုံးချင်း ရင်ဆိုင်မကြည့်ရဲတဲ့ သူတွေနဲ့ စကားပြောရတာ ကျုပ် သိပ်စိတ်ပျက်တယ်”

သူ့အသံကသြဇာသံအပြည့်ပါသော်လည်း မကြမ်းတမ်းပါ။ မနူးညံ့သော်လည်း မခက်ထန်ပါ။ သူ့ရဲ့ တည်ကြည်လွန်းသော အကြည့်မှာ အရှိန်အဝါအပြည့် ရှိနေပါသည်။

ခွန်းက သူ့ကို ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့ဘဲ ရပ်မြဲတိုင်း ရပ်နေမိသည်။

သူက စားပွဲပေါ်က မယ်မယ့်ကို တိုက်နေကျ ဆေးဘူးတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ယူကြည့်နေရင်းက ခွန်းကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ...

“ခင်ဗျား မထိုင်သေးဘူးလား ...”

“ရှင် ...”

“ခင်ဗျားရပ်နေဖို့ မလိုဘူးလေ။ သက်သောင့်သက်သာ နေပါ။ ကျုပ် မယ်မယ့်နီးတဲ့အထိ စောင့်ရင်း မယ်မယ့် ကျန်းမာရေးအခြေအနေကို ခင်ဗျားကို မေးမယ်”

ခွန်းက သူနဲ့ ခပ်လှမ်းလှမ်း မယ်မယ့် ခုတင် ခြေရင်းက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူ့ကို တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုးစားထိန်းချုပ်ရင်း ...

“မေးပါ ကိုကိုကြီး”

ခွန်းစကားကြောင့် သူက ခွန်းကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုကြီး ခေါ်တာလဲ”

ခွန်းသည် ဒီတစ်ခါတော့ သူ့မျက်လုံးတွေကို ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“တခြားသူတွေလည်း ကိုကိုကြီးခေါ်တာ ကြားမိလို့ပါ။ တခြားသူတွေ ဘယ်လိုအဓိပ္ပာယ်နဲ့ခေါ်မှန်း မသိပေမယ့် ကျွန်မကတော့ ကိုမင်းထင်မိုးက ကျွန်မရဲ့ အစ်ကိုကြီး အရွယ်မို့လို့ လေးစားတဲ့အနေနဲ့ ခေါ်တာပါ။ မကြိုက်ရင်လည်း မခေါ်ရုံပါပဲ”

သူက မျက်နှာကြောလျော့ရုံလေး တစ်ချက် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုကိုကြီးခေါ်တာကို ကြိုက်တယ် မကြိုက်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်မှာ မရှိပါဘူး။ ခင်ဗျား ခေါ်ချင်သလိုခေါ်ပါ”

သူ့ရုပ်က ချက်ချင်း ပြန်တည်သွားပြီး ဆေးပုလင်း ဆွဲကို ဆက်ကြည့်နေသဖြင့် ခွန်းက သူ့ကို ဘာမှဆက်မပြော ဖြစ်တော့ပါ။ ပြောလည်း မပြောရဲလို့ပါ။

သူက စားပွဲအံ့ဆွဲကိုဖွင့်ကာ ဆေးစာအုပ်တွေကို လှန်လှောကြည့်နေရင်း ...

“မယ်မယ် ဒီနေ့ ထမင်းစားနိုင်လား ...”

“စားနိုင်ပါတယ်၊ စားကောင်းတယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်”

“သိပ်စားနိုင်လို့ မဖြစ်တာကိုတော့ သိတယ်မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ဆီးချိုသမားမို့လို့ အစားကို ထိန်းကျွေးဖို့ ကျွန်မ အမြဲသတိထားပါတယ်”

“ဒီနေ့ သွေးချို တိုင်းပြီးပြီလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ပြီးပါပြီ”

“သွေးချို တက်သလား”

“မတက်ပါဘူး၊ ပုံမှန်ပါပဲ ...”

သူက ဒီလောက်ပဲမေးပြီး ဆက်မမေးတော့ ...

ဆေးစာအုပ်တွေကို ကြည့်ပြီးတာနှင့် သူ့အမေမျက်နှာကို သေချာကြည့်သည်။ ပြီးတော့ နဖူးကိုဖွဖွစမ်းသည်။ စောင်စကို ဖွဖွဆွဲကာ ရင်ဘတ်ပေါ်သို့ တင်သည်။ ထို့နောက် စားပွဲပေါ်က အာရောဂျ် မဂ္ဂဇင်းစာအုပ်ကို ဆွဲဖတ်နေသည်။

သူ့ကြည့်ရတာ အေးအေးဆေးဆေး၊ ဒီအခန်းထဲမှာ သူတို့သားအမိနှစ်ယောက်မဲ ရှိနေတော့သလိုပင်။

ခွန်းကတော့ တိတ်ဆိတ်နေသည့် အခန်းထဲမှာ စိတ်ကျဉ်းကျပ်သလို ခံစားနေရသည်။ အခန်းထဲမှာ မေမေကြီးရဲ့ အသက်ရှူသံသဲ့သဲ့နှင့် သူ့ဆီက စာရွက်လှန်သံသဲ့သဲ့၊ ပြီးတော့ ခွန်းရဲ့ သက်ပြင်းချသံ တိုးတိုးလေး။

ခွန်းသည် အမေမျက်နှာမှန်းသလို ကိုကိုကြီးနဲ့ နီးစပ်ဖို့ တမင် မကြံစည်လိုပေမယ့် ခုလို နီးနီးကပ်ကပ် ရှိနေသည့် အနေအထားလေးမှာတော့ ကိုကိုကြီးကို မသိမသာလေး ခိုးငေးခဲ့မိပါသည်။

ခဏကြာတော့ အိပ်နေသော ဒေါ်ခင်ဦးမိုးက လူးလွန်လာကာ မျက်လုံးတွေပွင့်လာသည်။

“ဪ ... သားရောက်နေတာလား”

“မယ်မယ် ... နီးပါပြီလား”

“သား ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

“ဆိပ်မကြာသေးပါဘူး မယ်မယ်”

“သူက နာစ်အသစ်လေ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သားသိပြီးပါပြီမယ်မယ်၊ မယ်မယ် ထတော့ မလား ...”

“အေး ... ထမယ်၊ မယ်မယ်ကို တွဲပါဦး၊ မယ်မယ် ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး သားနဲ့ စကားပြောချင်တယ်”

သူက မယ်မယ်ကို ပွေ့ထူပေးလိုက်တာမို့ ခွန်းကလည်း တခြားတစ်ဖက်ကနေ မေမေကြီးကို ကူတွဲ ထူမ ပေးလိုက်ရပါသည်။

မေမေကြီးက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီးသည်နှင့် ခွန်းကို ငဲ့ကြည့်ကာ ...

“ခွန်းရေ ... ကျေးဇူးပြုပြီး အပြင်ခဏ ထွက်ပေးလို့ရ

၁၄၀ ♠ ပုညဝင်

မလား၊ မေမေကြီးတို့ သားအမိ စကားပြောစရာလေး
ရှိလို့ပါ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ...”

ခွန်းက အခန်းပြင်သို့ထွက်လာပြီး အခန်းတံခါးကို
ပြန်ပိတ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် အခန်းအပြင်နံရံမှာ ကပ်ချ
ထားသည့် ထိုင်ခုံတစ်လုံးမှာ ဝင်ထိုင်နေလိုက်ပါသည်။

ခွန်းမှာ ဖတ်စရာ စာအုပ်လည်း ပါမလား၊ လုပ်
စရာလည်း ဘာမှမရှိတာမို့ ထိုင်စောင့်ရင်း ငိုက်မြည်းလာရပါ
သည်။ ညက အိပ်ချိန်လည်းနောက်ကျကာ မနက်ကျတော့လည်း
မိုးမလင်းခင်က နိုးပြီး ပြန်အိပ်မရတော့ဘဲ မျက်စိကြောင်ကြောင်
နှင့် အိပ်ရာထက်မှာ ထထိုင်နေခဲ့မိသည်။ အလုပ်စဝင်ရမည့်
နေ့မို့ စိတ်လှုပ်ရှားကာ အိပ်မပျော်နိုင်ခဲ့တာပင် ...။ မေမေကြီး
အိပ်ပျော်နေတုန်းမှာလည်း ကိုယ်က အိပ်နေလျှင် အလုပ်ချိန်မှာ
ရေသာခိုသလို ဖြစ်မှာစိုး၍ မအိပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ။ ခု အခန်းပြင်မှာ
ထိုင်နေတာ ကြာလာတော့မှပဲ လူက မှေးငိုက်ချင်သလိုဖြစ်လာ
ပါသည်။

ထိုအချိန်တွင် အခန်းထဲမှာတော့ မင်းထင်မိုးက
မယ်မယ့် စကားကို ရို.ကျိုးနာခံစွာ နားထောင်လျက်ရှိပါသည်။

“မြတ်လေးခိုင်ဟာ သားအတွက် အသင့်တော် အလိုက်
ဖက်ဆုံး မိန်းကလေးတစ်ယောက်လို့ မယ်မယ် ယုံကြည်
တယ် သား၊ သားအသက်လည်း မငယ်တော့ဘူးဆိုတော့

ကောင်းကင်ထက်က ဆင်းသက်သူ ♠ ၁၄၁

သားနဲ့ သင့်တော်လိုက်ဖက်တဲ့ ဘဝခရီးဖော်ကို သား
ကိုယ်တိုင် ရှာမတွေ့နိုင်ခဲ့ရင် မယ်မယ့်မှာ မိဘဝတ္တရားရှိ
တာနဲ့အညီ ရှာဖွေထိမ်းမြားပေးရမယ့် တာဝန် ရှိတယ်
လေ၊ မြတ်လေးခိုင်က မယ်မယ်တို့လို အမျိုးအနွယ်တော်
ထဲကပါပဲ၊ နန်းဆန်ဆန်နဲ့ ကျက်သရေရှိ လှပတင့်တယ်
တဲ့ မိန်းကလေးပါ၊ သားတွေ့ရင် သဘောကျမှာပါ ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သား တွေ့ကြည့်လိုက်ပါမယ် မယ်မယ်”

မင်းထင်မိုးသည် အခါများစွာကလိုပဲ မယ်မယ့်
စကားကို နာခံခေါင်းညိတ်ရပါသည်။

မယ်မယ်နှင့် တခြားအလုပ်ကိစ္စတွေ၊ လူမှုရေးကိစ္စ
လေးတွေ ဆက်ပြောနေပြီးမှ မင်းထင်မိုးက မယ်မယ့် အခန်းထဲ
က ပြန်ထွက်လာပါသည်။

မယ်မယ့် အခန်းတံခါးကို ပြန်စေ့ပေးခဲ့ပြီး အခန်း
ရှေ့မှာရပ်မိတော့ အခန်းရှေ့က ခုံလေးပေါ်မှာထိုင်ကာ မှေးငိုက်
နေသော ခွန်းချိုသားကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။ သူ ခဏရပ်ကြည့်
နေပြီးမှ ရှေ့ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ... ခြေနှစ်လှမ်း
လောက် လှမ်းပြီးမှ ခဏရပ်ကာ သူမကို ပြန်လှည့်ကြည့်မိတော့
သူသာ မနိုးလျှင် ရှေ့သို့ငိုက်ကျပြီး ကုလားထိုင်လက်တန်းနှင့်
တောင် ဆောင့်မိတော့မည့်ပုံစံမျိုး ပေါ်နေတာမို့ သူက သူမထံသို့
ပြန်လျှောက်လာခဲ့ကာ သူမရဲ့ ပခုံးကို လက်ဖြင့် တို့လိုက်ရင်း...

“ခွန်းချိုသား ...”

၁၄၂ ♠ ပုညဝင်

“အင် ... အင်ဟင် ...၊ ဟင် ...”

ခွန်းသည် ကိုယ့်ပရုံးတစ်ဖက်ကို တို့လှုပ်ခြင်းခံ
လိုက်ရတာမို့ မျက်လုံးကျယ်လာကာ မော့အကြည့်မှာ ကိုကိုကြီး
ကို နီးနီးကပ်ကပ် မြင်လိုက်ရတာမို့ အံ့သြလန့်တုန်သွားရပါ
သည်။

ကိုကိုကြီးကတော့ ခွန်းကို ခပ်တည်တည်ကြည့်
ရင်း...

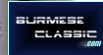
“မယ်မယ်နဲ့စကားပြောပြီးပြီး ခင်ဗျား အခန်းထဲဝင်လို့
ရပြီ”

ဟု ပြောပြီးတာနှင့် ခွန်းအနားမှ ထွက်ခွာသွား
တော့သည်။

ခွန်းသည် သိမ်မွေ့ခမ်းနားလှသော သူ့ လမ်း
လျှောက်ပုံကို အမှတ်တမဲ့ လှမ်းငေးနေပြီးမှ ခပ်ရှက်ရှက်ဖြစ်သွား
ကာ အခန်းထဲသို့ သွက်သွက်လေး လှမ်းဝင်လာခဲ့မိပါသည်။

အခန်း (၁၄)

ခွန်း ဤအိမ်ကြီးသို့ ရောက်သည်မှာ တစ်ပတ်
ပြည့်ခဲ့ပြီဖြစ်သော်လည်း အမေနှင့် ကောင်းကောင်း မျက်နှာချင်း
မဆိုင်ဖြစ်သေးပေ...။ ခွန်းက မေမေကြီး အခန်းမှာသာ အချိန်
ကုန်နေရသဖြင့် ထမင်းစားချိန်လောက်သာ အမေနှင့်တွေ့ဖြစ်
သည်။ အမေက နာစ်ကို ထမင်းခူးခပ်ကျွေးသည့် ပုံစံမျိုးဖြင့်သာ
ခွန်းကို ဆက်ဆံ၏။ မဝင်းရီလည်းရှိနေတာမို့ သားအမိ နှစ်
ယောက်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ် တွေ့ဆုံစကားပြောခွင့် မရပေ။

ခွန်းသည် အမေ ခွန်းကို တစ်မိန်းလို ဆက်ဆံတာ
ခံရတိုင်း စိတ်ဆင်းရဲရ၏။ တစ်အိမ်လုံးရဲ့အလုပ်ကို တကုပ်ကုပ်
သိမ်းကြူးလုပ်နေသော အမေ့ကို မြင်လျှင် ပို၍ ပို၍ စိတ်ဆင်းရဲ
ရ၏။ ဤအိမ်ကြီးရဲ့ အရှင်သခင် မေမေကြီးတို့ သားအမိရှေ့မှာ
အလွန်အမင်း ရှိကျိုးနှိမ်ချသည့်ပုံကို မြင်ရလျှင်တော့ ခွန်းရဲ့

စိတ်ဆင်းရဲမှုက အတိုင်းအဆမရှိတော့ချေ။ သို့သော် ခွန်းမှာ အမေဆန္ဒအတိုင်း လိုက်လျောခဲ့ပြီးပြီမို့ နေမိအတိုင်း ဆက်နေရ သာ ရှိပေသည်။

ခွန်းသည် ကိုယ့်အလုပ်ကိုတော့ တာဝန်ကြေရုံမက စေတနာထားကာ လုပ်ပေးမိမြဲပင် ...။

တစ်နေ့ညမှာတော့ အိပ်နေသော မေမေကြီးကို စောင့်ဆွဲခြံပေးလိုက်ပြီး မေမေကြီး နဖူးကိုစမ်းကြည့်မိတော့ ကိုယ်တွေ့ပူနေတာကို သိလိုက်ရလေသည်။

ခွန်းသည် လန့်သွားကာ ကိုကိုကြီးကို သတိရမိ ၏။ ကိုကိုကြီးက 'မယ်မယ် ကိုယ်ပူဖျားနာခဲ့ရင် ကျုပ်ကို ချက်ချင်း လာခေါ်ပါ' ဟု မှာထားခဲ့တာမို့ပင် ...။

သူက အဲဒီလို မှာထားပေမယ့် သူ့အခန်း ဘယ်မှာ ရှိကယ်ဆိုတာ ခွန်းကသေချာမသိချေ။ အပေါ်ထပ်မှာဟု သိသော် လည်း အပေါ်ထပ်ကို ခွန်း မရောက်ဖူးသေးပါ။

ညကြီးသန်းခေါင်မှာ ခွန်း တစ်ယောက်တည်း အပေါ်ထပ်ကို တက်မသွားချင်။ အမေရော အိမ်က ဝန်ထမ်းတွေ အားလုံးပါ ခုချိန်ဆို ခြံနောက်ဘက်က ဝန်ထမ်းအိမ်ရာလေး တွေမှာ အိပ်မောကျနေမှာပင်။ ခွန်းနှင့်အတူ မေမေကြီးကို စောင့်အိပ်ပေးသော မိမ့်ကလည်း သူ့ရွာကို ခဏပြန်သွားတာမို့ ခွန်းကို ကူညီမည့်သူဆိုလို့ အနားမှာ တစ်ယောက်မှ မရှိပါချေ။

ခွန်းသည် မတတ်သာတော့တာမို့ သက်ပြင်းလေး ချကာ မီးခလုတ်တွေကို ဖွင့်ပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့ရပါ သည်။

အပေါ်ထပ်ရောက်တော့ နံရံကပ် မီးအိမ်တစ်ခုသာ ပျူပျူလင်းနေတာ မြင်ရသည်။

ခွန်းသည် ဝါမျောမျောလင်းနေသည့် ခန်းမကျယ် ကြီးထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာရင်း ပိတ်ထားသည့် အခန်းတွေကို လှမ်းကြည့်ကာ ဧဝေဝါဖြစ်နေဆဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာနှင့် ခွန်း ခန္ဓာကိုယ်က တိုက်မိယိမ်းယိုင်သွားသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ပြန်ထိန်း ရင်း လက်ကိုထောက်ချလိုက်မိသောအခါ ဂီတသံလို အသံတွေ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာပါသည်။

ခွန်းသည် လန့်ဖျပ်တုန်သွားပြီးမှ သေသေချာချာ ပြန်ကြည့်မိတော့ ခွန်း တိုက်မိတာဟာ စန္ဒရားကြီးဖြစ်ပြီး ခွန်း လက်က စန္ဒရားခလုတ်တွေကို ဖိမိသဖြင့် စန္ဒရားသံထွက်လာ မှန်း သိလိုက်သည်။

ခွန်းက မှောင်ရိပ်ထဲက စန္ဒရားမည်းမည်းကြီးကို ငေးကြည့်ကာ ငြိမ်သက်ရပ်တံ့နေဆဲ မလှမ်းမကမ်းက အခန်း တံခါးတစ်ချပ်က ဖျတ်ခနဲ ပွင့်လာကာ ...

“ဘယ်သူလဲ...”

ဟူသော ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးသံတစ်ခုက အမှောင် ရိပ်ထဲကနေ ဟိန်းထွက်လာပါသည်။

ခွန်းက အသံလာရာသို့ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့
ငွေရောင်လဲ့လဲ့ ပိုးသား ညဝတ်အင်္ကျီဝတ်ထားသော ကိုကိုကြီးက
တံခါးပွင့်နေ သော အခန်းတွင်းက မီးရောင် မလင်းတလင်းကို
ကျောခိုင်းရပ်နေတာ တွေ့ရသည်။ ခွန်းက အသံကို မတုန်
အောင် ထိန်းကာ ...

“ခွန်းပါ ကိုကိုကြီး...”

“ဘာကိစ္စလဲ...”

“မေမေကြီး ဖျားနေလို့ပါ”

“ကောင်းပြီ၊ လိုက်လာခဲ့မယ်”

ကိုကိုကြီးက အခန်းထဲသို့ ပြန်ဝင်သွားပြီး တံခါး
ကို ပြန်ဆွဲပိတ်လိုက်သည်။ ခွန်းက ခြေလှမ်းသွက်သွက်ဖြင့်
အောက်ထပ်သို့ အမြန်ပြန်ဆင်းလာမိသည်။ လှေကားရင်းရောက်
တော့မှ တုန်ရင်နေသော ရင်ဘတ်လေးကို ဖိကာ သက်ပြင်းချရ
သည်။

ခွန်း မေမေကြီးအခန်းထဲ ပြန်ဝင်လာပြီး သိပ်
မကြာခင်မှာပင် ကိုကိုကြီးက တံခါးခေါက်ပြီး အခန်းထဲသို့
ဝင်လာပါသည်။ တရေးနီးမှာတောင် ကိုကိုကြီးက ကပိုကရိပ်စ်
ကို လူအမြင်ခံချင်ပုံမရပါ။ ရုပ်ဖြူလက်ရှည်လေးနှင့် သိပ်မသစ်
တော့သည့် ပိုးပုဆိုးလေးကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် လဲဝတ်လာသည်။

ကိုကိုကြီးက မယ်မယ်ကြီး နဖူးကို စမ်းကြည့်ရင်း

“ဆရာဝန်ခေါ်မှဖြစ်မယ်၊ ကျုပ် ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းဆက်

နေတုန်း ခင်ဗျားက မယ်မယ် နဖူးကို ရေအေးဝတ်လေး
တင်ထားပေးပါ”

ခွန်းက ရေပတ်ဝတ်တင်ဖို့ ပြင်ဆင်နေချိန်မှာ
သူက ဆရာဝန်ဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်နေသည်။ မကြာခင် အိမ်ရှေ့
မှာ ကားရပ်သံကြားရပြီး ဆရာဝန် ရောက်လာသည်။ ဆရာဝန်
က ဒီနားနီးနီးမှာပဲ နေပုံရပါသည်။

ဆရာဝန်က သေချာ စမ်းသပ်စစ်ဆေးကာ လိုအပ်
တာမှန်သမျှ လုပ်ပေးခဲ့ပြီး မစိုးရိမ်ဖို့ နှစ်သိမ့်ပေးကာ ပြန်သွား
သည်။

သူကတော့ စိုးရိမ်ပူပန်သော မျက်နှာဖြင့် မယ်မယ်
မျက်နှာကို ငေးကြည့်ကျန်ခဲ့သည်။ အမေကို အလွန်ချစ်သော
သားဆိုတာ သူ့မျက်ဝန်းတွေကို မြင်ရုံနှင့်သိနိုင်ပါသည်။

နာရီကြည့်မိတော့ ည နှစ်နာရီဖြစ်နေပြီမို့ ခွန်းက
သူ့ကို မရဲတရဲ ပြောရသည်။

“ညဉ့်နက်လှပါပြီ ကိုကိုကြီး...၊ မေမေကြီး အခြေအနေ
က မစိုးရိမ်ရပါဘူး၊ ကိုကိုကြီး ပြန်အိပ်တော့လေ...”

ခွန်း မအိပ်ဘဲ သေချာစောင့်ကြည့်နေပေးပါမယ်”

“မယ်မယ်ကို ကျုပ် ဒီည စောင့်အိပ်မယ်”

သူ ဒီလိုပြောတော့ ခွန်း ရှေ့ဆက်မပြောရဲတော့ဘဲ
ခက်ငြိမ်နေပြီးမှ ...

“ဒါ ... ဒါဆို ခွန်း မစောင့်ရတော့ဘူးလား”

“သဘောပဲ ...”

သူက သဘောဟုဆိုပေမယ့် ခွန်းကတော့ တာဝန်
မဲ့စွာ ထွက်မသွားလိုက်ချင်။ သူနဲ့အတူ တစ်ခန်းထဲမှာရှိနေရမှာ
ကိုလည်း စိတ်ကျဉ်းကြပ်ကာ ရှိန်လန့်နေမိသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ခွန်း စောင့်နေပေးလိုက်တော့မည်
ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ မေမေကြီး ခြေရင်းက ထိုင်ခုံမှာ ခပ်မတ်မတ်
လေး ထိုင်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတာမို့ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို
ကောက်ဖတ်နေလိုက်ရပါသည်။

ညသည် တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာခဲ့၏။ ဒရင်းဘတ်
ပေါ်မှာ မှီလျော၍ ထိုင်ကာ ခွန်းလိုပဲ စာဖတ်နေသော သူက
လည်း စာအုပ်ကို ရင်ဘတ်ပေါ် မှောက်တင်ကာ အိပ်ပျော်သွား
ခဲ့ပြီ။

တိတ်ဆိတ်နေသော အခန်းထဲမှာ ခွန်းတစ်ယောက်
သာ အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ ရှိခဲ့သည်။

ကိုကိုကြီးက အသက်မှန်မှန်ရှု၍ အိပ်ပျော်နေခဲ့
ပြီမို့ ခွန်း နေရထိုင်ရ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်လာသည်။
ခွန်းစိတ်သည် လွတ်လပ်၍ ကြည်လင်လာကာ ရဲရဲမကြည့်ဝံ့
သော ကိုကိုကြီး၏မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေလိုက်မိသည်။ အိပ်
ပျော်နေတာတောင်မှ ဂန္ထဝင်ဆန်နေသလိုပင် ...။ နှုတ်ခမ်းအနေ
အထားကလည်း အိပ်ပျော်နေပေမယ့် စည်းလွတ်ဝါးလွတ် ပွင့်ဟ

မနေဘဲ ပီပီခိုခို စေ့ပိတ်လျက်ရှိသည်။ ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ ဆန်
ထားသော ခြေထောက်နှစ်ဖက်က သေသပ်စွာ ပူးလျက် ခြေဖျား
နှစ်ဖက်ကို လိမ်ထားသည်။ ပုဆိုးစက ခြေကျင်းဝတ်နားထိ
သပ်သပ်ရပ်ရပ် အုပ်ဆောင်းထားသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကိုတော့
ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ ကျစ်ကျစ်ပိုက်ထားသည်။ အိပ်ပျော်နေတဲ့ပုံကို
မြင်လိုက်ရင်တောင် ဒါဟာ အဆင့်အတန်းမြင့်မားတဲ့ သူတစ်ဦး
ဆိုတာကို သိသာစေမည့် ကိုယ်နေဟန်ထားမျိုးပင်။

ဒီလို စိတ်ရောကိုယ်ပါ ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိပြီး အဆင့်
အတန်း မြင့်မားတဲ့ ယောကျ်ားမျိုးကို ခွန်းက မှန်းရဲပါ့မလား
အမေရယ် ...။ ခွန်း သိပ်ချစ်သွားမိရင်တောင်မှ မယူရက်
မယူဝံ့တဲ့ ယောကျ်ားမျိုးပါ ...။

ခွန်းကသက်ပြင်းကလေးချရင်း သူ့ထဲက အကြည့်
လွဲမိသည်။

ထို့နောက် မေမေကြီး ခုတင်ခြေရင်းက စောင်ပါး
ကလေးကို ယူကာ သူ့ကို ညင်သာစွာ ခြုံလွှမ်းပေးလိုက်မိလေ
သည်။

အခန်း (၁၅)

၁၈ ၁၈ ၁၈

“ဟဲ့... သမီး”

“အမေ...”

“ဂျီး...”

ခွန်းတစ်ယောက်တည်း ထမင်းစားခန်းဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့စဉ်မှာ အမေက တံခါးထောင့် အကွယ်ကလေးကနေ ခွန်းလက်ကို ပြုန်းခနဲ လှမ်းဆွဲလိုက်တာမို့ ခွန်းက လန့်သွားမိပါသည်။ အမေက သူ့နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကန့်လန့်ဖြတ်တင်ကာ ကိတ်တိတ်နေဖို့ အချက်ပြပြီး ခွန်းကို ထမင်းစားခန်းနောက်က စတိုခန်းဘက်သို့ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

အမေက ခွန်းကို စတိုခန်းထဲသို့ တွန်းထည့်လိုက်ပြီးမှ သူပါလိုက်ဝင်လာကာ တံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်ရင်း ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ ...

“အမလေးတယ်... မောလိုက်တာ၊ အမေမှာ ညည်းနဲ့ တွေ့ဖို့ ချောင်းနေတာကြာပြီ၊ မဝင်းရီက ကန့်လန့်ကန့်လန့်နဲ့ဆိုတော့ ကပ်ခါမှကို အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောဖို့ အခွင့်မကြုံတာ၊ ညည်းကလည်း အခန်းချည်း အောင်းနေတော့တာပဲ၊ နည်းနည်းပါးပါး အပြင်ထွက် အယောင်ပြတာမဟုတ်ဘူး”

ခွန်းက စိုးရိမ်တကြီး အမောတကောဖြစ်နေရာ သည့် အမေကိုကြည့်ကာ ဝမ်းနည်းလာမိပါသည်။

“မေမေကြီးကို ဂရုစိုက်ပေးနေရလို့ပါ အမေရယ်၊ ခွန်းလည်း ကိုယ့်အမေနဲ့ ကိုယ် နွေးနွေးထွေးထွေး စကားပြောခွင့် ရချင်ပါတယ်၊ ခွန်းတို့သားအမိမှန်း အသိခံလိုက်ချင်ပြီ အမေရဲ့... ဒီလိုပုံစံနဲ့နေရတာကို ခွန်း အရမ်းဝမ်းနည်းတယ်”

“ညည်းကလည်း ဒီလောက်လေးတောင် စိတ်ခိုင်ခိုင်မထားနိုင်ဘူးလား၊ အသိခံလိုက်တော့ လုံးဝမဖြစ်ပါဘူးအေး၊ ဒီစကားချည်း ခဏခဏမပြောစမ်းပါနဲ့၊ ကဲ... ပြောပါဦး ဘာထူးလဲ”

“ဘာကိုလဲ အမေရဲ့...”

“ဘာထူးလဲလို့...”

“ဘာထူးစရာ အကြောင်းရှိလို့လဲ...”

“ကိုကိုကြီးနဲ့ ညည်းအခြေအနေ ဘာထူးလဲမေးတာအေး၊ နားဝေးလိုက်တာ လွန်ပါရော...”

“အာ... ဒုက္ခပါပဲ အမေရော၊ အဲဒီကိစ္စကို စိတ်ကူးမယဉ်ဖို့ ခွန်း အခါခါပြောထားပြီးသားပဲ”

“ဆိုအေ... ဟိုစကားပုံ မကြားဖူးဘူးလား၊ စိတ်ကူးတွေ တကယ်ဖြစ်လာတတ်တယ်ဆိုလား၊ နယ်က အမေတို့ အိမ်နားက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲမှာ အဲဒီစာသားကို သေ သေချာချာ ကပ်ထားတာလေ၊ သိပ်မကြာပါဘူး၊ ဆိုင် ပိစိလေးကနေ ဆိုင်အကြီးကြီး ဖြစ်သွားပါရောလား”

“လိုရာဆွဲမပြောပါနဲ့ အမေရယ်၊ ဒုက္ခက သမီးရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့လည်း ဆိုင်တဲ့ကိစ္စမို့လို့ပါ၊ ကိုယ့်ဘဝနဲ့ မတန်တရာကို မှန်းဆမက်မော ရူးသွပ်နေတဲ့ မိန်းကလေး မျိုး ခွန်း ဘယ်တော့မှ အဖြစ်မခံဘူး၊ အမေ့ကိုလည်း မဖြစ်နိုင်တဲ့ကိစ္စအတွက် ရူးသွပ်မနေစေချင်ဘူး၊ သမီးကို တန်ဖိုးထားစေချင်တယ်”

“ညည်းကို တန်ဖိုးထားလို့ အကြီးကြီး မှန်းတာပေါ့အေ”

“တန်ဖိုးထားတယ်ဆိုတာ အဲဒါမျိုးကို ပြောတာမဟုတ် ဘူး အမေ၊ ခွန်းကို ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အဖြစ် တန်ဖိုးထားရင် ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို လာ လာမမေးပါနဲ့တော့...”

“ကြီးကျယ်ပါအေ... ကဲ... ဒါဆိုလည်း တစ်ခွန်းပဲ မေးမယ်၊ ညည်း ကိုကိုကြီးကို ကြိုက်လား”

အမေက ခွန်းမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး မေးလိုက် တာမို့ ခွန်းက ဘာပြန်ဖြေရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားရပါသည်။

“ဖြေနော်... မှန်မှန်ဖြေ...”

အမေက တရားခံစစ် စစ်နေသည်။ ခွန်းက သက် ပြင်းချကာ ခေါင်းရမ်းရင်း...

“မကြိုက်ပါဘူး အမေရယ်...”

“ငါမယ့်ဘူး... ငါ့ကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး ပြော စမ်း”

ခွန်း အမေ့ကို ပြန်စိုက်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“မကြိုက်ဘူး...”

“ညာတာမဟုတ်လား”

“မညာပါဘူး...”

“ဒါဆို ကျိန်မယ်၊ ညည်း ညာပြောရင် အမေ့ကို ကား တိုက်ပြီးသေ...”

“ဟာ... အမေရယ်၊ ဖွ ဖွ... မကျိန်ပါနဲ့၊ တောင်းပန် ပါတယ်”

“ညည်းညာရင်တော့ အမေ့ကို ကားတိုက်ပြီးသေမှာပဲ”

ခွန်းသည် ကျိန်တွယ်နေသော အမေ့ကိုကြည့်ကာ စိတ်ဆင်းရဲလာရတာမို့...

“ကဲ ... ကဲ ... မညာတော့ပါဘူး အမေရယ်၊ ကိုကိုကြီးကို ခွန်း သဘောကျပါတယ်၊ သူ့ပုံစံက အရမ်းကြည့်ကောင်းလို့ သဘောကျမိပါတယ်၊ သဘောကျမိရုံသက်သက်ကလွဲရင် ခွန်း တခြားဘာကိုမှ ရှေ့ဆက်ဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး၊ ရည်လည်း မရည်ရွယ်ဝံ့ပါဘူး၊ သူ့လိုလူကို မော်လိုတောင် မကြည့်ဝံ့ပါဘူး အမေရယ်”

“လူလူချင်းပဲအေ၊ မော်မကြည့်ဝံ့စရာ ဘာရှိလဲ ...”

“လူလူချင်း မော်မကြည့်ဝံ့အောင် ကွာခြားတဲ့ ဘဝမျိုးတွေမှ အများကြီးပါ အမေရယ်၊ အမေတောင် ကိုကိုကြီးတို့ သားအမိကို မော်ကြည့်ဝံ့လို့လား ...”

“ငါ့သမက်ဖြစ်လာရင်တော့ အပေါ်စီးကတောင် ကြည့်လို့ရသေးအေ ...”

“အမေကတော့ ပြောလေဆိုးလေပဲ ...”

“ညည်းတို့နှစ်ယောက် အခြေအနေက တော်တော်လေး နီးစပ်နေပြီဆိုတာ ငါသိပါတယ်အေ၊ ညာမနေစမ်းပါနဲ့တော့ ...”

“အမေက ဘာကိုသိတာလဲ ...”

“မနက်အစောကြီးက မေမေကြီး အခန်းရှေ့က အမေ ဖြတ်လျှောက်လာတော့ အခန်းထဲက ကိုကိုကြီး ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်တယ်လေ၊ အဲဒီတုန်းက ညည်းလည်း အဲဒီအခန်းထဲမှာပဲ မဟုတ်လား၊ ညည်းတို့နှစ်ယောက်

တစ်ညလုံး အတူတူရှိခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ဒီလောက် နီးစပ်နေတာများအေ ...”

ခွန်းက အမေစကားကြောင့် ကြက်သီးပင်ထဲသွားရတာ အမေရှေ့မှာ လက်အုပ်လေးချုံမိရင်း ...

“အမေကို ရှိခိုးတောင်းပန်ပါတယ်၊ ဒီလိုစကားမျိုးတွေကို လက်လွှတ်စပယ် မပြောပါနဲ့ အမေရယ်၊ ခွန်း ဂျက်လို့ပါ၊ ညက မေမေကြီး ဖျားလို့ သူ့ရော ခွန်းပါ စောင့်ပေးနေရတာပါ”

“ညည်းလို နှာစံချောချောလေးနဲ့မို့လို့ သူ အတူလာစောင့်တာပါအေ ...၊ အရင် နှာစံတုန်းက မစောင့်ပါဘူး”

“အရင်တုန်းက မေမေကြီး မဖျားလို့နေမှာပေါ့”

“ဒါတော့ ဒါပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ...”

“ကဲ ... တော်ပါတော့ အမေရယ်နော်၊ ခွန်း ပိုက်ဆာလှပြီ၊ အမေ ခွန်းကို ထမင်းခူးကျွေးနော်၊ တော်ကြာမဝင်းရီ ဝင်လာရင် ခွန်းတို့ ဒီထဲမှာရှိနေတာ သိသွားဦးမယ်၊ သွားရအောင်နော် ...”

“မမချိုရေ ... မမချိုကြီးရေ ...”

“ဟော ... မဝင်းရီ ခေါ်သံကြားတယ်၊ သွား ... သွား အမေအရင်ထွက်နင့် ...”

အမေက မဝင်းရီ ခိုပုံမိမှာတော့ ကြောက်သေးတာမို့ အခန်းထဲကနေ ခပ်မြန်မြန် ထွက်သွားသည်။ ခွန်းလည်း

၁၅၆ ♠ ပုညသင်

အရိပ်အခြည်ကြည်ပြီးနောက် နောက်မှ လိုက်ထွက်လာခဲ့ပါသည်။

ခွန်းက ထမင်းစားပွဲမှာ မှင်သေသေ ဝင်ထိုင်တော့ အမေက ခွန်းစားဖို့ ခူးခပ်ပြင်ဆင်ပေးနေသည်။

မဝင်းရီက ထမင်းစားခန်းထဲ ဝင်လာကာ ...

“ဪ... ဆရာမ ထမင်းစားနေတာလား။”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်မ ... စားပါဦး။”

“စား ... စား ...”

မဝင်းရီက စားပွဲပေါ်က ဟင်းပွဲတွေကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ...

“မမချိုကြီးကလေး ဆရာမကိုဆို သိပ်စေတနာပိုတာ ဆရာမရဲ့၊ ဆရာမ စားဖို့ဆိုရင် ဟင်းအနှစ်များများ၊ အသားဖတ်ကြီးကြီးမှ ရွေးခပ်ပေးတာ၊ ထမင်းစားချိန် ဆရာမ ရောက်မလာရင် သူ့မှာ တမျှော်မျှော်နဲ့၊ မမချိုနဲ့ ဆရာမနဲ့က ရေစက်ရှိပုံရတယ်၊ နို့မို့ဆို မမချိုတို့က သူ မုန့်ဖိုးရမယ့်အလုပ်ကလွဲရင် ဘယ်အလုပ်ကိုမှ ဒီလောက် စေတနာပိုဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။”

“ဟဲ့ ... မဝင်းရီ၊ ဆရာမနားလာပြီး စကားများမနေစမ်းပါနဲ့အေး၊ ဆရာမ ထမင်း ဖြောင့်ဖြောင့်စားပါစေ၊ ညည်းလုပ်စရာရှိတာ သွားလုပ်စမ်းပါ။”

ကောင်းကင်ထက်က ဆင်းသက်သူ ♠ ၁၅၇

“ဟွန်း ... မမချိုတို့ကတော့ လူကိုမြင်ရင် ဟောက်ဖို့ပဲ၊ သွားပါ့မယ် ... သွားပါ့မယ်။”

မဝင်းရီ ထွက်သွားတော့မှ အမေက ဟင်းတွေကို ခွန်းအပြည့်အမောက် ခပ်ကူ ခပ်ကာ ခွန်း ပန်းကန်ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်တာမို့ ခွန်းရဲ့ ပန်းကန်ထဲမှာ ဟင်းတွေ မောက်လျှံသွားပါလေသည်။

အခန်း (၁၆)

၃၈ ၃၈ ၃၈

“မြတ်လေးခိုင်ပါ ...”

“မင်းထင်မိုးပါ ...”

မင်းထင်မိုးနှင့် မြတ်လေးခိုင်တို့ စတင်တွေ့ဆုံမိသော နေရာက Sedona Hotel ရဲ့ သီးသန့်စားသောက်ခန်းထဲတွင် ဖြစ်သည်။

မြတ်လေးခိုင်က ချိန်းဆိုထားရာနေရာသို့ အမျိုးသမီး ဘော်ဒီဂတ် တစ်ဦးနှင့်အတူ ရောက်ရှိလာခဲ့တာဖြစ်သည်။ ထိုအမျိုးသမီးက မြတ်လေးခိုင်ကို အခန်းတွင်းသို့ ဝိုပေးပြီးတာနှင့် အခန်းပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားသည်။ အပြင်ဘက်က စောင့်နေပုံရပါသည်။

မင်းထင်မိုးကတော့ မိုးကျော်ကို ကားထဲမှာထားခဲ့ပြီး ချိန်းဆိုရာနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့တာပင် ...။

ပုည ၁၆ ၁၇ အုပ်တိုက်

နှစ်ဦးသားဟာ တွေ့တွေ့ချင်းမှာ ကိုယ့်နာမည်ကိုယ်ပြောရင်း ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်၍သာ နှုတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ နှစ်ယောက်လုံးက အသက်သုံးဆယ်ဝန်းကျင်အရွယ် ရင့်ကျက်သူများဖြစ်၍ တည်ငြိမ်စွာပင် စတင်တွေ့ဆုံဖြစ်ကြသည်။

မြတ်လေးခိုင်က အဖျားခွေလိန်သော ဆံပင်တွေကို နဖူးအပြောင်သိမ်း၍ ခပ်မြင့်မြင့်လေး စည်းထားသည်။ ဆံဦးချွန်ကလေးပါသော နဖူးလှလှနှင့် မျက်ခုံးကွေးကွေးက လိုက်ဖက်ညီကာ လှပသော ရုပ်ရည်ကို ပိုင်ဆိုင်သော်လည်း ထိုအလှက သူ့ကို စိတ်မလှုပ်ရှားစေနိုင်ပါ။

ဝိုးသားအနက်ရောင် လည်ထောင် ရှင်ဖုံးလက်ဖြတ် အင်္ကျီအောက်က လက်မောင်းများက ပြည့်တင်းသွယ်စင်းလျက်၊ လည်တိုင်မှာ ဖြူနှစ်သော ပုလဲပုတီး အတိုလေးတစ်ကုံးကို ဆင်ခြန်းထားပုံက အတော်ကြည့်လို့ကောင်းပြီး မဟာဆန်သည်ဟုတော့ မင်းထင်မိုးက မှတ်ချက်ချမိပါသည်။ ဒါကြောင့်ပဲ မယ်မယ်က မြတ်လေးခိုင်ကို သူ့အတွက် ရွေးချယ်ပေးခဲ့တာလား။ လှရုံသက်သက်ကြောင့်တော့ ရွေးချယ်ပေးခဲ့မှာ မဟုတ်ပါ။ မယ်မယ် နှစ်သက်တဲ့ အရည်အချင်းတွေလည်း ရှိနေဦးမှာပေါ့။ အာပဲပြောပြော မယ်မယ် နှစ်သက်တဲ့အတွက် သူ ချစ်မက်ဖို့ ကြိုးစားရတော့မှာပင်။

မင်းထင်မိုးက သူမနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ထိုင်

ပုည ၁၆ ၁၇ အုပ်တိုက်

လိုက်ရင်း ဘာစကား စပြောရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားဆဲ သူမက စကားစလောခဲ့သည်။

“ကိုမင်းထင်မိုး ကျွန်မနဲ့ ခုလိုတွေ့ဆုံရတဲ့အတွက် စိတ်အနှောင့်အယှက်များ ဖြစ်နေလား...”

“မဖြစ်ပါဘူး မ ... မြတ်...”

“မြတ်လေးလို့ပဲ ခေါ်နိုင်ပါတယ် ကိုမင်းထင်မိုး...”

“ကောင်းပါပြီ မြတ်လေး၊ ကျွန်တော် မြတ်လေးကြောင့် စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကြောင့် မြတ်လေးမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ရင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောနိုင်ပါတယ်”

“မဖြစ်ပါဘူးရှင်၊ ရှင်နဲ့ စကားပြောရတာ အဆင်ပြေပါတယ်”

သူမက သူ့ကို ခပ်ရဲရဲကြည့်ကာ ခပ်ပြုံးပြုံး ပြောလိုက်သည်။

ထိုနောက် နှစ်ယောက်စလုံး စကားမဆက်ဖြစ်ကြတော့ဘဲ စားသောက်စရာတွေ မှာကြသည်။

ပြီးမှ ... သူမကပဲ စတင်လျက်...

“ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခုလိုတွေ့ဖြစ်တဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို ကိုမင်းထင်မိုး သိပြီးသားလို့ ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... သိထားပါတယ်”

“ကိုမင်းထင်မိုးက အမေ့စကားဆို ဘာမဆိုနာခံတဲ့ သား

လိမ္မာမျိုးလား”

“နာခံဖို့ ကြိုးစားတတ်တဲ့သူလို့ သတ်မှတ်ရမယ် ထင်ပါတယ်၊ မြတ်လေးကရော မိဘစိမ့်ရာ နာခံတတ်တဲ့ သမီးမျိုးလား”

“မြတ်လေးဆန္ဒနဲ့ မဆန့်ကျင်ရင်တော့ နာခံတတ်ပါတယ်”

သူမက ပြောပြီးတာနှင့် ပဟောဠိဆန်သော အပြုံးမျိုး ပြုံးလိုက်သည်။

သူမက စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသည်။ သူကတော့ သူမကို စိတ်ဝင်စားမိအောင် ကြိုးစားရဦးမည်ဟု ထင်ပါသည်။ မယ်မယ်ရဲ့ အလိုတော်အတိုင်းပါပဲ...။

ခဏနေတော့ စားသောက်စရာတွေ ရောက်လာသည်။ သူတို့ စားသောက်ရင်း အလုပ်ကိစ္စ၊ မိသားစုကိစ္စ၊ ဆွေရာလေးပါး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စကားမျိုးတွေပဲ ဆက်ပြောဖြစ်ကြသည်။

သူမ သူ့ကို ပြောဆိုဆက်ဆံပုံက တရင်းတနီး ရှိသော်လည်း ဣန္ဒြေရသည်။ သူမ၏ အပြုအမူတိုင်းက တစ်မျိုးလေး အဆင့်မြင့်ကာ ရွှေဘုံစံ မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှန်း သိသာစေသည်။

အဲ့ဒီနေ့ ညနေက သူမနှင့်တွေ့ဆုံ ညစာစားပြီး ပြန်လာရင်း သူ့စိတ်ကိုသူ ပြန်ဆန်းစစ်ကြည့်မိသည်။

၁၆၂ ♠ ပုညခင်

သူ ပျော်သလား...

စိတ်လွပ်ရှားသလား...

သာယာ ယစ်မွှေးမိသလား...

စိတ်ဝင်စားမိပြီလား...

လက်ထပ်ဖို့ ရွေးချယ်ချင်သလား...

ဘာဆို ဘာမှ မရေရာ မသဲကွဲဘဲ သူ့စိတ်တွေ
ထွေပြားနောက်ကျီ မွန်းကြပ်နေတာကိုသာ သတိထားမိလိုက်
သည်။

သူ့အတွက်တော့ အချစ်ဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာ
သွားဆောက်တည်ရမှန်း မသိသေးတဲ့ အရာတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

အခန်း (၁၇)

ထိုနေ့က မေမေကြီး ရှာခိုင်းသည့် စာအုပ်တွေရှာဖို့
စာအုပ်စင်ရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာခဲ့မိသော ခွန်းသည်
လှေကားတစ်ဝက်သို့ အရောက်မှာပင် စန္ဒရားသံသဲ့သဲ့လေးကို
စတင်ကြားလိုက်ရပါသည်။

ခွန်းသည် လှေကားတစ်ဝက်မှာ ခဏရပ် နား
ထောင်နေလိုက်မိသည်။ စန္ဒရားသံက နားထောင်ကောင်းသော်
လည်း ညင်သာနူးညံ့သည့်အသံမျိုးတော့ မဟုတ်...။ ခပ်မြန်မြန်
ပြင်းပြင်းပြပြ တီးခတ်နေပုံမျိုးပင်...။ ခွန်းက ဂီတအကြောင်း
သိပ်နားမလည်ပေမယ့် ခံစားလွယ်သူမို့ ထိုစန္ဒရားသံကြောင့်
ရင်ထဲမှာ လှိုက်တက်လာကာ ဝမ်းနည်းပူဆွေး စိတ်ရှုပ်ထွေးသလို
ခံစားလာရသည်။

ခွန်းက အောက်ထပ်သို့ ပြန်ဆင်းသွားရမလား။

ဆက်တက်သွားရမလားဟု ခဏရပ်စဉ်းစားပြီးမှ အပေါ်ထပ်သို့ ခြေလှမ်းဖွဖွဖြင့် ဆက်တက်လာခဲ့သည်။ စန္ဒရာသံက ခွန်းကို ဆွဲဆောင်လေသလားပင် ...။

လှေကားထိပ်ကိုရောက်တော့ ခန်းမကျယ်ကြီးရဲ့ ဟိုဘက်အဆုံးမှာ ခွန်းကို ကျောခိုင်း၍ စန္ဒရာတီးနေသော သူ့ကို တွေ့ရသည်။

စာအုပ်စင်က လှေကားထိပ်နှင့် နီးတာမို့ ခွန်းက စာအုပ်စင်ဆီလျှောက်သွားပြီး မေမေကြီးရှာခိုင်းသည့် စာအုပ်တွေကို ခပ်မြန်မြန် ရှာဖွေလိုက်သည်။

စန္ဒရာသံက ထွက်ပေါ်နေဆဲပင် ...။

ခွန်းက စာအုပ်လေးအုပ် ရှာတွေ့သည်နှင့် စာအုပ်တွေကို ရင်မှာအပ်ပိုက်ကာ စာအုပ်စင်အကွယ်မှာရပ်လျက် သူ့ကို ချောင်းကြည့်လိုက်မိသည်။

ခွန်း အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းမသွားချင်သေးပါ။

ဧတသံက ခွန်းကို ညှို့ထားတာမို့ စာအုပ်စင်အကွယ်လေးမှာ တိတ်တိတ် ခိုး၍ နားထောင်ချင်သေးသည်။

သူ့ကိုဆို မျက်နှာချင်းဆိုင် ရဲရဲမကြည့်ရဲခဲ့သော ခွန်းသည် ခုတော့ သူ့ကျောပြင်ကို ငေးမောကြည့်ရင်း စန္ဒရာသံကို နားထောင်နေခဲ့မိပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ စန္ဒရာသံက ရပ်တန့်သွားသဖြင့် အပေါ်ထပ်တစ်ခုလုံး ငြိမ်သက်တိတ်ဆိတ်သွားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်

တွင် ကံဆိုးစွာဖြင့် ခွန်းရင်မှာ အပ်၍ဖက်ပိုက်ထားသော စာအုပ်အထပ်ထဲမှ စာအုပ်တစ်အုပ်က လျှောခနဲ ဆင်းသွားကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ဒေါက်ခနဲ ပြုတ်ကျသွားပါတော့သည်။

ခွန်းသည် ရင်ထဲ ထိတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ စာအုပ်ကလေးကို အမြန်ငုံကောက်ပြီး စာအုပ်စင်ထောင့်အကွယ်လေးမှာ ပုန်းကွယ်ရင်း ငြိမ်သက်နေလိုက်မိသည်။

ထိုင်ခုံရွှေသံသဲ့သဲ့ ကြားရသည်။

သူ ခွန်းရှိရာဘက်ကို လျှောက်လာနေပြီလား ...။

ခွန်းသည် အသက်တောင် ကောင်းကောင်းမရှုရဲဘဲ ချောင်အကွယ်လေးမှာ ကပ်နေသည်။

သူ စန္ဒရာတီးတာကို ခွန်း ခိုးနားထောင်နေမှန်းသာ သိရင် 'ရာရာစစ'ဟုပဲ ပြောလာလေမလား ...။ ကိုယ့်အဆင့်နဲ့ကိုယ် မနေတတ်ဘူးဟု ပြောလေမလား ... ဟု စိုးထိတ်နေချိန်တွင် ...

မင်းထင်မိုးကတော့ စာအုပ်စင်ဘေးမှာ ကျနေသော စာအုပ်ကလေးကို ငုံ့ကောက်လိုက်ရင်း စာအုပ်စင်အကွယ်မှာ လူရှိနေလိမ့်မည်ဟု သိလိုက်ပါသည်။ သူ ခုန စာအုပ်စင်ဘေးက ဖြတ်လာခဲ့တုန်းက အနားမှာ ဘာစာအုပ်မှ ကျမနေတာမို့ပင် ...။ စာအုပ်စင်ကလည်း သပ်သပ်ရပ်ရပ်မို့ လူတစ်ယောက်ယောက်ကသာ ဆွဲမထုတ်လျှင် စာအုပ် ပြုတ်ကျနိုင်စရာ အကြောင်းလည်းမရှိပါ။

“စာအုပ်စင်နောက်မှာ လူရှိရင် ထွက်လာခဲ့ပါ”

သူ့အသံကြောင့် ခွန်းက ဆတ်ခနဲ တုန်သွားကာ မျက်လုံးတွေကို တအားမှိတ်ပစ်လိုက်မိသည်။ သူက ထပ်မံ၍...

“အဲဒီနောက်မှာ လူရှိတာ ကျုပ်သိပါတယ်၊ ဒီအိမ်က တစ်ယောက်ယောက် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်ကို မကြောက်ပါနဲ့၊ ထွက်ခဲ့ပါ...”

ဟုပြောလိုက်တာမှီ ခွန်းက ခေါင်းငုံ့လျက် စာအုပ်စင်အကွယ်မှ ထွက်လာသည်။

“ဪ... ခင်ဗျားကိုး”

မင်းထင်မိုးက မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်၍ ရေရွတ်လိုက်ပါသည်။

“အပေါ်ထပ်ကို ဘာလာလုပ်တာလဲ...”

သူ့မေးခွန်းကြောင့် ခွန်းက သူ့ကို ခေါင်းမောကြည့်လိုက်ရင်း...

“စာအုပ် လာရှာတာပါ”

“ကိစ္စက ဒီတစ်ခုပဲလား”

“ကိစ္စကတော့ ဒီတစ်ခုပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် စန္ဒရားတီးသံကြားတာနဲ့ ရပ်နားထောင်နေမိပါတယ်”

ခွန်းကိုကြည့်နေသော သူ့မျက်ဝန်းတွေက အနည်းငယ် ပျော့ပြောင်းလာသည်ဟု ထင်မိသည်။

“နားထောင်လို့ သာယာသလား...”

မထင်မှတ်သော မေးခွန်းကြောင့် ခွန်း ရုတ်တရက် ဘယ်လိုဖြေရမှန်းမသိဘဲ ငြိမ်သွားပြီးမှ အရဲခွန်းကာ...

“အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် သိပ်မသာယာပါဘူး...”

“ဒါဆို ဘယ်လိုခံစားရသလဲ...”

“ဝမ်းနည်းတဲ့ ခံစားမှုမျိုး ခံစားရပါတယ်”

“ကျုပ်... အခု ဘယ်လိုခံစားချက်နဲ့ စန္ဒရားတီးနေတာလို့ ခင်ဗျားထင်လဲ”

“စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုနဲ့ကြပ်တဲ့ ခံစားချက်နဲ့ တီးတယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

သူက ခွန်းကိုကြည့်နေရင်းက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်ရင်း...

“ကျုပ်ကို ဘယ်လိုလူလို့ ခင်ဗျားမြင်သလဲ ခွန်းချို့သာ”

“မွန်းနေတဲ့ လူလို့ မြင်ပါတယ် ကိုကိုကြီး...”

“ဘယ်လို...”

“အများက ရိုသေလေးစား စံထားရတဲ့ လူတစ်ယောက် အဖြစ် အမြဲနေနေရတဲ့အတွက် အသက်ရှူမဝဘဲ မွန်းနေတယ်လို့ မြင်မိပါတယ်”

ကိုကိုကြီးက ခွန်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ ပြီးမှ... ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်လိုက်ရင်း...

“ခင်ဗျား... ကျုပ် မိတ်ဆွေဖြစ်ထိုက်တယ် ခွန်းချို့သာ၊ ခင်ဗျားက ခင်ဗျားမြင်တဲ့အတိုင်း အမှန်ကို ပြောရဲတယ်၊

သူတစ်ပါးစိတ်ကို ဖတ်တတ်တယ်။ ကျုပ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ က ကျုပ်ကို ဒီလို ဝေဖန်ရဲတဲ့သူမျိုး မရှိဘူး ... ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေလို့ သတ်မှတ်နိုင်မလား ... ”

ခွန်းက တွေ့သွားပြီးမှ ...

“မဖြစ်ဘူး ထင်ပါတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ... ”

“ခုပဲ ကိုကိုကြီး ပြောဖူးတဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို သတိရ လာလို့ပါ”

“ဘာများလဲ ... ”

“လူဆိုတာ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ကိုယ် နေတတ်ရတယ် တဲ့ ... ၊ ခွန်းနဲ့ ကိုကိုကြီးက အဆင့်မတူတော့ မိတ်ဆွေ ဖြစ်ဖို့ အဆင်မပြေဘူး ထင်ပါတယ်”

ကိုကိုကြီးက ပြုံးတယ်ဆိုရုံလေး တစ်ချက်ပြုံးလိုက် သည်။ လက်ဝိုက်ရပ်နေရင်းက အဲ့ဒီလို ပျပျလေး ဣန္ဒြေကြီး ကြီး ပြုံးလိုက်သော ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အပြုံးဟာ ဒီလောက် ကြည့်ကောင်းမှန်း ခုလို အနီးကပ် ကြည့်ခွင့်ရမှ သိလိုက်ရပါသည်။

“ကျုပ်က အိမ်ထောင်ဘက်ရွေးတဲ့နေရာမှာသာ အဆင့် အတန်းကို ကြည့်တတ်တာပါ ခွန်းချိုသာ၊ ရိုးရိုး မိတ်ဆွေ အနေနဲ့ကတော့ အဆင့်မတူလည်း ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“ဒါဆိုလည်း ကိုကိုကြီးနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ဖို့ သဘောတူပါ တယ်”

“ကောင်းပြီလေ ... ၊ ကဲ... မိတ်ဆွေကြီး သွားတော့၊ မယ်မယ် မျှော်နေလောက်ပြီ၊ ကျုပ်လည်း အခန်းထဲ သွားနားတော့မယ် ... ”

သူထွက်သွားတော့မှ ခွန်းက ရင်ဘတ်လေးကိုဖိ ကာ သက်မချရင်း လှေကားတစ်လျှောက် ပြေးဆင်းလာခဲ့မိပါ သည်။

ဒီနေ့ဟာ ခွန်းအတွက် ဂန္ထဝင်တွင်မယ့်နေ့တစ်နေ့ လို့ ဆိုရလေမလား ... ။

အိပ်မက် မက်နေတယ်လို့ပဲ ထင်လိုက်ရမလား။

ကိုကိုကြီးက ခွန်းချိုသာရဲ့ မိတ်ဆွေတဲ့ ... ။ ဘုရား ရေ ... မယ့်နိုင်စရာ ... ။

အခန်း(၁၈)

၃၁ ၃၂ ၃၃

“ခဏ... ကား ခဏရပ်ပေးပါ”

ကားကို အာရုံစိုက်၍ မောင်းနေသော ကိုသန်းအုန်းက နောက်ခန်းမှ ကိုကိုကြီး၏ အသံကြောင့် ကားကို လမ်းဘေးသို့ ဆွဲချကာ ညင်ညင်သာသာပဲ ရပ်ပေးလိုက်ပါသည်။

မင်းထင်မိုးကတော့ ကားမှန်ကိုမချဘဲ မလှမ်းမကမ်းက မြင်ကွင်းကို ဆေးဆေးချာချာ လှမ်းကြည့်နေလိုက်သည်။

ဖွာတာတာ ပွတတ ဆံပင်ပေါ်မှာ လျှာထိုးဦးထုပ်တစ်လုံး ဆောင်းထားသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ ပေါင်လည်လောက် ဘောင်းဘီတို အနက်ရောင်လေးအောက်မှာ ဖြူဝင်းလှပသော ပေါင်တံတွေ အထင်းသား ပေါ်လွင်လျက်... အပေါ်ပိုင်းက အင်္ကျီပါးပါးလွင့်လွင့်လေး ဝတ်ထားကာ ဒေါက်

မိနပ်မြင့်မြင့် စီးထားသော ထိုမိန်းကလေးက ခပ်ချောချော ခပ်ငယ်ငယ် ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ လက်မောင်းကိုဖက်ပိုက်လျက် ကော်ဖီဆိုင်လေး တစ်ခုဆီ ခပ်မြူးမြူးလေး လျှောက်ဝင်သွားပုံကို သူ အသေအချာ လိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထိုမိန်းကလေးဟာ မြတ်လေးခိုင်နဲ့ တူလွန်းနေလို့ပင်...။ သို့သော် ဖျတ်ခနဲ မြင်လိုက်ရသော မျက်နှာလေးတစ်ကွက်သည်သာ မြတ်လေးခိုင်နှင့် တူပြီး အမူအရာနှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက လုံးဝကွဲပြားပါသည်။

မြတ်လေးခိုင်က လုံချည်နှင့် မြန်မာအင်္ကျီများကိုသာ ယဉ်ကျေးစွာ ဝတ်ဆင်လေ့ရှိပြီး အဆင့်အတန်းရှိရှိ ရည်ရည်မွန်မွန် သွားလာလှုပ်ရှားတတ်သူပင်...။ ခြေလှမ်း လှမ်းတာက အစ သိမ်မွေ့လှသူ၊ အပြောအဆိုကလည်း ယဉ်ကျေးလှသူမို့ မြတ်လေးခိုင်ရဲ့ အဆင့်အတန်းဟာ သူ လက်ခံနိုင်သည့် အဆင့်အတန်းမျိုးပင်။ မိသားစု မျိုးရိုးကအစ ဘာတစ်ခုမှ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိသော မြတ်လေးခိုင်ကို သူ လက်ခံပါမည်ဟုပင် မယ်မယ့်ကို ပြောပြီးခဲ့ပြီ။ မြတ်လေးခိုင်ကလည်း သူ့ကို လက်ခံနိုင်ကြောင်း မယ်မယ်မှတစ်ဆင့် သူ့သိခဲ့ရပြီးပြီ။

ခုဆို... မြတ်လေးခိုင်နှင့် သူဟာ ချစ်သူရည်းစားရယ်လို့ ပီပီပြင်ပြင်မဟုတ်ပေမယ့် မကြာခဏတွေ့ဆုံ၍ နေ့လယ်စာဖြစ်စေ၊ ညနေစာဖြစ်စေ အတူစားဖြစ်ကြသည်အထိ ရင်းနှီးခင်မင်နေခဲ့ကြပြီ ဖြစ်သည်။

www.burmeseclassic.com

သူ့နှလုံးသားကိုတော့ ထားလိုက်ပါတော့...။

နှလုံးသားကတော့ အချိန်တန်တဲ့အခါ ပူနွေးခိုနံ လှုပ်လာဦးမှာပေါ့...။ ခုလောလောဆယ်မှာတော့ နှလုံးသား ကိစ္စကို သူမစဉ်းစားချင်သေးပါ။ အရေးကြီးတာက မယ်မယ် လက်ခံဖို့၊ သူနဲ့ အဆင့်အတန်းချင်း ညီမျှဖို့...။

မယ်မယ်က မြတ်လေးခိုင်နဲ့ မိတ်ဆက်မပေးခင်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် သူ့ကြုံဆုံခဲ့ရသေးသည်။ ထိုမိန်းကလေးဟာ နူးညံ့သိမ်မွေ့သော ဆရာဝန်မကလေးပင်...။ သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဆေးရုံတက်နေတာကို သွားမေးရင်း တွေ့ခဲ့ရသည့် ထိုဆရာဝန်မကလေးကို သူ့ သဘောကျသလို တော့ ဖြစ်မိသား။ ထိုဆရာဝန်မကလေးကလည်း သူ့ကို လိုလား လိုက်လံစွာ ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် သူ့ဘက်က ပထမခြေလှမ်းအဖြစ် ဖိုးကျော်ကို ထိုဆရာဝန်မလေး အခြေအနေ ကို စုံစမ်းဖို့ လွှတ်လိုက်သည်။

ဆရာဝန်မလေးအိမ်ကိုစုံစမ်းသိရှိလာသော ဖိုးကျော် က...

“အိမ်အခြေအနေကတော့ နည်းနည်း နိမ့်ပါးတယ် ဆရာ၊ အထူးသဖြင့် သူ့အမေက အားရင် ဖဲလည်ရိုက်ပြီး နှစ်လုံး နေ့တိုင်းကိုင်နေတဲ့ သူမျိုးတဲ့...”

ဖိုးကျော် ပြောပြတဲ့ အဲ့ဒီတစ်ချက်ကြောင့်ပင် မင်း ထင်မိုးက ကိုယ့်ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန့်ပစ်ခဲ့တော့တာပင်...။

မယ်မယ် အထူးအလေးထားတဲ့ မျိုးရိုးဂုဏ်ကို သူ ဖျက်မပစ် ချင်။ ဒီလိုမိသားစုမျိုးနဲ့လည်း မပေါင်းစည်းချင်လို့ပင်...။

မြတ်လေးခိုင်ကတော့ မယ်မယ်လည်း စိတ်တိုင်း ကျ၊ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ထောက်ပြပြီး ငြင်းစရာ ဘာအချက်မှ မမြင်တာမို့ သူ အသာတကြည် ခေါင်းညိတ်ခဲ့မိခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

သို့သော် ခု မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် မင်းထင်မိုး စိတ်ထဲမှာ ၈၀၀ဝါ ဖြစ်မိရသည်။ မြတ်လေးခိုင် မှာ အမြှာညီအစ်မ ရှိတယ်ရယ်လို့လည်း မကြားစဖူး။ မျက်နှာ ကလည်း မြတ်လေးခိုင်နှင့် တူလွန်းနေသည်။ ဝတ်စားဆင်ယင်မှု နှင့် သွင်ပြင်လက္ခဏာကျတော့ မယ်မယ်ရော သူပါ ဟင်ခနဲ မျက်နှာလွှဲပစ်ချင်သည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ဘာမှားနေပါလိမ့် ...။

သူ ကြည့်နေဆဲမှာပဲ ထိုစုံတွဲက ကော်ဖီဆိုင်လေး ထဲသို့ ဝင်သွားသည်။ ရှေ့ဘက်မျက်နှာစာကို မှန်အကြည်များ ဖြင့် ကာရံထားသော ဆိုင်ဖြစ်၍ ရှေ့ဘက် မှန်နားကပ်ရက် စားပွဲမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သော ထိုစုံတွဲကို သူ ခုထိမြင်နေရသေး သည်။

သူက မြတ်လေးခိုင်ဆီ ဖုန်းခေါ်ကြည့်ဖို့ အကြံရ ကာ သူ့ဖုန်းကိုထုတ်၍ မြတ်လေးခိုင်၏ နံပါတ်ကို နှိပ်လိုက် သောအခါ စကားတွေ အားရပါးရပြောရင်း ခေါင်းမော ရယ်မော

နေသော သူမက ပျတ်ခနဲ ငြိမ်သွားပြီး ပုန်းကိုင်လိုက်တာကို သူ လှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

ဒါဟာ မြတ်လေးခိုင်ပါလားဟု တအံ့တဩ သိလိုက်ရချိန်တွင် သူ သွေးပျက်မတတ် အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားခဲ့ရသည်။

“ဟဲ့လို ... ကိုမင်းလား ...”

တစ်ဖက်က မြတ်လေးခိုင်အသံကြားတော့မှ သူက စိတ်ကိုထိန်းကာ ...

“ဟုတ်ပါတယ် မြတ်လေး...။ ကိုယ် အခု အလုပ်နည်းနည်း အားလို့ အချိန်ရတာနဲ့ အပြင်ထွက်ပြီး တစ်ခုခု စားမလို့၊ မြတ်လေးရော အားလား၊ အားရင် ကိုယ်လာ ခေါ်လိုက်ရမလား...”

“ဟင့်အင်း... မြတ်လေး အခု ရုံးမှာ အလုပ်အရမ်းများနေတယ်၊ နောက်နေ့မှပဲ ...။ ဆောရီးနော် ...”

“ရပါတယ် ... မြတ်လေး၊ ဒါပဲနော်”

ပုန်းကိုင်ထားသော သူ့လက်တွေက ဒေါသကြောင့် တဆတ်ဆတ် တုန်ကျန်ခဲ့သည်။

ဟော ... ကြည့်စမ်း ... သူမကတော့ ပုန်းချပြီးတာ နှင့် စကားဆက်ပြောရင်း ရယ်မောနေပြန်ပြီ ...။ သူ့ကို လှောင်ပြောင်ရယ်လိုက်သလားဟုပင် ထင်လိုက်မိသည်။

သူသာ ဂုဏ်သရေရှိ ယောက်ျားတစ်ယောက်

မဟုတ်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ခုချက်ချင်း ကားပေါ်က ဆင်းသွားပြီး စာရင်းရှင်းလိုက်မိမှာ သေချာသည်။ သူမကိုချစ်မနေသော်လည်း ခုလို အရူးလုပ်ခံရခြင်း၊ လှည့်စားခံရခြင်းအတွက် နာကျင်ဒေါသထွက်လှပါသည်။

သူမရဲ့ ဇာတိအမှန်က ဘာလဲ ...

သူ သိချင်လှပြီ။

လောလောဆယ်မှာ ဖိုးကျော်ကလည်း နယ်က

သူ့အဘိုး နာရေးကိစ္စ သွားနေတာမို့ အနားမှာ မရှိ ...။ ရှိခဲ့ရင်လည်း မယ်မယ် သဘောတူ ကြည်ဖြူထားတဲ့ မိန်းကလေး အကြောင်းကို စုံစမ်းခိုင်းရမှာ သိပ်တော့မကောင်းလှပါ။ ပြီးတော့ မြတ်လေးခိုင်က ဖိုးကျော်ကို သိသည်။ ဖိုးကျော်ကိုမြင်လျှင် သူ စုံစမ်းခိုင်းမှန်း မလွဲမသွေ သိမှာပင်။

မင်းထင်မိုးက ဘာလုပ်ရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားရင်း တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စဉ်းစားလိုက်မိပါသည်။

“ကိုသန်းအုန်း ... ဆက်မောင်းလို့ ရပြီ”

သူက ကားရှေ့ခန်းက ကိုသန်းအုန်းကို လှမ်းပြောပြီး မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ ကားထိုင်ခုံနောက်မှိုကို ဖြေလျှော့၍မှိုလိုက်သည်။ ထို့နောက် စိတ်တင်းကြပ်မှုကြောင့် တစ်စစ်စစ် ကိုက်လာသော နားထင်စပ်ကို လက်ညှိုး လက်မဖြင့် ဖိထောက်၍ ငြိမ်သက်နေလိုက်ပါသည်။

အခန်း(၁၉)

၃၈ ၃၈ ၃၈

“ခွန်းချိုသာ ... ကျုပ်ကို တစ်ခုလောက် ကူညီနိုင်မလား။”

ကိုကိုကြီးထံမှ မထင်မှတ်သော စကားကြောင့် ခွန်းက မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းသွားကာ အားရပါးရ ပြုံးပြလိုက်ရင်း...

“ခွန်း ကူညီနိုင်ရင် ကူညီမယ်လေ၊ မကူညီနိုင်လည်း ကြိုးစားပြီး ကူညီပေးမယ်၊ မိတ်ဆွေအချင်းချင်းဆိုတာ အကူအညီတောင်းလာရင် မလွဲရှောင်ရဘူး မဟုတ်လား။”

ခွန်းချိုသာရဲ့ အပြောနှင့် အပြုံးကြောင့် မင်ထင်မိုးရဲ့ တင်းကြပ်နေသော စိတ်တွေ နည်းနည်းပေါ့ပါးသွားသလိုပင်။

ခွန်းကတော့ ကိုကိုကြီးရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာကို ဆုလာဘ်တစ်ခု ရသလိုမို့ ခုလို ကိုကိုကြီးရဲ့ အကူအညီတောင်းခံရတာကပင် ဂုဏ်ယူစရာလိုလို ဖြစ်နေရသည်။

မေမေကြီး နေ့လယ်ဘက် တရားမှူးအိပ်နေတုန်းမှာ ခွန်းက ခြံထဲဆင်းပြီး လမ်းလျှောက်နေတုန်း ပြန်းဆိုကိုကိုကြီးက ခွန်းရှေ့မှာ ပေါ်လာကာ စကားစလာခဲ့တာပင်။

ကိုကိုကြီးကို အကဲခတ်ကြည့်တော့ ကိုကိုကြီးမျက်နှာက သိပ်ပြီး မကြည်လင်လှ ...။

“ခွန်း ဘာကူညီရမလဲ၊ ပြောပါ ကိုကိုကြီး...”

ကိုကိုကြီးက ခဏတုံ့ဆိုင်းနေပြီးမှ ...

“မိန်းကလေး တစ်ယောက်အကြောင်း စုံစမ်းပေးဖို့ပါ”

ခွန်းက အံ့သြသွားမိကာ ...

“ဘယ်လို စုံစမ်းရမှာလဲဟင်...”

“အဲ့ဒီ မိန်းကလေးရဲ့ အိမ်လိပ်စာ ပေးလိုက်မယ်၊ ကားတစ်စီးလည်း ငှားပေးလိုက်မယ်၊ ခွန်းချိုသာက အဲ့ဒီ မိန်းကလေး နေတဲ့ အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်ကို သွားပြီး အနီးအနားက ဈေးဆိုင်လေးတွေမှာ မေးမြန်းစစ်စစ်ကြည့် ...၊ ပြီးတော့ သူ့ အိမ်ကထွက်လာတာမြင်ရင် နောက်က ကားနဲ့ နောက်ယောင်ခံလိုက်ပြီး ဘယ်သွားတယ်၊ ဘာလုပ်တယ်၊ ဘယ်သူနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတာ ကြည့်ခဲ့ပြီး ကျုပ်ကို အသေးစိတ် ပြန်ပြောပြ...”

ခွန်းက စိတ်ထဲ မအိမသာလေး ဖြစ်သွားမိကာ ...

“အက်ရှင်ကားတွေထဲကလို ထောက်လှမ်းပေးရမှာပေါ့နော်”

ဟု တီးတိုး ရေရွတ်မိသည်။ ဒီလို အကူအညီမျိုး တောင်းလိမ့်မယ်မထင်လို့ အာမခံရဲခဲ့တာ မှားပြီထင်ပါရဲ့။

“လောလောဆယ်မှာ ဖိုးကျော်လည်း မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ ဖိုးကျော်ကို အဲဒီမိန်းကလေးက သိတော့ နောက်ကလိုက် ခိုင်းရင် ရိပ်မိမှာပဲ၊ ခင်ဗျားကျတော့ သူလည်း အလွယ် တကူ ခိပ်မိမယ်မထင်ဘူး၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားရုပ်က ခပ်ရှုပ် ရှုပ် ခပ်နိမ့်နိမ့်ထဲကမဟုတ်တော့ တော်ရုံလူက သံသယ မဖြစ်ဘူးပေါ့...”

“ဪ... ကိုယ့်ရုပ်မနိမ့်မှန်း အသိအမှတ်ပြုပေးတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးပါပဲ ကိုကိုကြီးရယ်...”

“ဟိုလေ... အဲဒါမျိုးကို ခွန်း လုပ်ပေးချင်ပေမယ့် လုပ်နိုင် ပါ့မလား မသိဘူး”

“ခင်ဗျား လုပ်နိုင်မှာပါ”

“မေမေကြီးကို ဘယ်လိုပြောပြီး ထွက်ရမှန်းလည်း မသိ”

“အဲဒီနေ့ တစ်နေ့ မယ်မယ့်အနားမှာ ကျုပ်နေပေးလိုက် မယ်၊ အဲဒါဆို မယ်မယ်က ခင်ဗျားကို ခွင့်တစ်ရက် လောက် ပေးဖို့ ဝန်လေးမှာမဟုတ်ဘူး”

ခွန်းက ခေါင်းလေးညိတ်ကာ ငြိမ်သွားပြီးမှ ကိုကို ကြီးကို မောကြည့်ရင်း...

“ခွန်း၊ စုံစမ်းရမယ့် မိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လို ပုံလဲဆိုတာ ခွန်းကို ပြောပြပါ၊ ခွန်း၊ စုံစမ်းပေးပါမယ်”

ကိုကိုကြီးက သူ့ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက ဓာတ်မှု တစ်ပုံကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခွန်းထံ လှမ်းပေးသဖြင့် ခွန်းက လှမ်းယူကြည့်မိသည်။ ဓာတ်ပုံက ချဉ်းပုံတစ်ခုမှာ ရိုက်ထားပုံပင်...။ မိန်းကလေး သုံးယောက် ဝိုင်းထိုင်နေကြ သည့် အထဲမှာ အလယ်က တစ်ယောက်ကတော့ တော်တော် လေး လှပဝံ့ထည်သည်။

“အလယ်က မိန်းကလေးပဲ၊ သူ့နာမည် မြတ်လေးခိုင် တဲ့...”

ခွန်းက ဓာတ်ပုံလေးကို ငဲ့ကြည့်နေရာမှ ကိုကိုကြီး ကို မျက်လွှာပင့်ကြည့်ရင်း...

“ဟို... ဘာအတွက် စုံစမ်းခိုင်းတယ်ဆိုတာ ခွန်း သိခွင့် ရနိုင်မလားဟင်...”

“ဘာအတွက်လဲဆိုတော့...”

ကိုကိုကြီးက သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း...

“ကျုပ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာအတွက်ပဲ ဆိုပါတော့၊ သူက ကျုပ် လက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေးပဲ၊ သူ့အကျင့်စာရိတ္တနဲ့ ဇာတိအမှန်ကို သိချင်လို့ စုံစမ်းခိုင်းရတာပါ”

“ဪ...”

ခွန်းရဲ့ ‘ဪ’ သံက အားပျော့ပျော့လေး ထွက် လာရပါသည်။ ခွန်းရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးမှာ ရှိသမျှ အားအင် တွေ အကုန်လုံးကို စုပ်ယူခံလိုက်ရသလို လူက ဆုပ်နှစ်သွား

www.burmeseclassic.com

သော်လည်း ခွန်းက ခွန်းစိတ်ကို ခပ်မြန်မြန် ပြန်ထိန်းနိုင်ခဲ့သည်။
ကိုကိုကြီးမှာ လက်ထပ်ရမယ့် မိန်းကလေးရှိတာ အဆန်းမှ
မဟုတ်တာ။ ဒီလိုပဲဖြစ်လိမ့်မည်ဆိုတာ ခွန်း ကြုံတွေ့ထားပြီး
သားပဲ။

ကိုကိုကြီး မျက်နှာကို အကဲခတ်မိသလောက်တော့
စိတ်ရှုပ်ထွေးနေဟန် ရှိသည်။ ကိုကိုကြီးရဲ့ စိတ်က ဘယ်လိုမျိုး
လဲ။ ကိုယ့်ချစ်သူ၊ ကိုယ် လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတဲ့သူရဲ့
ဇာတိစစ်မြစ်ကို လူလွှတ်စုံစမ်းခိုင်းတယ်ဆိုတာ တစ်မျိုးတော့
တစ်မျိုးပင်။ ခွန်း သိသလောက်ကတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်
ယောက် အမှန်တကယ် ချစ်ရင် ယုံကြည်မှုရှိရမှာပဲ မဟုတ်လား။
တစ်ယောက်ကလည်း ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ပြောင့်ပြောင့်မှန်
မှန်ပြော၊ တစ်ယောက်ကလည်း ယုံကြည်ပေး။ ဒါဆို ဟိုလူ
ဒီလူကို စုံစမ်းစရာ လိုဦးမှာတဲ့လား။ ကိုယ့်ချစ်သူအကြောင်း
ကို စုံစမ်းတယ်ဆိုကတည်းကိုက စုံစမ်းခံရတဲ့သူလည်း အောက်၊
စုံစမ်းသူလည်း အောက်၊ ဘေးလူလည်း အထင်သေး...။
ဒါကို ကိုကိုကြီး မတွေ့မိတာလား...။

ခွန်းသည် သတ္တိလေး မွေးလိုက်မိရင်း...

“ဟို... ကိုကိုကြီး၊ ခွန်းကို တစ်ခုလောက် ပြောခွင့်ပြုပါ”

“ပြော...”

“မိတ်ဆွေတစ်ယောက်အမြင်နဲ့ ပြောရရင် ကိုယ့်ချစ်သူ
အကြောင်း စုံစမ်းတယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူးလားလို့ပါ။

တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ချစ်ရင် ယုံကြည်ရမှာ
မဟုတ်လား၊ စုံစမ်းစရာမလိုဘဲနဲ့ကို တစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်
ရင်းအမှန်ကို တစ်ယောက်က အလိုလို နားလည်ခံစား
နိုင်တယ် မဟုတ်လား...”

ခွန်းအပြောကြောင့် ခွန်းရှေ့မှာ လက်ပိုက်ရပ်နေ
သော ကိုကိုကြီးက မသိမသာ ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်လုပ်
ရင်း ခွန်းကို ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ သရော်တာလား ဘာလား
ခွန်းလည်း မဝေခွဲတတ်သော အပြုံးမျိုး တစ်ချက်ပြုံးရင်း...

“ခင်ဗျား... ရည်းစား ဘယ်နှယောက် ထားဖူးလို့လဲ”

“ရှင်...၊ မထား... မထားဖူးပါဘူး...”

“ဒါဆို အချစ်ဝတ္ထုတွေမတ်၊ ရုပ်ရှင်တွေကြည့်ပြီး ကျုပ်ကို
ဆရာလာလုပ်နေတာလား...”

“ကိုကိုကြီးကို ဆရာ မလုပ်ဝံ့ပါဘူး”

“လက်တွေ့မရှိဘဲ ကျုပ်ကို လာမပြောနဲ့၊ လက်တွေ့
ရှိပြီဆိုမှ လာပြော၊ နားထောင်ပေးမယ်... ဟုတ်ပြီလား”

ကိုကိုကြီးက ခပ်တည်တည်ပြောပြီး လှည့်ထွက်
သွားတော့ ခွန်းက စိတ်ထဲမှ ‘ပြီးရော’ ဟု ပြန်ပြောလိုက်မိပါ
သည်။

အကောင်းလည်း သူ့ကိစ္စ စုံစမ်းပေးရဦးမယ်၊
လူကိုလည်း နှိမ်သလို ပြောသွားသေးရဲ့...။

မှာ မကောင်းလှတာမို့ လူကပါ နှမ်းနယ်လျက် ပုံမှန်ထက်ပိုပြီး
ဝပ်ပန်းနေခဲ့ရပါသည်။

ခွန်း အချိန်ယူချင်သေးသည်။ ခွန်း သိခဲ့ရသမျှ၊
မြင်ခဲ့သမျှ အလုံးစုံကို ကိုကိုကြီးသိအောင် ပြောမပြရက်တာမို့
ဘာကို ကောက်နှုတ်ပြီး စကားလှအောင် ပြောရမလဲဆိုတာ
အချိန်ယူ စဉ်းစားမှ ဖြစ်မှာပင်။

ခွန်းက အအေးဆိုင်လေးနားမှာ ကားရပ်ခိုင်းပြီး
အအေးဆိုင်ထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်လေးထဲမှာ လူ
ရှင်းနေတာမို့ ခွန်း အေးအေးဆေးဆေးထိုင်လို့ အဆင်ပြေသည်။

“ညီမ ... ဘာသောက်မလဲ ... ”

“သံပရာရည် တစ်ခွက်ပေးပါ အစ်မ ... ”

ခွန်းက အအေးမှာလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ် တံတောင်
နှစ်ဖက် ထောက်တင်ကာ လက်ချောင်းတွေချင်း ယှက်လျက်
ထိုလက်ပေါ် မျက်နှာစောင်းငဲ့ တင်ထားရင်း ငိုငိုနေမိသည်။

မနက်က ကားတစ်စီးကို နာရီနှင့်ဝှားကာ ခွန်းက
မြတ်လေးခိုင်တို့ ခြံနားသို့ သွားခဲ့တာပင် ...။

မြတ်လေးခိုင်တို့ နေတာ သူဌေးရပ်ကွက်လို့ ဆိုရ
ပေမယ့် သူတို့လို့ ခြံတွေနဲ့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ကွမ်းယာသည်၊
တွန်းလှည်းနှင့် ဈေးသည်၊ မုန့်ဟင်းခါးသည်တွေတော့ ခပ်ကွဲကွဲ
ရှိနေတာပင် ...။

အခန်း (၂၀)

၁၈ ၁၈ ၁၈

“ကားဆရာ ... ရှေ့နားလေးမှာ ခဏရပ်ပေးပါရှင်”

“ခင်ဗျာ ... ”

“ရှေ့နားမှာ ကားရပ်ပေးပါ”

“သေချာ မကြားရဘူး ခင်ဗျာ ကျယ်ကျယ်ပြောပါ”

“ရှေ့နားမှာ ကား ခဏရပ်ပါလို့ ... ”

“ဪ ... ဟုတ်ကဲ့”

စိတ်မောလှမောဖြစ်ရလွန်းလို့ အသံတောင်ကောင်း
ကောင်း မထွက်ချင်တော့။ ကားဆရာပင်လျှင် ခွန်းစကားကို
တစ်ခွန်းနှင့် မကြားတာမို့ အခါခါ ထပ်ပြောရလေသည်။

ခွန်းသည် ခုချိန်မှာ အိမ်ကို တန်းပြန်မသွားချင်
သေး။ ကိုကိုကြီးကိုလည်း ချက်ချင်း ရင်မဆိုင်ချင်သေး။ ရင်ထဲ

ခွန်းမှာ ကြာကြာတောင် စောင့်မစုံစမ်းလိုက်ရပါ။
မြတ်လေးခိုင်တို့ နားက မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်လေးမှာ မုန့်ဟင်းခါး
ဝင်စားနေတုန်း မြတ်လေးခိုင်တို့ ခြောက်က ကားတစ်စီး ထွက်
လာတာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

ထိုအချိန်မှာပဲ မုန့်ဟင်းခါးသည် အစ်မကြီးက
ထိုကားကို လှမ်းကြည့်မေးငေါ့လိုက်ရင်း...

“ဟိုမှာ ... ဟိုမှာ နှစ်ကိုယ်ခွဲ မမတော့ ထွက်သွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်တာမို့ ခွန်း ချာခနဲလှည့်ကြည့်မိ
တော့ မြတ်လေးခိုင်နှင့် ဆင်ဆင်တူသည်ဟု ထင်ရသော မိန်း
ကလေးတစ်ယောက် ကားပေါ်ပါသွားတာကို ရိပ်ခနဲ မြင်လိုက်
ရသည်။

ဈေးရောင်းသည့် အစ်မကြီးက မုန့်လာစားသည့်
တစ်ယောက်ကို ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ဒီနားမှာ ဈေးရောင်းရတာ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကွင်းနား ရောက်
နေသလိုပါပဲအေ ... ခြံနံပါတ် (...)က မိန်းမ နှစ်ကိုယ်
ခွဲခန်း ရိုက်နေတာကို မမြင်ချင်မှအဆုံးပဲ ...”

“အဲ့ဒီ သူဌေးသမီးက ပုံမှန်အတိုင်းဆိုရင်တော့
ဣန္ဒြေကြီးကြီး သိက္ခာကြီးကြီး မဟာမျိုး မဟာနွယ်ပုံစံ
မျိုးပေါ့အေ ... သူ့အမေကြီး ခရီးထွက်တော့မှသာ
လန်ပုံနေအောင် ဝတ်ပြီး ခပ်လန်းလန်းဒီမိုင်း ကောင်လေး
နဲ့ ထွက်တော့တာ၊ ဟော ... ဟော ... ဟိုမှာလာနေတာ

သူတို့အိမ်က အိမ်ဖော်ကောင်မလေးပေါ့၊ သိချင်ရင် သူ
သာ မေးကြည့်၊ ဇာတ်စုံခင်းပြပါလိမ့်မယ်”

တိုအစ်မကြီး မေးငေါ့ပြသည်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်
မိတော့ ကောင်မလေး တစ်ယောက် တစ်လုံးချိုင့်လေး ဆွဲ၍
လျှောက်လာနေတာ တွေ့ရသည်။ မုန့်ဟင်းခါး လာဝယ်ပုံပင်။

“ဟဲ့ ... အပူ ... နင်တို့ အစ်မ ဒီနေ့ ဘာကားရိုက်တဲ့
နေ့လဲ ...”

“ဒီနေ့က အလန်းဇယား ကားရိုက်တဲ့နေ့ပေါ့၊ အန်တီ
ကြီး ခရီးသွားတယ်လေ၊ အန်တီကြီး ပြန်လာရင်တော့
မဟာဆန်သူကားပဲ ပြန်ရိုက်ရမှာပေါ့၊ ဟိဟိ ... မုန့်ဟင်း
ခါး တစ်ပွဲပေး ဒေါ်တင်၊ ပိုပိုသာသာ ထည့်နော်”

ဒေါ်တင်ဆိုသူက မုန့်ဟင်းခါးပွဲ ပြင်ထည့်ပေးရင်း
“ညည်းတို့အိမ်က သူဌေးမကြီးက သူ့သမီး ဒီလိုလုပ်
နေတာကို နည်းနည်းမှ မရိပ်မိဘူးလားအေ ...”

“ပီရိတာကိုး ဒေါ်တင်ရဲ့ ...”

“ညည်းတို့က ပြန်မတိုင်ဘူးလား”

“အဲမလေး ... မတိုင်ရဲပါဘူး၊ သူ့ကိုဆို အန်တီကြီးထက်
တောင် ပိုကြောက်ရသေးတယ်”

“စုနု သူ့ဆားမှာပါသွားတဲ့ ကောင်လေးက သူ့ရည်းစား
လား ...”

“ဟုတ်တယ် ...”

“ကောင်လေးက အလန်းလေးပဲ...”

“မမကလည်း လန်းမှကြိုက်တာ၊ ခေါ်တာတောင် ချစ်လေးတဲ့... ဟိဟိ”

“သူ့အမေကြီးက မဟာဆန်ဆန်ကြီးပဲ၊ ဒါမျိုးနဲ့ ဘယ်သဘောတူမလဲ...”

“သဘောတူဖို့ မပြောနဲ့၊ မြင်ရင်တောင် မူးမေ့သွားမှာစိုးရတယ်၊ အဲ့ဒီလူလက်မှာ ဆေးမင်ကြောင်တွေနဲ့ သိလား”

“ညည်းတို့ မမလေးက ဒါမျိုးကို တကယ်ယူမှာတဲ့လား”

“မယူဘူးထင်တယ်၊ ဟိုနေ့က အပူ တံမြက်စည်းလည်း နေရင်းနဲ့ မမလေး ဖုန်းပြောနေတာ ကြားလိုက်ရတယ်၊ ဖုန်းထဲမှာ ရန်ဖြစ်နေကြတာ ဒေါ်တင်ရဲ့...၊ မင်းကို လက်ထပ်လို့မှ မဖြစ်တာတဲ့၊ ငါ လက်ထပ်လိုက်တော့ရော ဘာဖြစ်လဲတဲ့၊ မင်းနဲ့ ဆက်မတွေ့ဘဲ နေမှာမှ မဟုတ်တာတဲ့၊ လက်ထပ်ဖို့က အရေးကြီးသလား၊ ချစ်ဖို့က အရေးကြီးသလားတဲ့”

ခွန်းသည် ထိုနေရာမှာပင် မြတ်လေးခိုင်အကြောင်းကို တော်တော်များများ သိခဲ့ရပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်အပြောနဲ့တင် မယုံလိုက်ချင်သော ခွန်းက နေ့လယ်ဘက်မှာ ကိုကိုကြီး လိပ်စာပေးထားသည့် မြတ်လေးခိုင်ရဲ့ ကုမ္ပဏီရှေ့မှာ သွားစောင့်နေလိုက်သည်။

တစ်နေ့ခင်းလုံး ကားပေါ်မှာ ထိုင်စောင့်နေပြီး ညနေ ၄ နာရီလောက်ကျမှ မြတ်လေးခိုင် ကားက ရုံးခန်းအဆောက်အဦး ကားပါကင်ဇာကိုမှ ထွက်လာသည်။ ခွန်းက သူ့ကားနောက်ကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ရသည်။ မြတ်လေးခိုင် ဦးတည်သွားတဲ့နေရာက သူ့ဘိုင်းဖရန့်နေသည့် တိုက်ခန်းဆီကိုပင်။ တိုက်ခန်းပေါ် တက်သွားတာ၊ အတူတွဲပြန်ဆင်းလာတာ၊ နှစ်ယောက်သား ဘောင်းဘီတိုတိုလေးတွေ ဆင်တူဝတ်ထားတာ၊ ဟိုတစ်ယောက်ရဲ့ လက်ကို မြတ်လေးခိုင်က ဖက်ချိတ်ထားရင်း ပျော်မြူးရွှင်ပျနေတာ၊ အားလုံး... အားလုံးကို မြင်ရပြီးနောက်မှာ ကိုကိုကြီးအတွက် ခွန်း တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရပါသည်။

ကိုကိုကြီးကို ဘယ်လိုများ ပြန်ပြောရပါ...။ အားလုံးကိုလည်း ပြန်ပြောမပြချင်ပါ။ ကိုကိုကြီး နာကျင်ခံစားသွားရမှာကို ခွန်း မမြင်ရက်၊ မမြင်ရဲပါ။

ခွန်းသည် အဆေးဆိုင်လေးမှာ ထိုင်ရင်း အိမ်ပြန်ပြီး ကိုကိုကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖို့ ဝန်လေးနေသည်။

“သံပရာရည် ရပြီ အစ်မ...”

လာချပေးသော သံပရာရည်ခွက်ကို အလျင်စလို စုပ်သောက်လိုက်မိတော့ အရမ်းကို ချဉ်စုပ်သွားသလိုပင်...

“အစ်မ... သံပရာရည်က ချဉ်လိုက်တာ...”

“မချဉ်ပါဘူး ညီမရဲ့၊ သကြား များများထည့်ထားပါတယ်”

၁၈၈ ♠ ပုညခင်

အေးလေး... ငါ့စိတ်ကိုက အချဉ်ပေါက်နေလို့
သံပရာရည်တောင် နှစ်ဆပိုချဉ်သွားတာပဲ ဖြစ်မှာပါ။

ခွန်းက သံပရာရည်ကို အရသာခံမနေတော့ဘဲ
ပြီးပြီးရော ရေငတ်ပြေရုံ မော့သောက်လိုက်မိသည်။

အအေးဆိုင်လေးက ပြန်ထွက်လာတော့ ခွန်းစိတ်
တွေ လေးနေခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၂၁)

“ကျုပ်ကို အားနာဖို့ မျက်နှာပူဖို့မလိုဘူး ခွန်းချိုသာ၊
မင်းမြင်သမျှ သိသမျှကို အသေးစိတ်သာ ပြောပြပေးပါ”

ကိုကိုကြီးက ခွန်းမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေး
လာသည်။ ခွန်းကတော့ ကိုကိုကြီး မျက်နှာကို စေ့စေ့မကြည့်ရဲ
ဘဲ...

“အဲ့... အဲ့ဒီ အစ်မမှာ တွဲနေတဲ့ ယောက်ျားလေး သူငယ်
ချင်းတော့ ရှိပါတယ်၊ အဲ့ဒီအစ်မက ဓာတ်ခါတစ်ခါ ခေတ်
ဆန်ဆန် ဝတ်ပါတယ်”

“ဒါပဲလား...”

“ရှင်...”

“ခင်ဗျား သိခဲ့တာ ဒီတစ်ခုပဲလားလို့...”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကျုပ် မယုံဘူး...”

အေးစက်လွန်းသော ကိုကိုကြီး အသံကြောင့် ခွန်း ဆတ်ခနဲတောင် တုန်သွားရပါသည်။

ခွန်း ဒီကိစ္စကို ရှောင်လွှဲချင်လို့လည်း မရ။ အိမ် ပြန်ရောက်ရောက်ချင်း မေမေကြီးနား ကပ်နေကာ ကိုကိုကြီးနှင့် နှစ်ယောက်တည်း မတွေ့ရအောင် ရှောင်နေပေမယ့်လည်း မေမေ ကြီး အိပ်သွားတော့ ကိုကိုကြီးက ခွန်းကို စာကြည့်ခန်းထဲခေါ် ကာ မေးလာတာမို့ ခွန်း မဖြေဘဲနေလို့ မရတော့ချေ။

ဖြေရမယ်ဆိုလည်း ခွန်းက လိုရင်းအချက်လောက် သာ ပြောပြချင်သည်။ ခွန်း မြင်ခဲ့သမျှ အသေးစိတ်ကို ဘယ်လို ပြောမလဲ...။ ပြောရမယ့် ခွန်းလည်း ရှက်ရ၊ အားနာရ၊ နားထောင်ရမည့်သူမှာလည်း နာကျင်ပေါက်ကွဲရဦးမည်လေ...။ အထူးသဖြင့်တော့ ကိုကိုကြီး စိတ်ဆင်းရဲမှာကို ခွန်း မကြည့် လို့ မမြင်လို့...။

“ကျုပ်ကို အသေးစိတ် ပြောပြပါ ခွန်းချိုသာ...”

“အသေးစိတ် ပြောပြစရာ မရှိပါဘူး။”

“ခင်ဗျား ညာနေတာပါ။”

“ခွန်း သွားတော့မယ်...”

“နေဦး...”

ခွန်းက မျက်လွှာချ ခေါင်းငုံ့ကာ သူ့ရှေ့က လှည့်

ထွက်လိုက်တော့ သူက ခွန်းလက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။ သူ့လက်တွေက အေးစက်တုန်ရင်နေသည်။

ခွန်းသည် စိတ်ထိခိုက်နာကျင်လာကာ သူ့ကို ချာခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူက ခွန်းကို စေ့စေ့စိုက် ကြည့်ရင်း...

“ခင်ဗျား ညာနေတာ၊ ကျုပ် သိတယ်၊ ကျုပ်ကို မညာ ပါနဲ့...”

“ဟုတ်တယ်၊ ညာတယ်၊ ခွန်း ညာချင်လို့ ညာတယ်၊ ပြောမပြချင်လို့ ညာတယ်၊ ကိုကိုကြီး နာကျင်ခံစားရမှာ စိုးလို့ ညာတယ်၊ အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်လဲ...။ ကိုကိုကြီးအဖို့ ဒီလောက်သိရရင် လုံလောက်တယ်၊ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာကို အသေးစိတ် သိချင်သေးလို့လဲ...။ ကိုကိုကြီးသိချင်လည်း ခွန်း ပြောမပြနိုင်တော့ဘူး...”

ခွန်းက သူ့ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် ခွန်း လက်တစ်ဖက် ကို ရုန်းလိုက်ပြီး သူ့ရှေ့က လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ နောက်ကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်ချင်...။ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျနေမည့် ကိုကို ကြီး ပုံစံကို မမြင်ချင်...။ ကိုကိုကြီးကို အမြဲတမ်း ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိစွာ ဝံ့ထည်နေတာကိုပဲ ခွန်း မြင်ချင်သည်။ ကိုကိုကြီး အဲ့ဒီလို နေနိုင်ဖို့ဆို ခွန်း ဘာမဆို လုပ်ပေးချင်သည်။

“ဟဲ့...သမီး...”

“ဟင်...အမေ...”

ကိုကိုကြီး၏ စာကြည့်ခန်းထဲမှ ထွက်လာသော ခွန်းသည် လှေကားထောင့်ချိုးအကွယ် မှောင်ရိပ်ကလေးဆီမှ ပေါ်လာသော အမေ့အသံကြောင့် လှေကားထောင့်သို့ ပြေးကပ် သွားမိသည်။

“လာ ... လာ ... ဒီနောက်ကို ...”

အမေက မီးဖိုချောင်ထောင့်သို့ ခွန်းကို ဆွဲခေါ် သွားကာ ...

“ညည်း တစ်နေ့လုံး ဘယ်ပျောက်နေတာတုန်း”

ခွန်းသည် မျက်လုံးတွေထဲမှာ ရစ်ဝိုင်းနေသည့် မျက်ရည်တွေကို အမေမမြင်အောင် ခပ်မြန်မြန် မျက်တောင်ခတ် ၍ သိမ်းဆည်းလိုက်ရင်း ...

“သမီး ... အဆောင် ဓဏသွားတာ ...”

“ဘာသွားလုပ်တာလဲ ...”

“အဆောင်က သမီးသူငယ်ချင်း မွန်မွန်လေ နေမကောင်း ဖြစ်နေလို့ သတင်းသွားမေးရင်း သူနဲ့အဖော်လုပ်ပေးနေ တာ ...”

“သွားလည်း အမေ ပြောသွားရောပေါ့ ...”

“အမေ့နားမှာ အစ်မ မဝင်းရီ ရှိနေလို့ အခွင့်မသာတာနဲ့ ပြောမသွားတာပါ”

“ညည်း ဒီလိုသွားတာကို မေမေကြီးက ခွင့်ပြုတယ်ပေါ့”

“ကိုကိုကြီး ဒီနေ့ နားရက်မို့လို့ မေမေကြီးနားမှာ ကိုကို

ကြီး နေပေးဇာယ်လေ၊ အဲ့ဒါကြောင့်မို့လို့ သမီး အပြင် ထွက်ခွင့်ရတာ ...”

ခွန်းက အမေ့ကို လိမ်ရင်း စိတ်ညစ်လာမိသည်။

ခွန်းရင်ထဲမှာ တင်းကြပ်နေသည်။ ကိုကိုကြီးရဲ့ အေးစက်နာကျင် နေသော မျက်လုံးတွေကို မြင်ယောင်ရင်း ဝမ်းနည်းနေမိသည်။

“သမီး သွားနားတော့မယ် အမေ ...”

“မသွားနဲ့ဦး၊ အရေးကြီးတာတစ်ခု မေးစရာကျန်သေး တယ်”

အမေက ခွန်းလက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲထားရင်း စာကြည့်ခန်းဘက်သို့ မေးငေါ့ပြကာ ...

“ညည်းနဲ့ ကိုကိုကြီးနဲ့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက် တည်း ဘာဝင်လုပ်နေတာလဲ”

အမေ့ မေးခွန်းက ရင့်သီးလွန်းတာမို့ ခွန်းက ရှက်သွားမိကာ ...

“သူ့ ... သူ့စာအုပ်တွေ ရှင်းခိုင်းလို့ ဝင်ရှင်းပေးနေတာ ပါ”

“အရင်တုန်းက မဝင်းရီ ရှင်းနေကျပါ”

“အခုက အင်္ဂလိပ်စာအုပ်တချို့ကိုလည်း ရှာခိုင်းလို့ပါ”

“ရှာခိုင်းလည်း ညည်းတစ်ယောက်တည်း ရှာပေါ့၊ ဘာလို့ သူပါ ဝင်နေရတာလဲ၊ ဒါမရိုးဘူး၊ ညည်းနဲ့ နီးစပ်ချင်လို့ ခွင့်ဆင်နေတာပဲ ဖြစ်မှာ ...”

၁၉၄ ♠ ပုညခင်

“အမေ ...”

ခွန်းက အမေကိုကြည့်ရင်း အေးစက်တုန်ရင်စွာ
ခေါ်လိုက်မိတော့ အမေက နှုတ်ဆွံ့အံ့အားသင့်ကာ ခွန်းကို
စိုက်ကြည့်လာသည်။

“ခွန်း သဘောထားကို အမေသိအောင် ခုကတည်းက
ပြတ်ပြတ်သားသားပဲ ပြောထားပါရစေ အမေ ... ၊ ကိုကို
ကြီးဟာ ခွန်းအပေါ် ဘယ်တော့မှ မရိုးမသား ကြစည်မှာ
မဟုတ်ဘူးလို့ ခွန်း ယုံကြည်ပါတယ်၊ ကိုကိုကြီးက
ဂုဏ်သိက္ခာရှိတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါ၊ တကယ်လို့
များ ခွန်း ကိုကိုကြီးကို ချစ်ခဲ့မိရင်တောင် ကိုကိုကြီးရဲ့
ဂုဏ်သိက္ခာ ပျက်ပြားအောင် ခွန်း ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါ
ဘူး၊ လောကအလယ်မှာ ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ခေါင်းမော
ဝံ့ထည်နေတဲ့ ကိုကိုကြီးပုံစံက ကြည့်လို့ကောင်းလွန်းလို့
အဲဒီပုံစံလေးကိုပဲ ခွန်း ကြည့်နေချင်ပါတယ်”

မျက်ရည်ရစ်လည်လျက် တုန်ရင်လှုပ်ခတ်သော
အသံကလေးဖြင့်ပြောနေသော ခွန်းကို အမေက ပါးစပ်အဟောင်း
သားဖြင့် ငေးကြည့်နေခဲ့လေသည်။

အခန်း (၂၂)

၃၁ ၃၁ ၃၁

ဝမ်းနည်းဖွယ်ကောင်းသော စန္ဒရာသံသည် အပေါ်
ထပ်ဆီမှ ထွက်ပေါ်လျက်ရှိသည်။ တိတ်ဆိတ်သော ည၊ လွမ်း
မောဖွယ် လနှင့် ကြေကွဲသံစဉ်များ ... ပေါက်ကွဲသံစဉ်များက
ခွန်းရဲ့နှလုံးသားကို ဆုတ်ညှစ်ခါယမ်းခံနေရသလို နှလုံးသား
တစ်ခုလုံး တင်းကြပ်မောဟိုက်နေခဲ့သည်။

ခွန်းသည် အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည့် လှေကားရဲ့
တစ်ဝက်လောက်က လှေကားထစ်ထောင့်လေးတွင် ငုတ်တုတ်
လေးထိုင်ကာ ခူးနှစ်ဖက်ကို ဖက်ပိုက်လျက် လှေကားလက်ရန်း
ကို ခေါင်းငဲ့မှီရင်း ငြိမ်သက်နေမိသည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာ
သွားလို့ ကြာသွားမှန်းပင် မသိတော့ပါ။ စန္ဒရာသံကိုတော့
ကြားနေရတုန်းပင်။

ကိုကိုကြီး မအိပ်နိုင်သေးသလို ခွန်းလည်း မအိပ်နိုင်သေးပါ။

ကိုကိုကြီးရဲ့ ခံစားချက်တွေက ခွန်းဆီသို့ ကူးစက်လာသလိုပင်။

ခွန်းသည် ကိုကိုကြီး ဒရိုင်ဘာ ပြောခဲ့သော စကားတွေကိုလည်း ပြန်သတိရလျက်ရှိသည်။

“ကိုကိုကြီးက သူ့အမေကို သိပ်ချစ်၊ သိပ်လေးစားတာ ဆရာမရဲ့၊ အမေ ဘာပြောပြော နားထောင်တဲ့ သားလိမ္မာလေးပေါ့၊ ဖိုက်ဆံချမ်းသာပေမယ့် မိန်းမကိစ္စ၊ အပျော်အပါး၊ အရွှပ်အရှင်းလည်း ကင်းရှာတယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဖိုးကျော်က ကိုကိုကြီးနောက်က အမြဲပါနေရတော့ ကိုကိုကြီး ဘယ်သွားတယ်၊ ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ မသိဘဲမနေဘူးလေ၊ သူက ဘယ်လောက် စိတ်ရှုပ် စိတ်ရွပ် သူ့ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်မယ့် အပျော်အပါးကိစ္စမျိုးတော့ မလုပ်ဘူး၊ သူ့မှာ စိတ်ထွက်ပေါက်ဆိုလို့ စန္ဒရားတီးတာတစ်ခုရှိတာ၊ သူ စန္ဒရားတီးပြီဆိုရင် သူ့စိတ်တွေ မွန်းကြပ်နေလို့ပဲ ...”

“တစ်ခါတစ်ခါကျတော့ ချမ်းသာတဲ့သူတွေရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေက ကျွန်တော်တို့လို လက်လုပ်လက်စားတွေအဖို့တော့ အံ့သြရယ်မောချင်စရာကြီးပဲဗျို့၊ ကိုကိုကြီးတို့က ဘာအဆက်အနွယ်ဆိုလားပဲဗျာ၊ မျိုးရိုးဂုဏ်က

အကြီးကြီးမို့လို့ အစဉ်အဆက် စောင့်ထိန်းရမယ့် ဝတ္တရားရှိတာတဲ့ ...၊ သာမန် နိမ့်နိမ့်ပါးပါး လူတန်းစားနဲ့ သွေးနှောလို့မဖြစ်ဘူးဆိုပဲ၊ မျိုးရိုးဂုဏ် အပျက်မခံနိုင်ဘူးဆိုပါတော့ဗျာ”

ကိုကိုကြီးရဲ့ ဒရိုင်ဘာက ဒီအိမ်ကြီးမှာပဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ အလုပ်လုပ်ခဲ့သူမို့ ကိုကိုကြီးတို့ မိသားစုအကြောင်းကို ထဲထဲဝင်ဝင် သိနိုင်သူပင် ...။ ခွန်း ခြံထဲမှာ လမ်းဆင်းလျှောက်ရင်း ဒရိုင်ဘာ ကိုသန်းအုန်းနှင့် စကားစမြည် ပြောဖြစ်ခဲ့တာမို့ သူက ခွန်းကို ပြောပြခဲ့တာပင် ...။

ခွန်းက ပထမအကြိမ် ကိုကိုကြီး စန္ဒရားတီးတာကို ကြားဖူးခဲ့ပြီးပြီမို့ ကိုကိုကြီးရဲ့ စိတ်မွန်းကြပ်မှုကို ကူးစက်ခံစားနားလည်ခဲ့ပြီးပြီ။ ခုတစ်ကြိမ်ကလည်း မြတ်လေးခိုင်ကိစ္စအတွက် ကိုကိုကြီးစိတ်တွေ ပေါက်ကွဲနေခဲ့တာပဲဟု ခွန်းက နားလည်သည်။

စန္ဒရားသံက ကြမ်းသထက် ကြမ်းလာသည်။ သံစဉ်တွေ မညီမညာဖြစ်လာသည်။ အပေါ်ထပ် လှေကားထိပ်က တံခါးကို စေ့ထားသော်လည်း စန္ဒရားသံကို ခွန်းကြားနေခဲ့ရသည်။

ညက နက်လာပြီး လက အနောက်ဆီ ရွေ့သွားတာကို လှေကားဘေး မှန်ပြတင်းကျယ်ကြီးရဲ့ လိုက်ကာပါးပါး ကြားမှ လှမ်းမြင်နေရသည်။

၁၉၀ ♠ ပုညသင်

ခွန်း သူ့ကို နှစ်သိမ့်ပေးချင်ပါသော်လည်း ခွန်း
အဆင့်က သူလိုလူကို နှစ်သိမ့်နိုင်သည့် အဆင့်မဟုတ်။

ထိုညက စန္ဒရားသံတိတ်တော့မှ ခွန်းက လှေကား
တစ်ဝက်မှ ဆင်းလာခဲ့ကာ ခွန်းအခန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။

အိပ်ရာထက်မှာ လဲလျောင်းလိုက်ရသော်လည်း
ခွန်း အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ သူ့ရဲ့ အေးစက်နာကျင်နေသည့် မျက်ဝန်း
တွေကို မြင်ယောင်ရင်း မိုးလင်းခဲ့ရပါသည်။

အခန်း (၂၃)

၃၈ ၃၈ ၃၈

နောက် တစ်ပတ်ခန့်အကြာမှာတော့ ခွန်းဘဝကို
ပြောင်းလဲစေမည့် (ခါးသည်းသော်လည်း ချိုမြိန်သော၊ ပြင်းရှု
သော်လည်း နူးညံ့သော) အဖြစ်အပျက် တစ်ခုသည် ဂုဏ်သရေ
မြင့်မားလှသော ဤတော်ဝင်စံအိမ်တွင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရပါသည်။

ထိုနေ့သည် မေမေကြီး မျက်စိခွဲသောနေ့ဖြစ်သည်။

မေမေကြီး မျက်စိခွဲရမည့်အချိန်က နေ့လယ်မှဖြစ်
သော်လည်း မျက်စိအထူးကုဆေးခန်းကို မနက်စောစောကတည်း
က မေမေကြီးနှင့်အတူ ခွန်းရော၊ လက်တိုလက်တောင်းခိုင်းဖို့
မိမ့်ရော ကြိုရောက်နေခဲ့ရသည်။

မနက် ၁၀ နာရီလောက်မှာ ကိုကိုကြီး လိုက်လာ
သည်။ မျက်စိခွဲပြီးသည်အထိ စောင့်ပေးပြီးမှ မေမေကြီး တစ်ည
နားမည့် အခန်းထဲထိ ပို့ပေးရင်း...

“မယ်မယ် ... နေရထိုင်ရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ သား
စောင့်နေပေးဖို့ လိုဦးမလား”

“မလိုတော့ပါဘူးကွယ်၊ သားမှာ ဒီလောက်အလုပ်တွေ
ရှုပ်နေတဲ့ကြားက မယ်မယ်အတွက် ဒီလောက် အချိန်ပေး
ဂရုစိုက်တာကိုပဲ မယ်မယ်မှာ ပီတိဖြစ်လှပါပြီ၊ သားမှာ
လုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိဦးမှာပေါ့၊ မယ်မယ်က အဆင်ပြေ
ပါတယ်ကွယ်၊ ဒီတစ်ညအိပ်ပြီး မနက်ဖြန်ဆို ပြန်ရမှာပဲ၊
ဒီညကလည်း အနားယူတဲ့ သဘောပါကွယ်၊ ဝေဒနာ
ခံစားနေရတာမျိုးမှ မရှိတာ”

“ညကျရင်တော့ သား လာစောင့်အိပ်ပေးပါမယ်”

“မလိုဘူး၊ မလိုဘူး၊ ဒီမှာ ခွန်းလည်းရှိတယ်၊ မိမ့်လည်း
ရှိတယ်၊ တခြား နာစ်တွေလည်း ရှိနေတာပဲ၊ သား စိတ်
ဖြောင့်ဖြောင့်သာ ပြန်ပါကွယ်၊ မယ်မယ်မှာ အားလုံး
ပြည့်စုံပါတယ်”

“ဒေါက် ... ဒေါက်”

မေမေကြီး စကားဆုံးချိန်မှာ တံခါးခေါက်သံ
နစ်ချက် ကြားလိုက်ရသည်။

“နာစ် ထင်တယ် ...”

ကိုကိုကြီးက တံခါးဝကို လှမ်းကြည့်ပြီး ရေရွတ်
သည်။ ရှိကျိုးယဉ်ကျေး လိမ္မာစွာဖြင့် အမေကို ဂရုတစိုက်ရှိလှ
သော ကိုကိုကြီးကို ကြည့်ရင်း စိတ်ထဲကနေ ချီးမွမ်းနှစ်လိုနေမိ
သော ခွန်းကလည်း တံခါးဆီသို့ လှမ်းကြည့်မိသည်။

“မိမ့် တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်ဦး”

ကိုကိုကြီး စကားကြောင့် မိမ့်က လှစ်ခနဲထသွား
ကာ တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်ချိန်မှာ ...

“မြတ်လေးခိုင် ...”

မထင်မှတ်ဘဲ မြတ်လေးခိုင်ကို တွေ့လိုက်ရလျှင်
ကိုကိုကြီး မျက်နှာက မသိမသာ ပျက်ယွင်းတင်းမာသွားပြီး
ခွန်းက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ အနေခက်သွားသည်။

ခုလိုကျတော့လည်း မြတ်လေးခိုင်က အစိမ်းပျော
ရောင် ပိုးပျော ခါးတိုရင်ဖုံးအင်္ကျီ၊ ထိုင်း ပိုးလုံချည်နှင့် ဆံပင်
တွေကို သပ်ရပ်စွာ သိမ်းပြီး ထုံးဖွဲ့ထားသော မဟာဆန်သည့်
အသွင်အပြင်ဖြင့် ခမ်းနားလှပနေပြန်သည်။

“မယ်မယ် ဒီနေ့ မျက်စိခွဲမယ်ဆိုလို့ မြတ်လေး စိတ်ပူလို့
သတင်းလာမေးတာပါ၊ မယ်မယ်အဆင်ပြေပါရဲ့လားရှင်”

သိမ်မွေ့နူးညံ့လွန်းသော စကားသံနှင့် အိပ်ရာပေါ်
မှာ ပက်လက်ရှိနေသော မေမေကြီးရဲ့ လက်ဖျားကလေးတွေကို
ဖွဖ့ဆုပ်၍ ကြင်နာစွာမေးလိုက်သော အပြုအမူကို ခွန်းပင်
လက်ဖျားခါသွားသည်။ ဟန်ဆောင်ကောင်းနိုင်လွန်းလို့လေ ...။

ခွန်း... ကိုကိုကြီးကို ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိတော့ မသိ
မသာ အံ့ကြိတ်၍ တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွားသော ကိုကိုကြီး
မျက်နှာက အနီရိပ် ပြေးလာတာကို မြင်ရသည်။

“မယ်မယ် အဆင်ပြေပါတယ် သမီးလေးရယ်၊ မယ်မယ်

မလာပါနဲ့လို့ ပြောထားသားနဲ့ အပင်ပန်းခံပြီး လာရတယ်လို့ကွယ်”

“မယ်မယ့်အတွက်ဆို ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ မြတ်လေးအတွက် အပမ်းမကြီးပါဘူး မယ်မယ်ရယ်”

“သမီးမယ်မယ် ခရီးသွားတယ်ဆို...၊ အလုပ်တွေ သမီးတစ်ယောက်တည်း လုပ်နေရမှာပေါ့၊ လုပ်ငန်းတွေကများတော့ စိတ်ရောလူပါ ပင်ပန်းမှာပေါ့ကွယ်”

“အလုပ်မှာတော့ အချိန်ပိုပေးနေတာပေါ့၊ မယ်မယ်ရယ်၊ အဲ့ဒါကြောင့် ခုတလော ကိုမင်းနဲ့တောင် မတွေ့ဖြစ်ပါဘူး၊ ကိုမင်းရေ... ဆောရီးနော်၊ မြတ်လေး တောင်းပန်ပါတယ်၊ နောက်မှပဲ တစ်ရက်လောက် ချိန်းပြီး ညနေစာစားကြတာပေါ့”

“ရပါတယ် မြတ်လေး...”

မေမေကြီး ရှေ့မှာမို့ ယဉ်ကျေးစွာ ပြန်ပြောလိုက်သော်လည်း ကိုကိုကြီးအသံက ဒေါသကို ထိန်းချုပ်ထားရသော အသံမျိုးဆိုတာ ခွန်း နားလည်ခံစားမိသည်။ ခွန်းသည် ကိုကိုကြီးရဲ့ နီရဲပြိုကွဲနေသော မျက်နှာနှင့် နာကျင်သော မျက်ဝန်းတို့ကို နိုးကြည့်ရင်း ငိုချင်လာသည်။ ခွန်း သနားလိုက်တာ၊ ကိုကိုကြီးကို သနားလိုက်တာ...။

ကိုကိုကြီးသည် ဘယ်လောက်ပဲ ခံပြင်း ဒေါသထွက်သော်လည်း သူ့မယ်မယ်ရှေ့မှာတော့ ကြီးစွာသော ဣန္ဒြေကို ဆည်ကာနေသည်။

မြတ်လေးခိုင်ကတော့ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့လှစွာသော စကားတွေကို ပြောပြီး ခဏအကြာမှာ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်သွားခဲ့သည်။

ခွန်းကတော့ ကိုကိုကြီးကို အရိပ်ကြည့်ကာ စိတ်ပူနေခဲ့ရသည်။

ကိုကိုကြီးက တစ်ခဏချင်းမှာပင် သူ့စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ပြန်ထိန်းနိုင်ပြီး မယ်မယ်နှင့် စကားတွေထိုင်ပြောပြီးမှ ပြန်သွားခဲ့သည်။

သူက အခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး အပြင်သို့ လှမ်းထွက်ရင်းက ခွန်းကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ရင်း...

“ကျုပ် စိတ်ချမယ်နော် ခွန်းချိုသာ”

“ဟုတ်ကဲ့... စိတ်ချပါ ကိုကိုကြီး”

အံ့သြစရာကောင်းလှစွာပင် သူ့အကြည့်တွေထဲမှာ ခွန်းကိုအားကိုးသည့် အရိပ်အယောင်တွေ ယှက်သန်းနေတာကို ခွန်း မြင်လိုက်ရသည်။

ဒီလိုနဲ့ ခွန်းရဲ့ အလုပ်တာဝန် တစ်နေ့တာဟာ သာမန်အတိုင်းပဲ ကုန်ဆုံးသွားရလိမ့်မည်ဟု ခွန်းထင်ခဲ့သည်။

ဒီညအပို ကိုကိုကြီးရဲ့ နွေးထွေးကိုးစားသည့် မျက်ဝန်းတွေကို မြင်ယောင်ရင်း မေမေကြီးကို ကိုကိုကြီးကိုယ်စားလိုလေသေးမရှိအောင် ကြင်နာ ဂရုစိုက်ရင်း ခွန်းရဲ့ တစ်ညတာသည် သမားရိုးကျအတိုင်း ကုန်ဆုံးသွားရလိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့မိသော်လည်း...

ည ၇ နာရီလောက်မှာ မယ်မယ်က ...

“ခွန်းရေ... မေမေကြီး ဗိုက်ဆာလိုက်တာ၊ စားစရာ ဘာများရှိသလဲကွယ်”

“ပေါင်မုန့်နဲ့ ကိတ်မုန့်တော့ ရှိပါတယ် မေမေကြီး”

“မြူစွမ်းပြုတ် မကျန်တော့ဘူးလား”

“မကျန်တော့လို့ပါ မေမေကြီး”

“ကိတ်မုန့်တွေ ပေါင်မုန့်တွေတော့ မစားချင်ဘူးကွယ်၊

မြူစွမ်းပြုတ်ဖုလေးတော့ သောက်ချင်တယ်”

“ခွန်း ပြန်ယူပေးရမလား မေမေကြီး”

“ကားလည်း အသင့်မရှိဘဲနဲ့ ခွန်းတစ်ယောက်တည်း ပြန်လို့ဖြစ်ပါ့မလား၊ မိုးလည်း ချုပ်နေပြီ...”

“ခွန်း ဆေးရုံမှာအလုပ်လုပ်တုန်းက ဒီအချိန် သွားလာနေ ကျပါ မေမေကြီး၊ ခွန်း သွားရဲပါတယ်၊ မေမေကြီးစားဖို့ အပြင်ကလည်း ဝယ်မပေးချင်လို့ပါ၊ အပြင်စာတွေကို မေမေကြီး စားလို့ရမှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်မှာပဲ သန့်သန့် ရှင်းရှင်းနဲ့ စားကောင်းအောင် ခွန်း လုပ်ခဲ့ပေးပါမယ်”

“မိချွနဲ့ မဝင်းရီကို လုပ်ခိုင်းလည်း ရတာပဲကွယ်၊ အိမ်ကို ဖုန်းဆက်မှာချင်ပေမယ့် ဒီအချိန်ဆို မိချွတို့ကလည်း သူတို့အခန်းမှာ၊ သားကလည်း အပြင်က ပြန်ရောက်ချင် မှ ရောက်ဦးမှာ၊ ဒီည မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ ဧည့်ခံပွဲ သွားမယ်ပြောတယ်၊ မိမ့်ကို လွှတ်ဖို့ကျတော့လည်း ဒီ

ကလေးမက အူအူအအနဲ့ဆိုတော့ စိတ်မချဘူး၊ အား တော့နာပါတယ် ခွန်းရယ်၊ မေမေကြီးလည်း ဗိုက်ဆာ လွန်းလို့သာ ...”

“ခွန်းကို အားနာစရာ မလိုပါဘူး မေမေကြီးရဲ့၊ ခွန်း တက္ကဆီငှားပြီး သွားလိုက်ပါ့မယ်၊ မကြာပါဘူး”

“အေးကွယ် ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဆေးခန်းက ပြည်လမ်းမပေါ်မှာ၊ မေမေကြီးတို့ တော်ဝင်စံအိမ်က အင်းလျားလမ်းသွယ်ထဲမှာမို့ ခရီးက မဝေးလှ ပါ။ ခွန်းက မိမ့်ကို မှာစရာရှိတာမှာခဲ့ပြီး တားငှားကာ အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပါသည်။

ခွန်း ခြံထဲဝင်လာတော့ အိမ်ကြီးဘက်မှာ မီးခပ်မှိန် မှိန်သာ လင်းနေပြီး တိတ်ဆိတ်နေသည်။ အပေါ်ထပ် ကိုကိုကြီး အခန်းထဲမှာတော့ မီးလင်းနေတာတွေ့ရသည်။

ခွန်း အိမ်တံခါးဝရောက်တော့ မဝင်းရီက တံခါး လာဖွင့်ပေးရင်း...

“ဆရာမ ... ဘာလို့ပြန်လာတာလဲ”

“မေမေကြီးအတွက် စားစရာ ပြန်ယူတာပါ အစ်မ”

“အစ်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ ...”

“မေမေကြီးအတွက် ကြက်သားမြူစွမ်းပြုတ်လေး လုပ်ချင် လို့...”

“ဟို... ၇ နာရီကလည်း ထိုးနေပြီဆိုတော့ ...”

မဝင်းရီက တိုင်ကပ်နာရီကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ရင်း ခေါင်းကုပ်ပြီးပြောတာမို့ ခွန်းက နားမလည်နိုင်ဘဲ ...

“၇ နာရီထိုးရင် ဘာဖြစ်လို့လဲ အစ်မ ...”

“အဟဲ ... ဟိုလေ ... ကိုရိုးယားဇာတ်လမ်းတွဲလေး ကြည့်ချင်လို့...”

“ကဲ ... ကဲ ... ဒါဆိုလည်း သွားပါ။ ခွန်းပဲ လုပ်လိုက်ပါတော့မယ်၊ ဒါနဲ့ ... အ ... ဟို ... ဒေါ်ချိုကော”

“သူလည်း ကိုရိုးယားကား ကြည့်နေရောပေါ့ ...”

“ဒါဆိုလည်း ခွန်း ပြန်လာတာ ပြောမနေနဲ့တော့ အစ်မ၊ ဖြောင့်ဖြောင့်ကြည့်ပစေတော့၊ အစ်မတို့လည်း တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထားတာ နားချင်ရောပေါ့ ...”

“ဆရာမလေးက သိပ်သဘောကောင်းတာပဲ၊ သွားတော့မယ်နော်”

မဝင်းရီ ထွက်သွားတော့ ခွန်းက မီးဖိုချောင်မီးတွေကို ဖွင့်ပြီး မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ဝင်လာကာ မြူစွမ်းပြုတ်ဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ဂတ်စ်မီးဖိုနှင့်မို့ အချိန်မကြာဘဲ အားလုံးပြီးသွားသည်။ ခွန်းက မြူစွမ်းပြုတ်ကို ချိုင့်နှင့်ထည့်ပြီး ထမင်းစားပွဲပေါ်မှာ ခဏတင်ထားခဲ့ကာ မေမေကြီးအတွက် လိုရမည်ရအနွေးထည်အင်္ကျီလေး ယူဖို့ မေမေကြီးအခန်းဘက်သို့ ထွက်လာမိသောအခါ အပေါ်ထပ်တက်သည့် လှေကားရင်းမှာ ခွေခေါက်လျက် လှေကားလက်ရန်းကို အားပြု၍မှီထားသော လူရိပ်တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

“ကိုကိုကြီး၊ ကိုကိုကြီးလားဟင် ...”

ခွန်းသည် ဘွားခနဲ တွေ့လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် လန့်တုန်သွားမိသည်။ မီးတွေအားလုံး ဖွင့်ထားတာမို့ ခွန်းက ခပ်မှောင်မှောင်ဖြစ်နေကာ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါမသဲကွဲ။ ခွန်းက မီးခလုတ်ကို ပြေးဖွင့်လိုက်တော့ လှေကားရင်းမှာ ထိုင်နေသော ကိုကိုကြီးကို တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ခွန်း ကိုကိုကြီးနားကပ်သွားတော့ အရက်နဲ့ ပြင်း၍ကို ချိုက်လိုက်ရသည်။ ခွန်းသည် ပထမတော့ ကြောက်သွားသည်။ နောက်တော့ ခုလိုပုံစံမျိုး မြင်ရသည့်အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

ခွန်းက သူ့အနားသို့ မရဲတရဲ ကပ်သွားကာ ...

“ကိုကိုကြီး... ကိုကိုကြီး ...”

“အင် ... အင်ဟင် ... ဘယ်သူလဲ ...”

“ခွန်းချိုသာပါ ကိုကိုကြီး ...”

ကိုကိုကြီးက မှီလျှောနေသော ခေါင်းကို ကြိုးစားထူမတ်လိုက်ရင်း...

“ခွန်းချိုသာ မယ်မယ့်နားမှာ မနေဘူးလား”

“မယ်မယ့်အတွက် စားစရာပြန်ယူတာပါ၊ ကိုကိုကြီးက ဒီနားမှာ ဘယ်လို...”

“သောက်စရာကုန်သွားလို့ ဆင်းယူတာ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနားက ပြန်မထနိုင်တော့ဘူး ...”

ခွန်းသည် ကိုကိုကြီးကိုကြည့်ရင်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်ရသည်။ တွဲခေါ်ပေးရမှာလည်း မရဲ၊ ဒီအတိုင်း လည်း မထားခဲ့နိုင်။

“ခွန်းချိုသာ ...”

“ရှင် ... ကိုကိုကြီး”

“ကျုပ် ခုချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ စကားပြောချင် နေတာ၊ ကျုပ်ကို နားလည်တဲ့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ပြောခွင့်ရချင်တာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျုပ်ပြောတာကို ခဏ လောက်များ နားထောင်ပေးနိုင်မလား ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့၊ ပြောပါ ကိုကိုကြီး”

“ကျုပ်ဘဝကို ခင်ဗျား သိလား ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... နည်းနည်း သိပါတယ်”

“နည်းနည်းပဲ သိတာမဟုတ်လား၊ ခင်ဗျား မသိတာတွေ အများကြီး ကျုပ်ရင်ဘတ်ထဲမှာ ရှိနေတာဗျ၊ ကျုပ်က ဂုဏ်သိက္ခာရဲ့ ကျွေးကျွန်၊ မယ်မယ်က ကျုပ်ရဲ့ ဘုရား၊ ကျုပ်က မယ်မယ်ကို ကိုးကွယ်ပြီး ဂုဏ်သိက္ခာက ခိုင်း သမျှ အားလုံးလုပ်တယ် ...”

“အခု ကျုပ်ရဲ့ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ ခင်ဗျားသိလား၊ ကျုပ် အခု ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊ မယ်မယ် ကို မြတ်လေးနိုင်အကြောင်း ပြောပြပြီး မယ်မယ် စိတ် ထိခိုက်အောင် လုပ်ရမှာ ကျုပ် အားနာတယ်၊ မယ်မယ်ကို

သနားတယ်၊ ဒါဆို ကျုပ်က မယ်မယ်ကို ဘာမှမပြောဘဲ အဲဒီအကွပ်ပျက်နေတဲ့ မိန်းမ၊ ဟန်ဆောင်ကောင်းလွန်းတဲ့ မိန်းမကို လက်ထပ်လိုက်ရမှာလား ...၊ ခင်ဗျား အကြံ ဉာဏ်လေး မပေးနိုင်ဘူးလားဟင် ...”

“ကျုပ်ဘဝက ကျုပ်လုပ်ချင်တာ ဘာမှမလုပ်ခဲ့ ရတဲ့ ဘဝ ...၊ လှလှပပလေး သေဆုံးနေတဲ့ ဘဝ၊ ပြီးတော့ မျိုးရိုးဂုဏ်ကို သေတပန် သက်တစ်ဆုံး စောင့် ထိန်းရမယ့် ယောက်ျားကောင်း ယောက်ျားမြတ်၊ ခပ်နိမ့် နိမ့် မိန်းမတွေဆို ကျုပ်ဘဝနဲ့ မအပ်စပ်ဘူးဆိုတာ ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား ...”

“မယ်မယ်က ပြောတယ်ဗျ၊ သားလေးက မြင့် မြတ်တဲ့ အနွယ်ဆိုတော့ မြင့်မြတ်တဲ့ မိန်းမနဲ့ပဲ ထိုက် တန်တယ်တဲ့ ...၊ မြင့်မြတ်တယ်ဆိုတာ ဘာလဲတော့ ကျုပ်လည်း သိပ်မသိဘူးပေါ့ဗျာ”

ခွန်းသည် ခံစားပေါက်ကွဲနေသော သူ့ကို မျက် ရည်အဝဲသားနှင့် ငေးကြည့်နေပြီးမှ သတိဝင်လာကာ ...

“ကိုကိုကြီး ... ခွန်း မေမေကြီးဆီ ပြန်ရပါတော့မယ်”

သူက စကား မပြန်နိုင်တော့ဘဲ လှေကားထစ်ပေါ် မှာ ခွေယိုင်လဲပြိုကျသွားသည်။

“ကိုကိုကြီး ... ကိုကိုကြီး သတိထားပါဦး”

ခွန်းက ကိုကိုကြီး ပန်းကို လှုပ်၍ ခေါ်သော်လည်း

၂၁၀ ♠ ပုညခင်

သူ့ဆီက ညည်းညူသံသဲ့သဲ့သာ ထွက်လာသည်။ ခွန်းသည် ခပ်ကြောက်ကြောက်နဲ့ပဲ သူ့ကို မနိုင်တနိုင်တွဲထူကာ သူ့အိပ်ခန်း ရှိရာ အပေါ်ထပ်သို့ ပို့ပေးလိုက်မိသည်။

ထို့နောက် ... သူ့အနားက ခွန်းလှည့်အတွက်မှာ သူက ခွန်းလက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ရင်း ဗလုံးဗထွေးအသံဖြင့် ငိုမျှက်လျက် ...

“မထားခဲ့ပါနဲ့၊ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့ပါနဲ့၊

ကျုပ် ကြောက်လို့ပါ၊ ကျုပ် အားလုံးကို ကြောက်လို့ပါ”

ဟု ပြောရင်း သူ့လက်များဖြင့် ခွန်းကို အားကိုး တစ်ခုသဖွယ် တွယ်ဖက်လိုက်လေသည်။

သူ့ရဲ့ မျက်ရည်တွေသည် ခွန်းရဲ့ ပခုံးစွန်းမှာ ပေစွန်းသွားခဲ့ရ၏။

ခွန်းရဲ့ မျက်ရည်တွေသည် သူ့ရင်ဘတ်မှာ ပေစွန်း သွားခဲ့ရ၏။

ထိုခဏတာလေးက ခွန်းရဲ့ ဝိညာဉ်တစ်ခုလုံးကို နှုတ်ယူလိုက်သည်။

ညနဲ့ လရောင်သည် ပြင်းရှုစွာ နူးညံ့ရိဝေစွာဖြင့် ခွန်းဘဝတစ်ခုလုံးကို သိမ်းပိုက်ခဲ့လေသည်။

အခန်း (၂၄)

။ ။ ။

“မမချိုကြီးရေ...”

“ဟေ...”

“ဒီမှာ ကိုကိုကြီးနဲ့ မေမေကြီး အခန်းထဲက အိပ်ရာခင်း တွေ ကျွန်မလဲလာခဲ့တယ်၊ ရော...”

မဝင်းရီက လုံးထွေးယူလာသော အိပ်ရာခင်းတွေ၊ ခေါင်းအုံးစွပ်တွေကို ဒေါ်ချိုအေးကို လှမ်းပေးလိုက်ရာ ဒေါ်ချို အေးက လှမ်းမယူသေးဘဲ ...

“ကျုပ်က ဘာလုပ်ဖို့ ယူရမှာတုန်း”

“လျှော်ဖို့လေ...”

“ညည်းလျှော်ပါလား”

“အဟဲ... မမချိုကြီးကလည်း...၊ မေမေကြီးက အိပ်ရာ ခင်း လျှော်ရင် အပြင်မှာ တစ်ထပ်လျှော်ပြီး အဝတ်လျှော်

စက်ထဲထည့်လျှော့မှ ကြိုက်တာ၊ ကျွန်မလျှော့ရင် မပြောင်
လို့ဆိုပြီး ခဏခဏ အဆူခံရတဲ့ဥစ္စာ၊ မမချို့လျှော့ရင်
မမချို့ မုန့်ဖိုးရမှာပေါ့၊ လျှော့လိုက်နော်၊ ဆေးစရာရှိတဲ့
ပန်းကန်တွေ ကျွန်မ စုဆေးလိုက်မယ်လေ ... ”

“အေးပါ၊ အေးပါ၊ ညည်းက လူလည်မ၊ အိပ်ရာခင်း
လျှော်တာလောက်တော့ မုန့်ဖိုးက မရပါဘူးအေး ... ”

ဒေါ်ချိုအေးက မဝင်းရီကို မျက်စောင်းထိုးရင်း
စုလုံးလာသည့် အိပ်ရာခင်းအထွေးလိုက်ကို လှမ်းပွေ့ယူလိုက်ပါ
သည်။

မဝင်းရီက စပ်ဖြူရုပ်နှင့် ဆာစင်ဘက်သို့ ခပ်မြန်
မြန်လျှောက်သွားသည်။

ဒေါ်ချိုအေးက လုံးထွေးနေသည့် အိပ်ရာခင်းနှင့်
ခေါင်းအုံးစွပ်တွေကို သပ်သပ်စီ ရွေးဖယ်ထုတ်လိုက်ပါသည်။
ထိုအထဲမှ အိပ်ရာခင်းတစ်ခုကို ဆွဲဖြန့်ခါလိုက်ချိန်မှာ အိပ်ရာ
ခင်းထဲမှ ခေါင်းစည်းသိုးမွေးကွင်းကလေးတစ်ခု ထွက်ကျလာ
ပါသည်။

ဒေါ်ချိုအေးသည် ထိုခေါင်းစွပ်ကွင်းကလေးကို
ကောက်ယူကြည့်လိုက်ရင်း ရင်ထဲ ဒိန်းခနဲ ခုန်ကာ တုန်ရင်သွား
ပါသည်။

ခါ... သမီးခေါင်းမှာစည်းနေကျ ခေါင်းစည်းကွင်း
ကလေးဆိုတာ ဒေါ်ချိုအေးက အသေအချာ မှတ်မိနေပါသည်။

ဒေါ်ချိုအေးသည် ခေါင်းစည်းကွင်းကလေးကို
မဝင်းရီ မမြင်အောင် အတွင်းခံအင်္ကျီကြားသို့ထိုးထည့်ထားလိုက်
ပြီး ခေါင်းစည်းကွင်း ထွက်ကျလာသည့် အိပ်ရာခင်းစကို ကိုင်
မြှောက်ကာ ...

“မဝင်းရီ... ဒီအိပ်ရာခင်းက မေမေကြီး အိပ်ရာခင်းလား၊
ကိုကိုကြီး အိပ်ရာခင်းလား ... ”

ဟု အသံကို မတုန်အောင်ထိန်းရင်း သေချာအောင်
လှမ်းမေးလိုက်သည်။

မဝင်းရီက ဒေါ်ချိုအေးကို ကျောခိုင်း၍ ပန်းကန်
ဆေးနေရင်းက နောက်ပြန်ကြည့်လာကာ ...

“အဲ့ဒါ ကိုကိုကြီး အိပ်ရာခင်းလေ မမချို့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးအေး၊ အိပ်ရာခင်းက အဆင်သစ်လေး
မို့လို့ လှလို့ မေးကြည့်တာပါ”

မဝင်းရီ ပြန်လှည့်သွားတော့ ဒေါ်ချိုအေးက ကိုကို
ကြီးရဲ့ ခေါင်းအုံးစွပ်ကို ငဲ့နမ်းကြည့်လိုက်ရာ အရက်နဲ့ကို ရှုရှိုက်
လိုက်မိပါသည်။

ချက်ချင်းလိုပင် ဒေါ်ချိုအေးရဲ့ နှလုံးသည်းပွတ်တွေ
တုန်ရီလာကာ ဆောက်တည်ရာမရအောင် စိတ်လှုပ်ရှားသွားရ
လေသည်။

အခန်း(၂၅)

၂၁ ၂၁ ၂၁

“ညည်း ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောနော်၊ လုံးဝ ညာရဲ့ မစဉ်းစားနဲ့၊ ဒါ ညည်းဘဝတစ်ခုလုံးနဲ့ သက်ဆိုင်တယ်၊ ညက ကိုကိုကြီးနဲ့ ညည်းနဲ့ ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ အမှန်ကို မှန်မှန်ပြော...”

ဒေါ်ချိုအေးက သမီးဖြစ်သူကို ကားဂိုထောင်ထဲ သို့ ဆွဲခေါ်လာကာ အထပ်ထပ် စစ်မေးပါသော်လည်း ခွန်းက တည်ငြိမ်စွာပင် ပြန်ဖြေခဲ့သည်။

“ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး အမေ...”

“ဒါဆို ညည်း ခေါင်းစည်းကွင်းက ဘာဖြစ်လို့ ကိုကိုကြီး အိပ်ရာခင်းထဲက ထွက်ကျလာသေးလဲ”

“ခွန်းဆံပင်က ပြောခိုင်းပြီး ချောနေတော့ ခေါင်းစည်း ကွင်းကို တင်းတင်းစည်းစည်းမထားရင် ခဏခဏ လျှော့ပြုတ်

ကျတတ်ပါတယ်၊ ညက ခွန်း မေမေကြီးဖို့ မြူစွမ်းပြန် ပြုတ်ရင်း ကိုကိုကြီး အရမ်းမူးနေတာတွေ့လို့ သူ့အခန်း ထဲ တွဲဖို့ပေးရင်း ပြုတ်ကျကျန်ခဲ့တာ ဖြစ်မှာပါ”

“အရက်မူးနေတဲ့ သူ့ကို အခန်းထဲထိ တွဲဖို့တာတောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာတော့ ယုတ္တိမရှိပါဘူးအေး၊ ရုပ်ရှင် တွေ ဝတ္ထုတွေထဲမှာဆို ဒါ ကြိမ်းသေပေါက် ဒုက္ခရောက် မယ့်ကိစ္စ...”

“ခွန်း ဒုက္ခရောက်ခဲ့ပါဘူး အမေ...”

“ညည်း သေချာလို့လား...”

“သေချာပါတယ် အမေ”

“တစ်ခုခုဆို ညည်း ငုံ့ခံနေဖို့တော့ စိတ်မကူးနဲ့အေး...၊ အမေက ညည်းကို သူဌေးရဲ့ဂုဏ်သရေရှိ တရားဝင် မယားဘဲ ဖြစ်စေချင်တာ၊ တိတ်တိတ်ပုန်း ခြေတော်တင် ခံရမှာတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

“စိတ်ချပါ အမေ၊ ကိုကိုကြီးက ခွန်း ဒုက္ခရောက်အောင် တမင်ရည်ရွယ်ပြီး ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါဘူး”

ဒေါ်ချိုအေးက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြန်ဖြေနေသော သမီးဖြစ်သူကိုကြည့်ရင်း ယုံကြည်စိတ်အေးသွားရကာ...

“အေးလေ... ကိုကိုကြီးကလည်း လူယုတ်မာတော့ မဟုတ်လောက်ပါဘူး၊ အရက်တောင် တစ်ခါတလေမှ သောက်တဲ့ လူမျိုးပါ”

“အမေ ... ခွန်း သွားတော့မယ်နော်၊ တော်ကြာ မေမေကြီး ခွန်းကို ရှာနေဦးမယ်”

“အေး ... အေး ...၊ ဪ ... ဟဲ့ ... နေဦး၊ ပြောစရာ ရှိသေးတယ်၊ မနက်ဖြန် အမေ နယ် ခဏပြန်ရမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေ ...”

“ညည်း ဒေါ်လေးအုန်းရဲ့ အမေ ကြီးကြီးမြ ဆုံးလိုတဲ့ မနေ့ကပဲ အမေပွဲစား လာပြောသွားတယ်၊ အဲ့ဒါ ကြီးကြီးမြ နေတဲ့ရွာဘက်အထိ သွားရမှာ၊ သူတို့ရွာက ဆားချက်တော့ ဆားပေါတယ်အော့၊ ပြန်လာမှ နိုင်သလောက် သယ်လာပြီး ရောင်းစားရမယ်”

“ခွန်း စိတ်မကောင်းလိုက်တာ မေမေရယ်၊ ကြီးကြီးမြက ခွန်းကို သိပ်ချစ်တာ၊ ခွန်းလည်း အမေနဲ့အတူ လိုက်ချင်တယ်”

“ညည်းရော ငါရော နှစ်ယောက်အတူ ခွင့်ယူလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲအော့ ...၊ ပြီးတော့ မေမေကြီးက မနေ့ကမှ မျက်စိခွဲထားတာကို ညည်း ခွင့်ယူရင် အလုပ်ပြုတ်ရောပေါ့ ...”

ခွန်းက သက်ပြင်းချရင်း ...

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခွန်း စုထားတဲ့ ပိုက်ဆံတွေတော့ အမေယူသွားလိုက်လေ၊ ခရီးစရိတ်လည်း ကုန်ဦး

မှာနဲ့၊ ပြီးတော့ ဟိုမှာ ပိုက်ဆံလေး ဘာလေးလည်း တတ်နိုင်သလောက် ကူခဲ့ပါ အမေ ...”

“အေးပါအေး ...၊ ကဲ ... ကဲ ... သွားတော့၊ အမေလည်း မီးဖိုချောင်ဘက် ကူးလိုက်ဦးမယ်”

ဒေါ်ချိုအေးက အပြင်ဘက်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး ခွန်းထံမှ ခပ်မြန်မြန်လေး ထွက်ခွာသွားပါသည်။

အဲ့ဒီနေ့က ၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဧပြီလ ၃၀ ရက်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။

ရာကျင်ခံစားမှုတွေအားလုံး သူ့အတွေး အာရုံထဲသို့ စီးဝင်လာခဲ့သည်။

စိတ်အကျဉ်းကျသလို ခံစားချက်များဖြင့် ခွန်းကြပ်လာခဲ့ရသည်။ မယ်မယ့်ရဲ့ မေတ္တာတရားနှင့်အတူ လွမ်းမိုးချုပ်ကိုင်မှုများ။ ဂုဏ်သိက္ခာ၊ မျိုးရိုး၊ အဆင့်အတန်း၊ အချစ်၊ လက်ထပ်ခြင်း၊ ပျော်ရွှင်မှု... စသည့် အရာများအားလုံးက သူ့ဘဝမှာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမရှိဘဲ ရှုပ်ထွေးနေသလို ခံစားရသည်။

သူ့စိတ်နဲ့ မယ်မယ့်စိတ်ဟာ ရောနှောရှုပ်ထွေးလျက် ဘယ်ဟာက သူ့ဆန္ဒအမှန်လဲ...၊ ဘယ်ဟာက မယ်မယ့်ဆန္ဒလဲဆိုတာ မခွဲခြားနိုင်လောက်အောင်ပင် မယ်မယ်က သူ့ကို အင်အားကြီးမားစွာ လွမ်းမိုးထားခဲ့သည်။

ဒါပေမယ့် မယ်မယ့်ကို သူ သိပ်ချစ်ပါသည်။ သိပ်ချစ်၊ သိပ်လေးစား ကိုးကွယ်ခဲ့လို့လည်း မယ်မယ့်ဆန္ဒမှန်သမျှကို သူ့ဆန္ဒဟု မှတ်ယူကာ ကိုယ်ပိုင်ဆန္ဒနှင့် ကိုယ်ပိုင် ခံယူချက်တွေကို ပျောက်ဖျက်ပစ်နိုင်ခဲ့တာပင်။

သူ့ အမြဲဝတ်နေကျ ကတ္တီပါဖိနပ်၊ ပိုးပုဆိုး၊ ရုပ်ပြုနှင့် စိန်ကြယ်သီးကလေးတွေဟာ မယ်မယ့်အကြိုက်လား၊ သူ့အကြိုက်လား မေးရင် သူ့ မဖြေတတ်ပါ။ မယ်မယ် နှစ်သက်တာ မှန်သမျှကို သူ နှစ်သက်မိတာလည်း ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးခြားမြင့်မြတ်

အခန်း (၂၆)

၃၈ ၃၈ ၃၈

မင်းထင်မိုးသည် မှန်ပြတင်းရှည်ကြီးနားတွင်လက်ပိုက်ရပ်တန့်၍ တိမ်ဖြူတွေရွေ့နေသော ကောင်းကင်ပြာကြီးကို ငေးကြည့်ရင်း ညက အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်စဉ်းစားနေခဲ့မိသည်။

သူ့ခေါင်းကတော့ ခုချိန်ထိ ကြည်လင်ခြင်းမရှိသေးပါ။ ခေါင်းတစ်ခုလုံး အုံ့ခဲလျက် နားထင်စပ်က ကိုက်လျက်ရှိသည်။

ညက သောက်ခဲ့သော ပမာဏလောက် သူတစ်ခါမှ မသောက်ခဲ့ဖူးပါ။ ညက ခံစားခဲ့ရသလောက်လည်း ဘယ်တုန်းကမှ မခံစားခဲ့ဖူးပါ။

မြတ်လေးခိုင်ရဲ့ လိမ်ညာဟန်ဆောင်မှုတွေကို သိနေပါရက်နဲ့ မယ်မယ့်ရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်စကား ဆိုခဲ့ပြီး မယ်မယ့်ဆီကအပြန်မှာ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံး ခံစားခဲ့ရသမျှ

သလို ဖြစ်နေခဲ့ရသော သူ့မှာ ရင်ဖွင့်စကားဆိုစရာ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းလည်း မရှိခဲ့ပါ။

ခွန်းချိုသာ ...

ခွန်းချိုသာကတော့ သူ့အတွက် ရှားရှားပါးပါး မိတ်ဆွေတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

ခွန်းချိုသာနဲ့ စတွေ့ကတည်းက သူ့စိတ်ထဲမှာ ရင်းနှီးသလို ခံစားရပေမယ့် မတူသော အဆင့်အတန်းနှစ်ခုမို့ သူက ခပ်မှန်မှန်၊ ခပ်စိမ်းစိမ်းပဲ ဆက်ဆံခဲ့ပါသည်။ ခွန်းချိုသာနဲ့ သူ့ကြားမှာ အဆင့်အတန်းဟူသော စည်းတစ်ခု ခြားနေသည်ဟု သာ သူကခံယူခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း ထူးဆန်းစွာပင် သူ့ဘဝမှာ စိတ်ဆင်းရဲ မွန်းကြပ်မှုတွေကို ခံစားရတိုင်း သူမက သူနှင့်နီးကပ်လာသလို ခံစားခဲ့ရသည်။ သူ့ခံစားချက်တွေကို ခွန်းချိုသာဆိုသော သူနဲ့အဆင့်မတူသည့် သာမန် မိန်းမငယ်လေးတစ်ယောက်ကို ယုံယုံကြည်ကြည် ပြောပြချင်ခဲ့တာဟာ ဘာကြောင့်များလဲ။ သူမရဲ့ နွေးထွေးနူးညံ့ပြီး ရိုးသားလွန်းတဲ့ မျက်ဝန်းတွေကြောင့်လား ...။ အဲ့ဒီမျက်ဝန်းတွေနဲ့ ရင်ဆိုင်ရတိုင်း သူ့စိတ်တွေ နူးညံ့သွားတတ်တာကရော ...။

ညတုန်းကတော့ သူ သူမကို ရင်ဖွင့်ခဲ့သည် ထင်ပါရဲ့ ...။ သူမ သူ့ကို တွဲပို့ပေးခဲ့တာကိုလည်း ဝါးတားတား မှတ်မိနေခဲ့တာမို့ သူမကို အားနာမိသလို ခံစားရသည်။

မင်းထင်မိုးက ခွန်းချိုသာအကြောင်း တွေးနေဆဲမှာ မြို့ထောင့်က ခုံဖြူကလေးမှာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်၍ တိမ်တွေဆီ ငေးမောနေသော ခွန်းချိုသာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရပါသည်။

လည်ပင်းကလေး စင်းနေသည်အထိ တိမ်တွေကို မော့ငေးနေသော သူမပုံစံလေးက ငေးမိငေးရာ ငေးနေသော ကလေးသူငယ်နှင့် တူသည်။ ခွန်းချိုသာထက် လှသည့် မိန်းမတွေအများကြီးကို သူမြင်ဖူးသော်လည်း သူမလောက် simple ဖြစ်သည့် မိန်းမကလေးမျိုးကိုတော့ သူ မမြင်ဖူးခဲ့ပါ။

သူ့ကြည့်နေဆဲမှာပင် သူမက ထိုင်ရာမှထကာ အိမ်ဘက်ဆီသို့ လျှောက်လာနေပြီမို့ သူက မှန်ပြတင်းကို ကျောခိုင်းကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့မိသည်။

သူ လှေကားတစ်ဝက်ရောက်တော့ အိမ်ထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာသော ခွန်းချိုသာကို မြင်ရသည်။

“ခွန်းချိုသာ ...”

သူ့ခေါ်သံကြောင့် သူမက လှေကားဆီ မော့ကြည့်လာသည်။ သူက လှေကားတစ်လျှောက် ဆက်ဆင်းလာရင်း ...

“ခဏလေး နေပါဦး၊ ကျုပ် စကားနည်းနည်း ပြောချင်လို့ ...”

ဟု လှမ်းပြောလာတာမို့ သူမက လှေကားရင်းမှာ ရပ်၍ သူ့ကိုစောင့်နေသည်။

သူက သူမရှေ့မှာ ရပ်လိုက်ရင်း ...

၂၂၂ ♠ ပုညဝင်

“ခင်ဗျား ညတုန်းက ကျုပ်ကို အပေါ်ထပ်ထိ တွဲဖို့ခဲရတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ခွန်းချိုသာ...”

“ခွန်းက ကိုကိုကြီးတို့ ဝန်ထမ်းပါ။ ကျေးဇူးတင်စရာ မလိုပါဘူး။”

“ခွန်းရဲ့ အလုပ်ဝတ္တရားမက ကူညီခဲ့လို့ ကျေးဇူးတင်တာပါ။ ပြီးတော့ ခွန်းက ကျုပ်ရဲ့မိတ်ဆွေပါ။ ခွန်းကို မိတ်ဆွေလို့ ယူဆခဲ့လို့လည်း ညက အသိစိတ်ပျောက်လုလု အချိန်မှာတောင် ခွန်းကို စကားတွေ အများကြီး ပြောခဲ့မိတယ် ထင်ပါတယ်။ ဘာတွေပြောမိခဲ့တယ်ဆိုတာ အသေးစိတ်မမှတ်မိတော့ပေမယ့် ကျွန်တော့်စကားထဲမှာ အမှားပါခဲ့ရင်လည်း ခွင့်လွှတ်ပေးဖို့ တောင်းပန်ပါတယ်”

“ဘာအတွက်မှ တောင်းပန်ဖို့မလိုပါဘူး။ ခွန်း ခွင့်လွှတ်ပြီးသားပါ”

“နားလည်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ”

သူမက သူ့ကို ကြည်လင်နူးထွေးစွာ ပြုံးပြရင်း...

“မေမေကြီးဆီ သွားရဦးမှာမို့လို့ ခွင့်ပြုပါဦး ကိုကိုကြီး”

“တောင်းပါပြီ ခွန်း...”

အခန်း (၂၇)

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ မေ ၂ ရက်နှင့် ၃ ရက်တွင် တိုက်ခတ်ခဲ့သော နာဂစ်မုန်တိုင်းသည် ဒေါ်ချိုအေး ပြန်သွားခဲ့သော ပင်လယ်ကမ်း ခြေရွာကလေးကို ပြင်းထန်စွာ မွေနှောက်သွားခဲ့သည်။

မေ ၆ ရက်နေ့တွင်မှ...

“ဒေါ်ချိုအေး ဆုံးဖြတ်...”

ဟူသော သတင်းစကားက ‘တော်ဝင်စံအိမ်’သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုသတင်းကို ကြားကြားချင်း သည်းသည်းထန်ထန် ငိုကြွေးလေသော ခွန်းကြောင့် ငိုနေသော မဝင်းရီပင်လျှင် အင်္ဂုတိတ်ကာ ခွန်းကို တအံ့တကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ဒေါ်ချိုအေးနှင့် နှစ်များစွာ နီးနီးကပ်ကပ် အလုပ်အတူလုပ်ရင်း သံယော

၂၂၄ ♠ ပုညခင်

ဧည့် ဖြစ်ခဲ့ရသော မဝင်းရီကိုယ်တိုင်တောင် ခွန်းချိုသာလောက် မငိုကြွေးနိုင်တာကြောင့်ပင်။

ခွန်းချိုသာ ငိုနေပုံက တကယ့်ကို ကြေကွဲစရာ ကောင်းလှတာမို့ မြင်ရသည့် ဘေးလူအဖို့မှာပင် ရင်ဆို့ရသည်။ မဝင်းရီက ခွန်းရဲ့ ပခုံးကလေးကို ပွေ့ဖက်ပေးထားရင်း ...

“ဆရာမက မမချိုကြီးကို တော်တော် သံယောဇဉ်ကြီး ရှာတာပဲကိုး၊ အေးလေ ... မမချိုကြီးကလည်း ဆရာမကို ဆို အမြဲစေတနာပိုပိုနဲ့ ဟင်းတွေ ထည့်ထည့်ကျွေးခဲ့တာ ဆိုတော့ တစ်ဦးမေတ္တာ တစ်ဦးမှာ ဆိုသလိုပေါ့လေ၊ မငိုပါနဲ့တော့ ဆရာမရယ်၊ မမချိုကြီး မရှိတော့ပေမယ့် မမချိုကြီး ရှိတုန်းကထက် မလျော့တဲ့ စေတနာနဲ့ ဆရာမ ရဲ့ စားရေး သောက်ရေးအတွက် အစ်မ စီစဉ်ပေးပါ့မယ်”

ဟု နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်သည်။

နောက်တစ်ရက်တွင် ခွန်းချိုသာက နာဂစ်ထဲ ပါ သွားသည့် သူ့မြို့လေးက မိဘ ဆွေမျိုးများထံ ခဏပြန်ချင် ကြောင်း ခွင့်တောင်းသဖြင့် မေမေကြီးက ခွင့်ပြုလိုက်သည်။

နောက်တစ်ပတ်အကြာမှာ ခွန်းချိုသာက တော်ဝင် စံအိမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီး မေမေကြီးကို ဝတ္တရားမပျက် ဆက်၍ ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးခဲ့လေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ...

နောက်လခန်းကြာသောအခါ

အခန်း (၂၈)

၃၈ ၃၈ ၃၈

“မယ်မယ်...”

“ဪ... သား လား၊ ပြောစရာရှိတာနဲ့ အတော်ပဲကွယ်”

မင်းထင်မှီးက မယ်မယ် ခုတင်ခြေရင်းမှာ ဝင်ထိုင်

ကာ အခန်းတွင်းသို့ ခုတ်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ခွန်းချိုသာကော မမြင်ပါလား မယ်မယ်...”

“အဲ့ဒီကိစ္စ ပြောမလို့ပါပဲ သားရယ်”

“ဘာများလဲ မယ်မယ်၊ ခွန်းချိုသာ ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“သူ့အတွက်လည်း မယ်မယ် တော်တော် စိတ်ရှုပ်ပါတယ်...”

“သူနဲ့ အဆင်မပြေလို့လား မယ်မယ်၊ သူ့ကြည့်ရတာ တော့ အသက်ငယ်ပေမယ့် ရင့်ကျက်ပြည့်ဝတဲ့ ပုံပါပဲ၊ ရိုးသားပုံလည်း ရပါတယ်”

“အပြော မစောပါနဲ့ဦး သားရယ်၊ မယ်မယ်ပြောမယ့် စကားကိုသာ သားကြားရင် အံ့သြရလိမ့်မယ်၊ မယ်မယ် ကိုယ်တိုင်တောင်မှ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်ရတယ်၊ ဒီကလေး မလေးနယ် ရိုးပုံရိုးပန်းနဲ့ကွယ်...”

မယ်မယ် ဒီလောက်ပြောနေရင် တစ်ခုခုတော့ ပြဿနာရှိပြီဟုတွေးကာ မင်းထင်မိုးက ရင်ထိတ်သွားမိပါသည်။

“ပြောပါဦး မယ်မယ်ရယ်...”

“သား လူပျိုကို ဒီကိစ္စ ကြားသိစေရမှာလည်း အားမှာ ပါတယ် သားရယ်၊ ခွန်းချိုသာက အခု ကိုယ်ဝန်နဲ့တဲ့”

“ဗျာ...”

မင်းထင်မိုးက ရင်ထဲမှာ လုပ်ခနဲ ဖြစ်သွားသည့် အထိ အံ့သြမိရသည်။

“သူက နယ်မှာ ချစ်သူရှိတယ်တဲ့ကွယ်၊ သူ့ချစ်သူနဲ့က လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ထားခဲ့ကြတာတဲ့၊ အခု သူ့ချစ်သူ က ဆုံးသွားတော့ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်ကျန်ခဲ့တယ်တဲ့၊ သူ နာဂစ်ပြီးစတုန်းက နယ်ပြန်ရင်း မှားယွင်းခဲ့တယ်ထင်ပါ ရဲ့ကွယ်၊ သူ့ချစ်သူနဲ့က ယူဖို့ စီစဉ်ထားတာဆိုတော့ မတားဆီးခဲ့မိဘူးတဲ့...”

“အဲ့ဒါ မယ်မယ်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောပြ ဝန်ခံပြီး သူ့ကို ဒီမှာပဲ ဆက်အလုပ်လုပ်ခွင့် ပေးဖို့

တောင်းပန်တယ်၊ မီးဖွားပြီးမှပဲ ထွက်သွားပါရစေတဲ့ ကွယ်”

“အဲ့ဒီတော့ မယ်မယ် ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်လဲ”

“မယ်မယ် ငြင်းလိုက်တယ် သား၊ ခြေနှစ်ချောင်း မကယ် ကောင်းဆိုတဲ့ စကားလည်း ရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ရှုပ်ရှုပ် ထွေးထွေးကိစ္စတွေနဲ့လည်း မယ်မယ် မပတ်သက်ချင်ဘူး လေ၊ မယ်မယ် သူ့ကို အလုပ်ထုတ်လိုက်တယ်”

“သူ သွားပြီလား မယ်မယ်”

“ခုတော့ မသွားသေးဘူး၊ မနက်ဖြန်မှ သွားလိမ့်မယ်၊ တစ်ရက်တော့ ဆက်နေခွင့်ပေးထားတယ်”

မင်းထင်မိုးက ခဏ တွေ့ဝေငြိမ်သက်နေပြီးမှ...

“မယ်မယ်ကို သား တစ်ခု ပြောချင်ပါတယ်”

“ပြောလေ သား...”

“ခွန်းချိုသာကို အလုပ်ဆက်လုပ်ခွင့် မပေးနိုင်ဘူးလား မယ်မယ်”

“ဘာအတွက်လဲ...”

“သူက မယ်မယ်အပေါ် သွေးသားရင်းလို စေတနာထား ရှာတယ်၊ စိတ်ရင်းကောင်းပြီး အလုပ်အပေါ်လည်း လေး စားတယ်၊ လက်မှတ်ထိုး လက်ထပ်ထားတဲ့သူနဲ့ မှားယွင်း မိတာကို စာရိတ္တပျက်ယွင်းတဲ့သူလို သတ်မှတ်လို့မရပါ

ဘူး မယ်မယ်၊ သူ့ချစ်သူသာ မဆုံးခဲ့ရင် သူတို့ လက်ထပ် ကြမှာပဲ၊ ခုလို ကိုယ်ဝန်နဲ့လေးနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲနေတဲ့အချိန် မှာ အလုပ်ထုတ်လိုက်ရင် ရေနစ်သူကို ဝါးကူထိုးသလို ဖြစ်ပြီး သူ့ခမျာ တွယ်ရာမဲ့သွားပါလိမ့်မယ်”

ဒေါ်ခင်ဦးမိုးက သားစကားကို သေချာနားထောင် ကာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လုပ်လိုက်ရင်း...

“သားပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မယ်မယ် အနေနဲ့ကလည်း ကိုယ်ဝန်နဲ့ လူကို ဆက်ပြီးခိုင်းဖို့ ခက် တယ်၊ မယ်မယ်အနားမှာထားလို့ အဆင်ပြေမယ်မထင် ဘူး”

“ဒါဆို မီးဖိုချောင်ပိုင်းမှာပဲဖြစ်ဖြစ် သူလုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ထားပေးလိုက်ပါလား မယ်မယ်၊ ဒေါ်ချိုအေးလည်း မရှိ တော့ မဝင်းရီတစ်ယောက်တည်း မနိုင်မနင်း ဖြစ်နေပုံ ရတယ်၊ သူ့ကို ဒီအိမ်ကြီးပေါ်မှာ ဆက်မထားချင်လည်း ဒေါ်ချိုအေး နေသွားတဲ့ အခန်းမှာ နေခိုင်းလိုက်လို့ရတာ ပဲ”

ဒေါ်ခင်ဦးမိုးက စဉ်းစားသလို ခဏငြိမ်သွားပြီး

မှ ...

“ကောင်းပြီလေ ... ဒါဆိုလည်း မီးဖိုချောင်ဘက်မှာ ထား လိုက်တာပေါ့၊ သူ့ကြည့်ရတာ ချက်တတ် ပြုတ်တတ် မယ့် ပုံပဲ၊ တစ်ခါတစ်ခါ မယ်မယ် စားဖို့ သူ ဝင်စီစဉ်

ပေးရင် တော်တော် စားကောင်းတယ်၊ အချက်အပြုတ် သင်တန်းလည်း တက်ခဲ့ဖူးတယ်ဆိုလား မယ်မယ်ကိုပြော ဖူးတယ်”

မယ်မယ် လက်ခံလိုက်တော့မှ သူ့စိတ်တွေ ပေါ့ သွားသည်။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိ ခွန်းချိုသာကို ဒီအိမ်ကြီး ကနေ ထွက်ခွာမသွားစေချင်တာတော့ အမှန်ပင်။

“ဒါနဲ့ မြတ်လေးခိုင်နဲ့ သားကိစ္စကိုရော ဘယ်တော့ လောက် စီစဉ်မယ် စိတ်ကူးလဲ သား”

“အဲဒီကိစ္စကတော့ ဖြည်းဖြည်းမှပဲ စဉ်းစားပါရစေ မယ်မယ်၊ ခုလောလောဆယ်မှာ မြတ်လေးလည်း သိပ် အလုပ်ရှုပ်နေပုံရတယ်၊ သားလည်း နိုင်ငံခြားရုံးခွဲကို သွား စရာရှိနေတယ်၊ ဟိုကလူနဲ့ အလုပ်နဲ့ အသားကျပြီဆိုမှ ပြန်လာဖြစ်မှာဆိုတော့ ဓာတ်လဲလောက်တောင် ကြာချင် ကြာသွားနိုင်တယ်”

“ပြန်လာရင် စီစဉ်မှာလား”

“ချက်ချင်းကြီးတော့စီစဉ်ဖြစ်မှာမဟုတ်သေးဘူး မယ်မယ်၊ နောက်နှစ်လောက်မှဆိုရင် နှစ်ယောက်လုံးအတွက် အဆင် ပြေမယ်ထင်ပါတယ်”

“အေးလေ ... သားတို့ လူငယ်ချင်း ညှိကြပါ၊ မယ်မယ် ကတော့ မယ်မယ် ရွေးပေးတဲ့ မိန်းကလေးနဲ့ သားနဲ့

၂၃၂ ♠ ပုညခင်

အဆင်ပြေတာကို သိပ်ဝမ်းသာတာပဲ၊ မယ်မယ် အဖွဲ့
မှန်ပါတယ်နော် သား...”

“ဟုတ်... ဟုတ်ကဲ့၊ မှန်ပါတယ် မယ်မယ်”

“တော်ပါသေးရဲ့ကွယ်၊ မယ်မယ်လွေးပေးမိတဲ့ မိန်းကလေး
က အကျင့်စာရိတ္တ ခပ်ညံ့ညံ့ထဲကဆိုရင် မယ်မယ်တော့
ရင်ကျိုးရချည်ရဲ့၊ မြတ်လေးခိုင်လေးကတော့ တကယ်ပဲ
တည်ကြည် သိပ်မွေ့ရှာပါတယ်၊ မယ်မယ် သူငယ်ချင်းရဲ့
မျိုးရိုးနဲ့ စာရိတ္တကိုတော့ မယုံမယ် တကယ် ယုံကြည်
တယ်”

အားတက်သရော ပြောနေသော မယ်မယ်ကို
သနားကြင်နာစွာ ငေးကြည့်ရင်း မင်းထင်မိုးက သက်ပြင်းနိုး
တစ်ချက် ရှိုက်မိလေသည်။

အခန်း (၂၉)

“ဆရာမ ...ဖယ်...ဖယ်၊ ကျွန်မ လုပ်လိုက်ပါ့မယ်”

လျှော်ပြီးသား ရေစိုစောင်တွေကို မနိုင်မနင်း လှန်း
နေသည့် ခွန်းချိုသာထံသို့ မင်းရီက အပြေးကလေး သွားပြီး
ပြောလိုက်ပါသည်။

ခွန်းက မင်းရီကို လှည့်ကြည့်ပြီးပြလိုက်ရင်း...

“ဆရာမလို့ ခေါ်မနေပါနဲ့တော့ အစ်မရယ်၊ ခွန်းလို့ခေါ်
ရင် ရပါပြီ၊ အခု အစ်မနဲ့ ခွန်းက အလုပ်ဝတ္တရားချင်း
အတူတူ ဖြစ်သွားပြီလေ”

“နှုတ်ကျိုးနေလို့ ခေါ်မိတာပါဟယ်၊ ညည်းလေးကလည်း
အစ်မ စိတ်မကောင်းအောင်မပြောစမ်းပါနဲ့၊ ခွန်းက အခြေ
အနေအရသာ ဒါမျိုးလုပ်နေရပေမယ့် အစ်မထက် အများ

ကြီး အဆင့်မြင့်ပါတယ်၊ ကဲ... ဖယ်ပါဟယ် အစ်မ လုပ်ပါမယ်”

“ရပါတယ် အစ်မရဲ့၊ ခွန်း လုပ်နိုင်ပါတယ်”

“ညည်းမှာကဖြင့် မပေါ့မပါးနဲ့...”

“ဒီလောက်လုပ်တာကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး အစ်မရဲ့”

ခွန်းက နောက်ဆုံးလက်ကျန် စောင်တစ်ထည်ကို ဖြန့်လှန်းနေပြီမို့ မဝင်းရီက ခွန်းကိုကြည့်ရင်း သက်ပြင်းချမိ ပါသည်။

ခွန်း ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံရတော့ သူ့မှာ အထင် မသေးနိုင်ဘဲ သနားကရုဏာသာ ဖြစ်မိရပါသည်။ အိမ်ကြီးဆီက နေ အလုပ်သမားတန်းလျားကို ဆင်းလာတော့လည်း အားပေး ဖေးမကူညီရပါသည်။

ခွန်းက ထူးတော့ ထူးဆန်းပါပေသည်။

သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင် အပူသည်ရုပ် ထွက်မနေ။

တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကြည်ကြည်လင်လင်နဲ့ပဲ မီးဖို ချောင် အလုပ်တွေကို မငြိုမငြင် လုပ်နေတတ်တာပင်။

သနပ်ခါးလေးမွှေးမွှေး၊ ချည်သားအင်္ကျီလေး အေး အေးဖြင့် သူ့ကြည့်လိုက်ရင် အမြဲ ပေါ့ပါးအေးဆေးနေသည်။

“ကဲ... အစ်မ၊ အလုပ်တစ်ခုတော့ ပြီးသွားပြီ၊ ဟင်းသွား ချက်လိုက်ဦးမယ်”

“ခဏ နားစမ်းပါဦးအေ ...၊ လာ ... ဒီနားမှာ ခဏလာ ထိုင်စမ်းပါဦး”

မဝင်းရီက ခွတ်ခေါ်တော့မှ ခွန်းက မဝင်းရီဘေး မှာ လာထိုင်သည်။

မဝင်းရီက ခွန်းမျက်နှာလေးကို ငေးကြည့်ရင်း...

“ညည်းကြည့်လိုက်ရင် စိတ်ညစ်စရာမရှိတဲ့အတိုင်းပါပဲ လားအေ”

“ဘာစိတ်ညစ်စရာ ရှိလို့လဲ အစ်မရဲ့...”

“ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရတဲ့ အချိန်မှာ ဒီလိုအလုပ်တွေ လုပ်နေရတာတောင် စိတ်မညစ်ဘူးတဲ့လား ခွန်းရယ်”

“မညစ်ပါဘူး အစ်မရယ်၊ ကိုယ်ဝန်က ခွန်းချစ်တဲ့သူရဲ့ ရင်သွေးပဲ၊ ခွန်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ဆောင်နိုင်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့... ကလေးရဲ့ အဖေမှာ ကျန်ရစ်သူ ဆွေမျိုးမိဘ တွေ မရှိကြဘူးလား”

“ရှိပါတယ်...”

“ရှိရင် သူတို့ကို ပြောပြပြီး သူတို့အရိပ်ကို ခိုလို့မရဘူး လား”

“ပြောလို့မဖြစ်ဘူး အစ်မ၊ ခွန်း ဘယ်တော့မှ မပြောဘူး လို့လည်း ဆုံးဖြတ်ထားတယ်”

“ကလေးမွှေးပြီးရင်ကော ...”

“ကလေးကိုဖုန်းပြပြီး အခွင့်အရေးယူတာမျိုး ခွန်း ဘယ်
တော့မှ မလုပ်ဘူး၊ အစ်မ၊ ပြီးတော့ ... သူတို့က ခွန်းနဲ့
အဆင့်မတူပါဘူး”

“သူတို့က ဘယ်လောက်မြင့်ပြီး ခွန်းက ဘယ်လောက်
နိမ့်လို့လဲ၊ အစ်မဖြင့် ခွန်းကို တစ်ခါမှ နိမ့်ပါးတယ်လို့
မမြင်မိပါဘူး၊ ခွန်းက အရည်အချင်းရှိပြီး စိတ်ထား
ကောင်းတဲ့ မိန်းကလေးပဲဟာ”

ခွန်းက ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သူ့ဗိုက်ပေါ်မှာ လက်
ကလေးတင်ကာ ပြုံးနေသည်။

“ခွန်းရယ် ... ညည်းက ဒီအလုပ်မျိုးနဲ့ မတန်ပါဘူး၊
တခြားမှာပဲ ကိုယ့်ပညာလေးနဲ့ ကိုယ် သွားလုပ်တာက
ပိုမကောင်းဘူးလား”

“တခြားမှာ အလုပ်လုပ်ရင် နေစရာက အဆင်မပြေဘူး
လေ အစ်မရယ်၊ ဒီမှာက တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်
အစ်မလည်း ရှိတယ်၊ အသက်ရှူဝဝလေး နေလို့ရတယ်၊
ခွန်း ဒီမှာနေရတာ စိတ်ချမ်းသာတယ်”

“ဒီမှာနေခွင့်ရတာလည်း ကိုကိုကြီး ကျေးဇူးပဲမဟုတ်လား၊
မေမေကြီးက လက်မခံချင်ပေမယ့် ကိုကိုကြီးက ပြောပေး
လို့ လက်ခံပေးတာဆို...”

“ဟုတ်တယ် အစ်မ ...”

“ကိုကိုကြီးကလည်း ခွန်းအပေါ်တော့ ငဲ့ညှာရှာသားပဲနော်၊
ခွန်းအပေါ် သံယောဇဉ်ရှိပုံလည်း ရတယ်”

ခွန်းက အေးအေးချမ်းချမ်း ပြုံးပြန်သည်။ ပြီးမှ
မိတ်တတ်ထရပ်ရင်း...

“ကဲ... အစ်မရေ ခွန်း ဟင်းချက်ဖို့ သွားလိုက်ဦးမယ်
နော်”

ဟု ပြောရင်း မီးဖိုချောင်ဘက်သို့ လျှောက်သွားပြီ

မိုး မဝင်းရီက ...

“အစ်မလည်း ကူမှာပေါ့အေ့ ...”

ဟု ပြောရင်း နောက်မှ အပြေးကလေး လိုက်သွား
လေသည်။

အခန်း (၃၀)

၃၀ ၃၀ ၃၀

“တိ ... တိ ...”

“ဟယ် ... ကိုကိုကြီး ပြန်လာပြီထင်တယ်၊ ခွန်းရေ ကိုကိုကြီး နိုင်ငံခြားက ပြန်လာပြီထင်တယ်၊ သူပြန်လာရင် အိမ်ကအလုပ်သမားတွေအတွက် တစ်ခုခုတော့ ပါလာတတ်တယ် ခွန်းရဲ့...”

မဝင်းရီက ပြောပြောဆိုဆို အိမ်ရှေ့တံခါးဆီ ပြေးထွက်သွားနှင့်သည်။ ဧည့်ခန်းဆိုဖာတွေကို ဖုန်ခါနေသော ခွန်းကတော့ ကြက်မွေးတံမြက်စည်းလေးကို တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာ နေရာမှာပင် တောင့်တောင့်လေး ရပ်နေလိုက်မိသည်။

မင်းထင်မိုးက ကားပေါ်မှဆင်းလာတော့ မဝင်းရီက အရိုအသေပေးသလို လက်ကလေးနှစ်ဖက် ရှေ့မှယှက်၍ တံခါးဝမှာရပ်လျက် ကြိုဆိုနေလိုက်သည်။

ပုညစင်စောအုတ်တိုက်

ပြီးကျော်နှင့် ကိုသန်းအုန်းတို့က ကားပေါ်ကပစ္စည်းတွေ သယ်ချနေတုန်းမှာ မင်းထင်မိုးက မဝင်းရီကို ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်၍ အသိအမှတ်ပြုရင်း အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာပါသည်။

မင်းထင်မိုးသည် ဧည့်ခန်းဆိုဖာတွေနားမှာ ကြက်မွေးတံမြက်စည်းလေးကိုင်ကာ ခေါင်းငုံ့ရပ်နေသော ခွန်းကို အတွေ့မှာ ရင်ထဲ သိမ်ခနဲဖြစ်သွားပါသည်။ ဗိုက်ကလေးပုံပုံ စုထွက်နေသော ခွန်းရဲ့ပုံစံက အရင်က ပုံစံလိုမျိုးမဟုတ်ဘဲ ကွဲပြားခြားနားနေသည်။ သူမကို ခုလို ဗိုက်ကလေးနဲ့တွေ့ရတဲ့ အတွက် ကိုယ့်မှာ နှုတ်ဆက်ရမှာ မျက်နှာပူသလိုဖြစ်ရသည်။ သူမ ရှက်နေရှာမလားဟုတွေးရင်း ခဏတုံ့ဆိုင်းသွားပြီးမှ သူမရှေ့မှာ ရပ်လိုက်မိရင်း...

“ခွန်းချိုသာ နေကောင်းတယ်နော်”

ခွန်းက ကိုကိုကြီးကို မောကြည့်ရင်း...

“ဟုတ်ကဲ့... ကောင်းပါတယ် ကိုကိုကြီး”

“ဒီမှာနေရတာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့... ပြေပါတယ်”

“စိတ်ချမ်းသာအောင် နေပေါ့၊ ပြီးခဲ့တဲ့ကိစ္စတွေ ဘာမှ မတွေးနဲ့၊ အားလည်းမယေပါနဲ့၊ မဝင်းရီလည်း ရှိတာပဲ မဟုတ်လား၊ လိုအပ်တဲ့ အကူအညီရှိရင်လည်း ပြောလေ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ...”

ပုညစင်စောအုတ်တိုက်

၂၄၀ ♠ ပုညခင်

မင်းထင်မိုး မေးသမျှကို ခွန်းက အေးချမ်းကြည်လင်စွာပင် ပြန်ဖြေသည်။ မင်းထင်မိုးက ခွန်းမျက်နှာကို တစ်ချက် စိုက်ခနဲကြည့်ပြီးမှ မပြုံးမရယ် တည်တံ့သော မျက်နှာထားနှင့်ပင် အပေါ်ထပ်သို့ လှမ်းတက်သွားပါသည်။

ခွန်းသည် လှေကားဘက်သို့ လှည့်၍ရပ်လိုက်ရင်း ကိုကိုကြီး လှေကားပေါ် လှမ်းတက်သွားတာကို မော့ငေးနေလိုက်မိသည်။ အဲဒီလို မော့ငေးကြည့်နေခွင့် ရတာကိုပဲ ခွန်း အလွန်ကျေနပ်ရပါသည်။ မျက်နှာတည်ကြီးနှင့် စကားပြောတတ်သော ကိုကိုကြီးရဲ့ စကားတစ်ခွန်းကို ကြားရရင်ပဲ ခွန်းမှာ အားအင်တွေ ပြည့်လာရတတ်ပါသည်။

“ဟိဟိ ... ခွန်းရေ ... ဖိုးကျော်က ပြောတယ်သိလား။

အိမ်ကလူတွေဖို့ ကိုကိုကြီးက ချောကလက်တွေ အများကြီး ဝယ်လာတယ်တဲ့၊ စားရချည်သေးရဲ့”

မင်းရီက တဟိဟိ ရယ်မော သဘောကျရင်း ခွန်းနားသို့ ရောက်လာတော့မှ ခွန်းရဲ့ တောင့်မတ်နေသော ခန္ဓာကိုယ်လေးက လှုပ်ရှားလာရကာ မင်းရီကို ပြုံးပြလိုက်ရလေသည်။

အခန်း (၃၁)

၃၁ ၃၁ ၃၁

“မင်းရီ ခဏ...”

“ရှင် ... ကျွန်မကိုလား”

ကိုကိုကြီးက ထမင်းစားခန်းဝမှာရပ်ကာ မခေါ်စဖူးလှမ်းခေါ်လိုက်တာမို့ မင်းရီက သူ့ရှင်ဘတ်သူ ပုတ်ပြကာ တအံ့တဩ ပြန်မေးပြီးမှ ကိုကိုကြီးထံသို့ ခပ်သွက်သွက်လေး ပြေးသွားလိုက်ရပါသည်။

“ကိုကိုကြီး ... ဘာခိုင်းစရာရှိလို့လဲ”

“ဟို ... ဟိုဟာပါ”

ကိုကိုကြီးက စကား မစရဲသလို ထစ်ငေါ့နေတာမို့ မင်းရီက ကိုကိုကြီးကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

“ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ ခိုင်းစရာရှိတာ ခိုင်းပါ ကိုကိုကြီး”

“ဟိုခင်းပါ ... မေးစရာရှိလို့ပါ”

“မေးပါရှင် ... မေးပါ”

ကိုကိုကြီးက ခဏတုံ့ဆိုင်းနေပြန်သည်။ မဝင်းရဲ့ တောင်မှ စောင့်နားထောင်ရတာ အသည်းတယားယား ဖြစ်လာ သည်။ ဘာကိုမေးမှာမို့လို့ ကိုကိုကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက ဒါမျိုး မဝံ့မရဲဖြစ်ရပါသနည်း ...။

“ဟိုဟာ ... ဗိုက် ... ဗိုက် ...”

“ရှင် ...”

“ဟိုဗိုက်က အပ်ပြီးပြီလား”

“ရှင် ... မေမေကြီး ဗိုက်အောင့်လို့လား ...”

မဝင်းရဲ့ အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်နေပုံကြောင့် ကိုကို ကြီးက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ရင်း ...

“ခွန်းချိုသာရဲ့ ဗိုက်ကိုပြောတာ၊ ဗိုက်ကြီးသည်ဆိုတာ ဆရာဝန်ကို ဗိုက်တွေ့ဘာတွေ သွားအပ်ရတယ်မဟုတ် လား၊ မအပ်သေးဘူးလား”

ကိုကိုကြီး စကားက မဝင်းရဲ့ကို အံ့အားသင့်စေ သည်။ ကိုကိုကြီးလိုလူက ခွန်းရဲ့ ဗိုက်အပ်ဖို့ကိစ္စကို စဉ်းစား ပေးမယ်လို့ ဘယ်ထင်ပါ့မလဲ ...။

“ဟို ... အပ်တော့ အပ်မယ် ပြောပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ခုတော့ မအပ်ဖြစ်သေးပါဘူး”

“အပ်စရာရှိ အပ်လိုက်တော့လေ ...၊ တစ်ရက်ဆိုတော့ ခင်ဗျား အဖော်လိုက်ပေးလိုက် ...”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“မနေ့က ခွန်းချိုသာ အလုပ်တွေ ဇယ်စက်သလို လုပ် နေတာ ကျုပ်တွေ့တယ်၊ ဗိုက်ကြီးသည်ကို ပင်ပင်ပန်းပန်း မလုပ်ပါစေနဲ့ ...၊ ခင်ဗျားက တာဝန်ပို့ယူလိုက်ပေါ့၊ ဒီမှာ မုန့်ဖိုးယူထားလိုက် ...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ရော ... ဒီစာအုပ်ကို ခွန်းချိုသာ ဖတ်ဖို့ပေးလိုက်၊ ကျုပ် ကြုံလို့ ဝယ်လာပေးတာ ...”

ကိုကိုကြီး လှမ်းပေးသည့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်လက်စွဲ စာအုပ်ကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် ရိုရိုသေသေ လှမ်းယူရင်း မဝင်းရဲ့ ကံထဲမှာ သဘောလည်းကျ၊ ထူးလည်းထူးဆန်းနေရပါသည်။

ကိုကိုကြီး ထွက်သွားတော့ မဝင်းရဲ့က တဟိဟိ ပယ်ရင်း စာအုပ်ကလေးကို ရင်မှာအပ်ကာ ခွန်းရဲ့ရာ အခန်း လေးသို့ အပြေးရောက်သွားသည်။

“ခွန်းရေ ... ခွန်း”

“ရှင် ... အစ်မ၊ ခွန်း အခုပဲလာတော့မလို့ပါ”

“ညည်းကို အလုပ်လုပ်ဖို့ လာခေါ်တာမဟုတ်ပါဘူးအေး၊ ဝမ်းသာစရာကိစ္စ လာပြောတာပါ”

“ဘာများလဲဟင် ... အစ်မ”

www.burmeseclassic.com

“ကိုကိုကြီးက ထူးထူးဆန်းဆန်း ညည်းဗိုက်ကို စိတ်ဝင်စားနေတာအော့၊ ညည်းကိုလည်း သနားစာနာတယ် ထင်ပါတယ်၊ ညည်းကို အလုပ်တွေ သိပ်မလုပ်ခိုင်းဖို့ မှာပြီး ဆေးခန်းမှာ ဗိုက်လိုက်အပ်ပေးဖို့လည်း ပြောတယ်၊ ဒီမှာ ညည်းဖတ်ဖို့တဲ့ ကိုယ်ဝန်ဆောင်လက်စွဲစာအုပ်လေးလည်း ပေးလိုက်သေးတယ်၊ ခုလိုကျတော့လည်း ကိုကိုကြီး နှလုံးသားက နုသားပဲအော့ ... ၊ ရုပ်တည်ကြီးနဲ့ ကြင်နာတတ်လိုက်တာ၊ ကဲ ... ကဲ ... ခွန်း ဒီနေ့ ဘာအလုပ်မှ လာမလုပ်နဲ့၊ အစ်မပဲ လုပ်လိုက်တော့မယ် ... ဟုတ်ပြီလား”

မဝင်းရီက ပျာယာခတ်ပြီး ပြန်ထွက်သွားတာနဲ့ ခွန်းက ‘ခဏနေ ... ခွန်း ပာင်းလာချက်ပါမယ် အစ်မရဲ့၊ အဲလောက်ကတော့ ရပါတယ်’ ဟု လှမ်းပြောလိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ ... ကိုယ်ဝန်ဆောင်လက်စွဲစာအုပ်လေးကို တမြတ်တနိုး လှန်လှောဖတ်ရှုရင်း ခွန်း နှုတ်ခမ်းလေးတွေက ပြုံးနေခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၃၂)

၃၂ ၃၂ ၃၂

“ဖေ ... ဖေ ... ”

မင်းထင်မိုးရဲ့ အာရုံသိစိတ်ထဲကို ခေါ်သံတိုးတိုး လေးတစ်ခု တရွေ့ရွေ့ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။

ခေါ်သံလေးဟာ စကားတတ်ခါစ ကလေးလေးရဲ့ ခေါ်သံမျိုးလေး။

ထိုအသံလေးဟာ ခပ်ဝေးဝေးမှ ထွက်ပေါ်နေပေမယ့် သူ့အသေအချာ ကြားနေရသည်။

“ဖေဖေ ... ဖေဖေ ... ”

ဟော ... ခေါ်သံကလေးက ပို၍ ပီပြင်လာသည်။

သူ့မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်၍ အသံလာရာဆီ လှမ်းကြည့်ချင်သော်လည်း မျက်လုံးတွေက ပွင့်မလာ။ သူ ကြိုးစား

ကြည့်သည်။ ကြိုးစားအားယူကာ မျက်လုံးတွေကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အလင်းရောင်တန်းတစ်ခု ...။

စူးရှလွန်းသော အလင်းရောင်တန်းတစ်ခုကြောင့် သူ့မျက်လုံးတွေ ကျိန်းသွားကာ ဘာကိုမှ သိသကဲ့ကဲ့ မမြင်ရ။ မျက်လုံးတွေ ပြာနေခဲ့သည်။

သူ့မျက်လုံးတွေကို ခဏ ပြန်မှိတ်လိုက်မိပြီး ပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အခန်းတံခါးဝမှာ ရပ်နေသော ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို အံ့အားသင့်ဖွယ် တွေ့လိုက်ရသည်။

သူ့ကြောင်ကြည့်နေဆဲမှာ ကလေးလေးက သူ့ကို လက်ကလေး ဝှေ့ယမ်းပြနေသည်။

သူ့ အိပ်ရာထက်မှ ကြိုးထကာ ကလေးလေးဆီ ပြေးသွားတော့ ကလေးလေးက သူ့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားပြီး ချစ်စဖွယ် ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်သံကလေးသာ သူ့အခန်းတစ်ဝိုက်မှာ ပျံ့လွင့်ကျန်ခဲ့လေသည်။

အဲဒီနောက်တော့ မောဟိုက်တုန်ရင်စွာ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွှဲနစ်လျက် သူ့ လန့်နိုးလာခဲ့ရသည်။

သူက အိပ်ရာထက်မှ ကြိုးထလိုက်ပြီး ခုတ်ပေါ်မှ ခြေတွဲလောင်းချကာ ဆံပင်တွေထဲ လက်ထိုးသွင်းရင်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျ ငြိမ်သက်နေမိသည်။

ဒီလို အိပ်မက်မျိုး သူမက်ခဲ့တာ နှစ်ခါတောင် မရှိခဲ့ပြီ...။ နိုင်ငံခြားမှာတုန်းကလည်း သူ မက်ခဲ့သည်။

အိပ်မက်နှစ်ခုဟာ လုံးဝ ထပ်တူညီတာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် ကလေးရဲ့ ခေါ်သံနှင့် ရယ်သံကိုတော့ သူ ကြားခဲ့ရသည်။

သူ ဘာကြောင့် ဒီလိုအိပ်မက်မျိုးကို မက်ခဲ့တာလဲဟု အကြိမ်ကြိမ် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

သူ့ရဲ့အိပ်မက်ဟာ ခွန်းရဲ့ ဗိုက်နဲ့များ ဆက်စပ်လေသလား...။

ခွန်းကို သူ လိုက်လိုက်ကြည့်မိနေလိုလား...။

သူက ထူးဆန်းစွာပင် ဗိုက်မူကလေးနှင့် လျှောက်သွားနေတတ်သော ခွန်းကို လိုက်လိုက်ကြည့်နေခဲ့မိသည်။ ခွန်းကို မြင်လိုက်ရတိုင်း သူ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးကြီး ခံစားလာရတတ်သည်။

သူ့စိတ်သည် ဆန်းကြယ်စွာပင် ခွန်းရဲ့ ဗိုက်ထဲက ကလေးလေးကို စိတ်ဝင်စားနေခဲ့မိသည်။ ကလေးချစ်တတ်သူ မဟုတ်ပါဘဲ သူ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရသလဲ...။

တစ်ခါတစ်ခါတော့ သူ့အာရုံထဲမှာ ခွန်း သူ့ကို ကွဲပိုင်းခဲ့သည့် ညတစ်ညကို ပြန်စဉ်းစားရင်း တွေ့ဝေလာတတ်သည်။ အဲဒီညက ဘာတွေဖြစ်ခဲ့သလဲဟု သံသယအတွေးတွေ

တွေ့မိတတ်သည်။ သူ့အာရုံထဲမှာ အိပ်မက်လား တကယ်လား မသိသော ပုံရိပ်တွေ ရှုပ်ထွေးလာတတ်သည်။

သူက နဖူးပေါ်က ချွေးတွေကို သပ်ချလိုက်ပြီး စားပွဲပေါ်က ဖန်ရေတကောင်းကို ယူကာ ဖန်ခွက်အပြည့် ဝှဲထည့်ပြီး မော့သောက်လိုက်သည်။ ထို့နောက် သူ ပြန်အိပ်ပျော်ဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း အိပ်မပျော်နိုင်တော့ချေ။

အိပ်မပျော်နိုင်သည့်အဆုံးမှာ သူက အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့ကာ စန္ဒရားထားသည့် ခန်းမကျယ်ကြီးဘက်သို့ လျှောက်ထွက်လာပြီး ခြံထဲသို့ လှမ်းမြင်ရသည့် မှန်ပြတင်းရှည်ကြီးနားမှာ ရပ်လိုက်မိသည်။

နှင်းရိုက်သဖြင့် မှန်ပျဉ်ဖြစ်နေသော မှန်ပြတင်းရဲ့ ဟိုမှာဘက် နံနက်ခင်းက ပျူလေး လင်းနေခဲ့ပြီ။ ခြံထဲက မြက်ခင်းပေါ်မှာ နှင်းစက်တို့ စွတ်စိုတင်ကျန်နေလိမ့်မည် ထင်သည်။

သူက မှန်ပျဉ်သော အရက်ဦး ကောင်းကင်ကို ငေးကြည့်နေဆဲမှာ သူ့မြင်ကွင်းထဲကို အရိပ်ကလေးတစ်ရိပ် ဝင်လာခဲ့သည်။

မြက်ခင်းစိမ်းပေါ် နှင်းလျှောက်နေသော ခွန်း၊ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန်လျှောက်နေသော ခွန်းကို သူငေးကြည့်နေရင်းကပင် သူ့ခြေလှမ်းတွေက မှန်ပြတင်းအနီးမှ ဆုတ်ခွာလာသည်။

မင်းထင်မှီးသည် ခါးစည်းကြိုးဖြင့် ပတ်ချည်ထားသည့် ဝိုးသားညဝတ်အင်္ကျီရှည်ကိုပင် လဲဖို့ သတိမရတော့ဘဲ လှေကားအတိုင်း ခပ်သွက်သွက် ဆင်းလာပြီး ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

ခွန်းထဲသို့ သူလျှောက်လာတော့ ခွန်းက ခြေလှမ်းတုံ့ရပ်ကာ သူ့ကို ငေးကြည့်နေသည်။

သူ ခွန်းရှေ့မှာ ရပ်လိုက်သည်။

ကဲ... သူဘာပြောမလဲ။ သူ ဘာမေးမလဲ ...။ ဘာလုပ်ဖို့ သူဆင်းလာခဲ့မိသလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် ရေရေရာရာ မသိပါ။ ဘယ်အရာရဲ့ တွန်းအားကြောင့်မှန်းမသိဘဲ သူ ဆင်းလာခဲ့မိတာ ...။

အဲဒီညက...

အဲဒီညက ကျုပ်တို့ ဘာဖြစ်ခဲ့ကြသေးလဲလို့ သူမေးလိုလည်း မဖြစ်ပါ ...။ မေးလည်း မမေးသင့်ပါ။

သူက ခွန်းရှေ့မှာ စကားမဆိုဘဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်တန့်နေလိုက်ပြီးမှ...

“ခွန်းချိုသာ...”

“ရှင်... ကိုကိုကြီး”

“ခင်ဗျားမှာ ကျုပ်မသိအောင် ဖုံးကွယ်လိမ့်ညာထားတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုခုများ ရှိခဲ့သလား”

“မရှိခဲ့ပါဘူး ကိုကိုကြီး”

၂၅၀

ဒီတစ်ခွန်းပဲမေးပြီး ခွန်းရှေ့မှ ပြန်လှည့်ထွက်သွား
သော ကိုကိုကြီးကို ခွန်းက ငေးကြည့်ကျန်ရစ်သည်။

သူ ဒီစကားတစ်ခွန်း မေးဖို့အတွက် မနက်လေ
ဝေလင်းကြီးမှာ ညဝတ်အင်္ကျီတောင် မလဲဘဲ ခွန်းရှိနေတဲ့ခြံထဲ
ကို ဆင်းလာခဲ့တာလား...။

ကိုကိုကြီးရယ်...

စိတ်ဆိုတာ ဆန်းကြယ်လှပါတယ်။

အခန်း (၃၃)

၂၀၀၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလတွင် တော်ဝင်စံအိမ်၏

အရှင်သခင် မေမေကြီး ဒေါ်ခင်ဦးမိုးသည် လမ်းလျှောက်လေ
ကျင့်ရင်း ချော်လဲရာမှ ဦးနောက်သွေးကြောပြတ်ကာ ရုတ်တရက်
တိမ်းပါးသွားခဲ့လေသည်။

မေမေကြီး ဆုံးသည့်နေ့က မင်္ဂလာကြွေပါဘဲ အသက်
ဝိညာဉ်မရှိတော့သလို ဖြူလျော်သော မျက်နှာဖြင့် မေမေကြီး၏
ရုပ်ကလာပ်ရှေ့မှာ ကြာမြင့်စွာ ဒူးတုပ်၍ ထိုင်နေခဲ့သော ကိုကို
ကြီးရဲ့ ရုပ်သွင်ကို တစ်အိမ်သားလုံးက ခုချိန်ထိ မမေ့နိုင်ဘဲ
ပြောမဆုံးအောင် ရှိခဲ့ကြသည်။ သေဆုံးသွားသော မေမေကြီးကို
ကြည့်ရတာထက် ကိုကိုကြီးကို မြင်ရတာက ပို၍ ဝမ်းနည်းစရာ
ကောင်းနေခဲ့သည်။

အဲဒီနောက်ပိုင်း အချိန်များမှာတော့ ကိုကိုကြီးက
အရင်ကထက် ပို၍ စကားနည်းကာ အေးစက်သွားခဲ့သည်။

၂၁၂ ♠ ပုညဝင်

အလုပ်ချိန်ပြင်ပမှာ အမြဲလို တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နေထိုင်လျက် တစ်ခါတစ်ခါ စန္ဒရားဖြင့် ဝမ်းနည်းဖွယ်သံစဉ်တို့ကို တီးခတ်လေတိုင်း တစ်အိမ်လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်လျက် မျက်ရည်ဝဲမိကြလေသည်။

နောက် လအနည်းငယ်အကြာ တစ်ခုသော ညနေခင်းတစ်ခုမှာတော့ ကိုကိုကြီး အလုပ်ကအပြန်မှာ ကော့ပျံနေအောင် ဗိုက်ပူနေပြီဖြစ်သော ခွန်းကို သတိထားမိသွားခဲ့သည်။ ကိုကိုကြီးသည် အိမ်တံခါးဝမှာ ရပ်နေသည့် ခွန်းရှေ့မှာ ရပ်တန့်သွားကာ ခွန်းဗိုက်ကို ကြောင်ကြည့်ရင်း ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။

“ဗိုက်... ဗိုက်က အဲဒီလောက်တောင် ရှိနေပြီလား၊ မွေးတော့မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ရှေ့လထဲမှာ မွေးမှာပါ ကိုကိုကြီး”

“မွေးရင် ပြောနော်...”

“ရှင်...”

“ဪ... မွေးရင် မဝင်းရီကို ကျုပ်ကိုလာပြောခိုင်းဖို့ ပြောတာပါ၊ ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလား သိချင်လို့...”

မျက်နှာရဲရဲနှင့် ခပ်မြန်မြန်ပြောပြီး အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားသော ကိုကိုကြီးကို ခွန်းက အပြုံးမျက်နှာကလေးဖြင့် မော့ကြည့် ကျန်ခဲ့လေသည်။

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

အခန်း (၃၄)

၃၈ ၃၈ ၃၈

ဆောင်းရက်တစ်ရက်တွင် ခွန်းသည် ကိုကိုကြီးအိမ်မှာမရှိခိုက်တွင် အပေါ်ထပ်သို့ ခပ်ဖြည်းဖြည်း တက်လာခဲ့ပြီး ကိုကိုကြီးရဲ့ စန္ဒရားကို ဖုန်သုတ်သန့်ရှင်းရေး လုပ်ပေးနေခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မင်းထင်မိုးသည် လှေကားအတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာနေခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

မင်းထင်မိုးက ခွန်းကိုတွေ့တာမို့ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်တန့်လိုက်ရင်း စန္ဒရားနားက ခွန်းကို လှမ်းကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်ကလေးမှာပင် ဆန်းကြယ်သော ဝိတ်ခံစားမှုတစ်ခုက ပြင်းပြစွာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရသည်။

သူ စန္ဒရား တီးချင်သည်။

ပုညဝင်စာအုပ်တိုက်

သူ ကြားစေချင်သူက ခွန်းကိုမဟုတ်။ ခွန်းဗိုက်ထဲက ကလေးလေးကို ဖြစ်သည်။

သူက သူမ နောက်နားသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

“ခွန်းချိုသာ...”

သူ့ခေါ်သံက ထူးဆန်းစွာ တုန်ရင်နေသည်။ သူ့မျက်လုံးတွေက ခွန်း ဗိုက်ကို ကြည့်လျက်ရှိသည်။

“ဪ... ကိုကိုကြီး ပြန်လာပြီကိုး၊ ခွန်းက ကိုကိုကြီး စန္ဒရားကို ဖုန်သုတ်ပေးနေတာပါ၊ အခု ပြီးပါပြီ...”

“ခွန်း...”

“ရှင်...”

“ခင်ဗျား သိလား...”

“ဘာကိုလဲဟင်...”

“ဗိုက်ထဲက ကလေးလေးက ဂီတသံကို ခံစားတဲ့ပြန်နိုင်စွမ်း ရှိတယ်ဆိုတာကိုလေ...”

မင်းထင်မိုးက ခွန်းဗိုက်ကို အကြည့်မလွှဲဘဲ ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့... ခွန်း ဖတ်ဖူးပါတယ်”

“ဒါဆို... ခင်ဗျား ခဏနေဦး၊ လာ... ဒီမှာထိုင်၊ ကျုပ် စန္ဒရားတီးပြမယ်၊ ခင်ဗျား ကလေးအတွက်ပေါ့...”

ခွန်းသည် အံ့သြကြည်နူးစွာဖြင့် စန္ဒရားဘေးက သူထိုင်ခိုင်းသော ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

ထိုခဏမှာပင် သူ့ရဲ့ ရှည်သွယ်သော လက်ချောင်းများက စန္ဒရားခလုတ်တွေပေါ်မှာ ခြေလွှားလျက် ငြိမ်ညောင်းသာယာသော ဂီတသံစဉ်ကို ဖန်တီးလိုက်လေသည်။

အမြဲလိုပင် ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ် သံစဉ်တို့ကိုသာ ဖန်တီးခဲ့သော သူသည် ခုတော့ ငြိမ်ညောင်းသော သံစဉ်ကို ဖန်တီးနိုင်လေပြီ...။ ဒါဟာ ခွန်း ဗိုက်ထဲက ကလေးလေးအတွက်တဲ့...။

မင်းထင်မိုးသည်လည်း ကြည်နူးဖွယ် သံစဉ်တို့ကိုသာ ခုချိန်မှာ ဖန်တီးနိုင်ပြီဖြစ်သော သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြရလေသည်။ သူ့ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားမိသည်။ နှုတ်ခမ်းတွေက ပြုံးနေမည်ထင်သည်။ သူ့အာရုံထဲမှာ သူ့ကို လက်ပြနေသော ကလေးလေးတစ်ယောက်ကို မြင်သည်။ ဂီတသံစဉ်တွေနှင့်အတူ ဗေဟု ခေါ်သံကလေးနှင့် ရယ်မောသံကလေးတွေပါ ရောနှောထွက်ပေါ်ကာ သူ့ရင်ကို လာရိုက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ လွတ်မြောက်ခြင်း၊ ကြည်လင်ခြင်း၊ ငြိမ်းချမ်းခြင်း၊ ကြည်နူးခြင်းဟူသော သူ့အတွက် ရှားပါးခဲ့သည့် ခံစားချက်များသည် ယခုအချိန်တွင် သူ့ထံသို့ စုပြုံရောက်ရှိလာကြသည်။

သံစဉ်ဆုံးသွားတော့ သူ့မျက်လုံးတွေ ညင်သာစွာ

ပင့်လာချိန်မှာ ခွန်းရဲ့ အေးမြသော အပြုံးမျက်နှာကလေးကို မြင်ရလေသည်။

“အ...”

ခွန်းက ရုတ်တရက် ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားကာ ညည်းညူလိုက်သည်။

“ခွန်း... ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

သူ ပျာပျာသလဲမေးမိတော့ ခွန်းက ပြုံးလိုက်ရင်း “ခွန်းဗိုက်ထဲက ကလေးက အရမ်းတိုးလိုက်လို့ ရုတ်တရက် လန့်သွားတာပါ”

“ဟုတ်လား... သူက တိုးနေပြီလား”

ကိုကိုကြီးရဲ့ မျက်လုံးတွေ တောက်ပလာတာကို ခွန်း မြင်ရသည်။

“ခွန်း...”

သူ တစ်ခုခုပြောဖို့ ပြင်သည်။ ခွန်းက သူ့ဘာပြောမလို့ပါလိမ့်ဟု စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ခွန်း... ကျုပ် နားထောင်ကြည့်လို့ ရမလား...”

“ရှင်... ဘာကိုလဲ”

“အထဲထဲက ကလေးရဲ့ နှလုံးခုန်သံကိုလေ...”

ခွန်းက ကိုကိုကြီးကို ချက်ချင်း အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ ငေးကြောင်ကြည့်နေမိသည်။ ကိုကိုကြီးက မျှော်လင့်အသံမှာ

ခံသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ခွန်းကို ကြည့်နေခဲ့သောအခါ ခွန်းက ညင်သာစွာပင် ခေါင်းညိတ်ပြခဲ့မိလေသည်။

သူက ခွန်းထိုင်နေရာ ထိုင်ခုံရှေ့ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ခူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

ခွန်း အံ့သြတုန်ခိုက်နေချိန်တွင် သူက သူ့နားတစ်ဖက်ကို ခွန်းရဲ့ဗိုက်မှာအပ်၊ သူ့မျက်နှာတစ်ခြမ်းက ခွန်းဗိုက်မှာကပ်လျက် ကလေးရဲ့ နှလုံးခုန်သံကို နားထောင်လိုက်၏။

ခွန်းသည် ကိုယ့်မျက်ဝန်းထဲက ခုန်ပေါက်လိမ့်စီးလာသော မျက်ရည်တွေကို သူ့ထံသို့ ကျမသွားအောင် အလျင်အမြန် သုတ်ရ၏။ ခွန်းရဲ့ အေးစက်တုန်ရီနေသော လက်ကလေးတစ်ဖက်သည် သူ့ဆံပင်တွေကို ပွတ်သပ်နှစ်သိမ့်ဟန် ပြင်ပြီးမှ ပြန်ရုတ်သိမ်းလိုက်၏။ ဒီအခိုက်အတန့်ကာလလေးဟာ ခွန်းဘဝမှာ ကြည့်နူးပျော်ရွှင်စရာ၊ ပြီးတော့ ကြေကွဲဆိုနစ်စရာ အကောင်းဆုံးကာလလေးပင် ဖြစ်တော့သည်။

ခွန်း... သူနဲ့ ဝေးသွားသည့်တိုင် ဒီနေ့ကို ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်တော့ချေ။

အနီး(၃၅)

၁၈ ၁၈ ၁၈

နောက်တစ်လအကြာတွင် ချစ်စဖွယ် သားလေး တစ်ယောက်ကို ခွန်းက မွေးဖွားလေသည်။

မဝင်းရီက ပြောပြသည်မှာ ...

“ခွန်း မွေးတဲ့နေ့ကဆို ကိုကိုကြီးက အိမ်ထဲမှာ ယောက် ယက်ခတ်နေတာပဲတဲ့ ... သိလား၊ မိမ့်ပြောလို့ အစ်မ သိရတာ၊ ခွန်း ယောက်ျားလေးမွေးကြောင်း မိမ့်ဆီ ဖုန်း ဆက်ပြောတော့ မိမ့်က ကိုကိုကြီးကို သွားပြေးပြောလိုက် တယ်တဲ့၊ ကိုကိုကြီး မျက်နှာက တစ်ခါတည်း ပြုံးသွား တာပဲတဲ့၊ အဲ့ဒီလို အပြုမျိုး ကိုကိုကြီးပြုံးတာ တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးဘူးတဲ့ ... ကိုကိုကြီးက အဲ့ဒီသတင်းလည်းကြား ရော အပေါ်ထပ်တက်သွားပြီး စန္ဒရားတီးနေလိုက်တာ

ကောင်းကင်ထက်က ဆင်းသက်သူ ♣ ၂၅၉

သိပ်သာယာလွန်းလို့ ဖိုးကျော်တို့ ကိုသန်းအုန်းတို့တောင် လှေကားရင်းအထိ လာပြီး နားထောင်ကြရတယ်တဲ့ ...”

မဝင်းရီက ခွန်းဘေးက ကလေးလေးကို အနီးနှင့် ဆွေးပတ်နေရင်း အားပါးတရ အဆက်မပြတ်တွေ ပြောနေ သည်။ ခွန်းကတော့ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ သားကလေးရဲ့ မျက်နှာ ကို ပြုံးကြည့်နေလိုက်မိသည်။

ခွန်း ဆေးရုံက ပြန်ဆင်းလာသောနေ့တွင် မဝင်းရီ က သားလေးကိုပွေ့ချီလာသည်။ မိမ့်က ပစ္စည်းတွေကို တက္ကဆီ ပေါ်မှ သယ်ချလာသည်။

ခွန်းတို့ ငှားလာသော တက္ကဆီက အိမ်ကြီးရှေ့ ပေါ်တီကိုအောက်မှာပဲ ရပ်ပေးသဖြင့် ခွန်းတို့က ကားပေါ်မှဆင်း ကာ ခြံနောက်ဘက် အိမ်ခန်းလေးတွေဆီ လှမ်းသွားနေဆဲ ဖြစ်သို့ ကိုကိုကြီး ကားဝင်လာတာကို မြင်ရသည်။

ကိုကိုကြီး ကားက ခွန်းတို့အနီးမှ ဖြတ်သွားပြီး

“ခဏနေဦး ...”

နောက်ဘက်မှ ကိုကိုကြီးအသံကြောင့် သုံးယောက် လုံး ရပ်တန့်၍ လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

ကိုကိုကြီးက ကားပေါ်မှ ခပ်မြန်မြန် လှမ်းဆင်း လိုက်ရင်း...

“ကျုပ် ကလေးကြည့်ချင်လို့ ...”

ဟု ပြောကာ ခွန်းတို့ဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်။
“ဒီမှာ ကိုကိုကြီး ... ကလေးက ဒီမှာပါ”

မဝင်းရီက ပခုံးပေါ်မှာ လွှမ်းထားသည့် အနီးမှ
ဖြူဖြူလေးကို လှုပ်ပြလိုက်သည်။

ကိုကိုကြီးက ကလေးမျက်နှာနှင့် ထိလှမတတ်
ငုံစိုက်ကြည့်လိုက်တာမို့ မဝင်းရီပင် လန့်ဖျပ်ကာ ခေါင်းကို
နောက်သို့လန်၍ ရှောင်လိုက်ရလေသည်။

ကိုကိုကြီး ကြည့်နေပုံက တစ်စုံစီမံ ရှိလှသည်။
ပြီးတော့ ကလေးရဲ့ ပါးကလေးကို မရဲတရဲ တို့ကြည့်လိုက်ရာ
ကလေးက အဲခနဲ အသံပြုရင်း လူးလွန့်သွားသည်။ ကိုကိုကြီးက
စိုးထိတ်သွားပုံနှင့် ...

“ကျုပ် လုပ်လိုက်လို့ ကလေးတစ်ခုခု ဖြစ်သွားတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး ကိုကိုကြီးရဲ့ ကလေးဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ”

ခွန်းသည် ကိုကိုကြီးကို ဘေးမှငေးကြည့်နေရင်း
ပြုံးမိနေရသည်။ ကိုကိုကြီးက ခွန်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“နေကောင်းလား...”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကောင်းပါတယ်၊ ဟို ... ကိုကိုကြီးကို ခွန်း
တစ်ခု တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

“ပြောလေ...”

“ခွန်း ကလေးမွေးပြီးရင် ဒီအိမ်ကြီးကနေ ထွက်သွားဖို့
မယ်လို့ မေမေကြီးကို ကတိပေးထားခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်

မယ့်လောလောဆယ်တော့ သွားဖို့အဆင်မပြေသေးလို့
ခွန်းကို ဒီအိမ်မှာ နှစ်လလောက်တော့ ဆက်နေခွင့်ပြုစေ
ချင်ပါတယ်၊ နှစ်လပြည့်တာနဲ့ ခွန်း ထွက်သွားပေးပါ
မယ်”

“မသွားပါနဲ့...”

“... ..”

“မင်း အဆင်ပြေတဲ့အထိ ဆက်နေပါ၊ မင်း ဒီမှာအလုပ်
ဆက်လုပ်နေလို့ ရပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုကိုကြီး”

ကိုကိုကြီး ထွက်သွားတော့ မိမ့်က ပျော်လွန်းလို့
တဟိဟိ ရယ်ကာ ...

“ဟိဟိ ... တော်ပါသေးရဲ့၊ မိမ့်လည်း မမခွန်းကို မခွဲချင်
တာနဲ့”

မဝင်းရီကလည်း ဝမ်းသာအားရဖြင့် ...

“ညည်းတော့ ကံကောင်းတယ် ခွန်းရေ၊ ကိုကိုကြီးက
ညည်းကလေးလေးကို သဘောကျသွားလို့ ဒီမှာ ဆက်နေ
ခွင့်တာနေမှာ၊ ညည်းကို သနားတာလည်း ပါမယ်ထင်
တာပဲအော့၊ ညည်းနဲ့ ကိုကိုကြီးက ပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိပုံ ...”

အခန်း (၃၆)

၂၆ ၂၆ ၂၆

နောက် ၆ လခန့်အကြာ ညနေခင်းတစ်ခုတွင် ခွန်းသည် သားလေးကို တွန်းလှည်းလေးထဲတွင် ခဏထည့်ထား ခဲ့ပြီး အိမ်နဲ့ သိပ်မဝေးလှသော လမ်းထိပ်စတိုးဆိုင်လေးမှာ အိမ်အတွက် လိုအပ်တာလေးတွေ အမြန်ပြေးဝယ်ရလေသည်။

သားလေး ထိုင်သော လှည်းကလေးမှာ ကိုကိုကြီး က ဖိုးကျော်ကို ခွန်းအခန်းသို့ ဝယ်ပို့ခိုင်းခဲ့သော လှည်းလေးဖြစ် သည်။ ထိုလှည်းလေးထဲမှာ သားလေးကို ခြေထောက်တွဲထား၊ ချကာ ထိုင်ခိုင်းထားလျှင် သားက လှည်းရှေ့တန်းကလေးပေါ်က ကစားစရာလေးတွေကို တွန်းရွေ့၍ ဆော့ကစားနေတတ်သည်။

ခွန်းက ခဏပဲ ဈေးဝယ်ပြီး အိမ်ဘက်သို့ ခပ်သုတ် သုတ် ပြန်လာသည်။ အိမ်ခန်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်တော့ သားကိုရော တွန်းလှည်းကိုရော မတွေ့ရတော့ ... ။

ကောင်းကင်ထက်က ဆင်းသက်သူ ♠ ၂၆၃

“သားလေး ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့် ...”

“မဝင်းရီများ ခေါ်ထိန်းနေသလား”

ခွန်းက အိမ်ထဲမှ ထွက်လာကာ မဝင်းရီရှိနေမည့် မိမိကြီးဘက်သို့ လျှောက်လာခဲ့ရင်း ...

“အစ်မရေ ... အစ်မ မဝင်းရီ၊ ခွန်း သားလေး အစ်မဆီ မှာလား”

“အစ်မဆီမှာ မရှိဘူး ခွန်းရဲ့၊ မိမ့်များ ခေါ်ထိန်းနေသလား မသိဘူး၊ သွားမေးကြည့်ပါဦး”

“မိမ့်ရေ ... မိမ့် ...”

“ရှင် ... မမခွန်း၊ ဘာတွေ အရေးကြီးလာလဲ ...”

“သားလေး မိမ့်ဆီမှာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး မမခွန်းရဲ့ ...”

“ဟင် ... ဒါဆို သား ဘယ်မှာလဲ ...၊ တိုဖိုးကျော်ရေ ကိုသန်းအုန်းရေ ... ဦးလေးမြရေ ...”

ခွန်းသည် စိတ်ပူလာကာ အိမ်ရှိလူကုန်ကို တအား ဝင် အော်ခေါ်လိုက်တော့ အားလုံး ပြေးထွက်လာကြကာ ...

“ဘာလဲ ... မခွန်းချိုသာ ဘာဖြစ်လို့လဲ ...”

“ကိုဖိုးကျော် ကျွန်မကလေး၊ ကျွန်မကလေး ပျောက်လို့၊ ဘယ်မှာလဲ ... ဘယ်သူ့ဆီမှာလဲ”

“ကျွန်တော်နဲ့ ကိုသန်းအုန်း ထိုင်စကားပြောနေကြတာ၊ ကျွန်တော်တို့ ခေါ်မထားပါဘူး”

“ဦးလေးမြလည်း မခေါ်ဘူး”

“ကျွန်တော့် မိန်းမနဲ့ ကလေးတွေလည်း အစောကြီးကတည်းက ယောက်ျားမအိမ် သွားကြတာ၊ အိမ်မှာ တစ်ယောက်မှ မရှိကြဘူး”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ ဒါဆို သားလေး ဘယ်ရောက်သွားတာလဲ၊ ရှာကြပါဦး၊ ရှာပေးကြပါဦးရှင်...”

ခွန်းက သွေးရူးသွေးတမ်း ဖြစ်နေသဖြင့် အိမ်ရှိ လူကုန် ယောက်ျားခတ်ကုန်ကြသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် အိမ်ကြီးရဲ့ အပေါ်ထပ်ဆံ့မှ သာယာသော စန္ဒရားသံလေးကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

အလိုလိုသိစိတ်ဖြင့် ခွန်းရဲ့ ဓမ္မာကိုယ်မှာ ကြက်သီးမွေးညှင်းလေးတွေ စိမ့်ဖြာသွားခဲ့ရသည်။

ခွန်းသည် ရုတ်တရက် ငြိမ်သက်သွားခဲ့ပြီးနောက်တွင် အပေါ်ထပ်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ညင်သာစွာ လှမ်းတက်လာခဲ့မိသည်။ ခွန်းနောက် မလှမ်းမတမ်းမှ မဝင်းရီ၊ မိမ့်၊ ဖိုးကျော်နှင့် ကိုသန်းအုန်းတို့ အားလုံးလည်း သိချင်စွာဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာကြသည်။

ခွန်း လှေကားထိပ်၌ ရပ်မိချိန်တွင် ထူးဆန်းလှပသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်လိုက်ရတော့သည်။

ကိုကိုကြီးသည် ညင်သာမြူးကြွသော ဂီတသံကို တီးခတ်လျက်ရှိပြီး စန္ဒရားဘေး တွန်းလှည်းလေးပေါ်၌ ခွန်းရဲ့

သားကလေးသည် လက်ကလေးတွေကို မြှောက်ရမ်းလှုပ်ရှားဆော့ကစားလျက် ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်မောနေခဲ့လေသည်။

ကိုကိုကြီးက စန္ဒရားတီးနေရင်းကပင် ကလေးကို လှည့်ကာ လှည့်ကာ ကြည့်ရင်း ပြုံးရယ်လျက် မေးဆတ်ချောမြူနေခဲ့သည်။

ခွန်းက ထိုမြင်ကွင်းကလေးကို ဝိတိဖြစ်စွာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ခွန်းနောက်မှ လူတစ်စုသည်လည်း အံ့သြမင်သက်စွာ ငေးမောလျက်ရှိကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ကလေးက ခွန်းကို မြင်သွားကာ သူ့လက်ကလေးတွေကို ခွန်းဘက်သို့ ဆန့်တန်းလိုက်လေသည်။

ကိုကိုကြီး၏ စန္ဒရားသံက ရပ်သွားခဲ့၏။

ကိုကိုကြီးက နောက်သို့ ညင်သာစွာ လှည့်ကြည့်လာခဲ့သည်။ ခွန်းနှင့်အတူ အိမ်သားအားလုံးကို မြင်လိုက်ရတာမို့ ကိုကိုကြီးက ရှက်ကိုးရှက်ကန်း ပုံစံမျိုးဖြစ်သွားကာ သူ့အခန်းဘက်သို့ လျှောက်သွားခဲ့သည်။

ခွန်းက သားလေးဆီ လျှောက်သွားကာ သားလေးကို ငဲ့၍ချီမွေ့လျက် ပြုံးရယ်ပြလိုက်ရင်း...

“သားသားလေးက တော်တော်ပျော်နေတယ်ပေါ့လေ... ဟုတ်လား”

ဟု တီးတိုးကျီဇယ်၊ ချောမြူလိုက်လေသည်။

အခန်း (၃၇)

• • •

မဝင်းရီသည် တောက်တောက် တက်တက် လမ်း
လျှောက်စပြုပြီဖြစ်သော ခွန်းရဲ့ သားကလေးကို လိုက်ကြည့်
နေရင်းက ...

“ညည်းသားကတော့ ကြည့်လေ ကြည့်လေ ကိုကိုကြီးနဲ့
တူလေပဲ ခွန်းရေ...”

“မဟုတ်တာတွေ မပြောပါနဲ့ အစ်မရယ်၊ သားက ခွန်းနဲ့
တူတာပါ”

“မဟုတ်ပါဘူးအေး၊ ညည်းနဲ့ သိပ်မတူပါဘူး၊ ငယ်ငယ်
တုန်းကသာ ဘယ်သူနဲ့တူမှန်း သိပ်မသိသာပေမယ့် ကြီး
လာလေ ကိုကိုကြီးနဲ့ တူလေပဲဥစ္စာ၊ ကြည့်ပါလား ...
မျက်ခုံးမွေးက ကိုကိုကြီး မျက်ခုံးမွေးအစစ်၊ နှုတ်ခမ်းက
လည်း ကိုကိုကြီး နှုတ်ခမ်းမျိုး၊ ဧကန္တ ညည်း ကိုယ်ဝန်နဲ့

တုန်းက အစ်မဝယ်ပေးတဲ့ ကလေးလေးပုံ ပိုစတာတွေကို
မကြည့်ဘဲ ကိုကိုကြီးကိုပဲ ကြည့်ကြည့်နေတယ်ထင်တယ်။
အေးလေ ... ကြည့်တာလည်း ကောင်းပါတယ်၊ ကိုကိုကြီး
က ချောတော့ ကလေးကလည်း ချောရောပေါ့၊ တချို့
ကိုယ်ဝန်ဆောင်တွေဆို သူတို့ကလေးလေး ချောချော
လှလှလေး ဖြစ်အောင်ဆိုပြီး အိပ်ရာခြေရင်းမှာ ကိုရီးယား
မင်းသား ချောချောလေးတွေ ပုံကို ကပ်ထားပြီး ခဏခဏ
ကြည့်တာတဲ့အေး...”

မဝင်းရီက သူ သိသလောက် ဗဟုသုတလေးဖြင့်
ထင်ရာမြင်ရာ စွတ်ပြောနေခဲ့သည်။ မဝင်းရီ စိတ်ထဲမှာတော့
ကိုကိုကြီးနဲ့ ခွန်းချိုသာဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်၊ ဆက်စပ်
တွေးကောင်းသောအရာ မဟုတ်ဟု ခံယူထားတာမို့ သံသယ
အတွေးမျိုးတောင် မတွေးတတ်ရှာပါ။ ပင်ကိုက ခပ်ထုံထုံလူမျိုးမို့
တစ်ထွာပြရင် တစ်လံမြင်ဖို့ဆေးလို့ တစ်လံလောက်ပြရင်တောင်မှ
တစ်ထွာလောက်ကို မမြင်တတ်ရှာသူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ
ကိုကိုကြီးက ကိုယ်အရှင်သခင်၊ ခွန်းက ကိုယ်လိုပဲ ဒီအိမ်ရဲ့
ဝန်ထမ်းအဖြစ် သီးသန့် တစ်ကန့်စီပဲ ရှိနေခဲ့ပါသည်။

ခွန်း လန့်ရသူကတော့ ကိုကိုကြီးရဲ့ ဆော်ဒီဂတ်
ပမာဖြစ်သော ဖိုးကျော်ကိုပင်။ ဖိုးကျော်က ပါးနပ်သည်။ ဆက်
စပ်တွေးတတ်သည်။ ကိုကိုကြီးရဲ့ အပြုအမူတွေကိုလည်း စောင့်
ကြည့်အကဲခတ်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ ခွန်းရဲ့ သားကလေးကို

၂၆၈ ♠ ပုညခင်

ဖိုးကျော်က ချစ်သော်လည်း ကိုကိုကြီးနဲ့ တူနေတာကို ဘဝင် မကျနိုင်ပုံဖြင့် ရှိတတ်သည်။

“အစ်မရေ... ခွန်းသားလေးကို ခြံထဲခေါ်သွားပြီး ထမင်း ခွံ့လိုက်ဦးမယ်နော်”

ခွန်းက သားဖို့ နယ်ထားသည့် ထမင်းပန်းကန်လုံး လေးကို ကိုင်ကာ သားကိုတစ်ဖက်ချီရင်း ခြံထဲသို့ဆင်းလာခဲ့သည်။

သားကို ထမင်းခွံ့တိုင်း ခွန်းက ခြံထဲသို့ ခေါ်သွား တတ်စမြဲပင် ...။ သားက လမ်းလျှောက်တတ်နေပြီမို့ ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ချင်နေတတ်သည်။ ခွန်းရဲ့အိမ်ခန်းက ကျဉ်းတာမို့ သား ကိုလည်း လမ်းလျှောက်စေရင်း ခွန်းက ခြံထောင့်က ခုံလေးမှာ ထိုင်ကာ သားကို ထမင်းစောင့်ခွံ့ရသည်။ သားက ထမင်း တစ်လုတ်စာလေး ပါးစပ်ထဲရောက်သည်နှင့် တဖြုဲဖြုဲဝါးရင်း မြက်ခင်းပေါ်မှာ လျှောက်သွားနေသည်။ ပါးစပ်ထဲမှာ ကုန်သွား တော့ ခွန်းဆီပြန်လာကာ ပါးစပ်ဟသဖြင့် ခွန်းက ထမင်း တစ်လုတ် ခွံ့ရသည်။

သားလေးကို အိမ်ကလူတွေအားလုံးက တုံတုံဟု ခေါ်ကြသည်။ သားအတွက် ပေးထားသော နာမည် ရှိသော် လည်း ခွန်းက အများရှေ့မှာ ထုတ်ဖော်မပြောရဲသေးပါ။

“မေ့... မိမိ၊ မေ့... မိမိ...”

“အေးပါ... သားရယ်... အေးပါ၊ ကဲ... ရော... ကောင်း ကောင်းလေးစား”

ကောင်းကင်ထက်က ဆင်းသက်သူ ♠ ၂၆၉

ခွန်းက သားပါးစပ်ထဲကို ထမင်းတစ်လုတ် ခွံ့ လိုက်ပြီး သားလျှောက်သွားနေတာကို ပြုံးရင်း လိုက်ကြည့်နေ မိလေသည်။

မှန်ပြတင်းအနီး၌ ရပ်တန့်နေခဲ့သော မင်းထင်မိုး သည် ညနေတိုင်း တွေ့ရတတ်သည့် ထိုမြင်ကွင်းကို အချိန်မှန် စောင့်ကြည့်မိမြဲပင် ...။

ကြည့်လေ ကြည့်လေ ကိုယ်နဲ့တူလေဖြစ်သော ကလေးကို ကြည့်တိုင်း သူ့စိတ်ထဲမှာ နွေးတစ်ဝက် အေးတစ် ဝက် ခံစားရသည်။

အမြဲတမ်း ကြည်လင်အေးချမ်းနေတတ်သော ခွန်း ချိုသာကို မြင်တိုင်း မြတ်နိုးစိတ်က သူ့ရင်ကို တိုးဝင်လာတတ် သည်။ ခွန်းနဲ့ သူ့ကြားက အဆင့်အတန်းဟူသော အကာအရံ သည် တဖြည်းဖြည်း ပြိုပျက်ယိုင်နဲ့လျက် ... သူ့စိတ်သည် ခွန်း နှင့် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာနေသည်။

သူက တော်ဝင်စံအိမ်ရဲ့ အပေါ်ထပ်က အကောင်း ဆုံးသော အိပ်ခန်းကျယ်ထဲမှာ၊ ခွန်းက ဟိုးခြံနောက်က အလုပ် သမား တန်းလျားမှာ ဖြစ်သော်လည်း ခွန်းနဲ့သူဟာ နီးကပ်နွေး ထွေးသလို ခံစားရသည်။

ဒီခံစားချက်တွေကို သူ ငြင်းပယ်မလား၊ လက်ခံမလား ...။

သူ့ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ ဘယ်ဟာကို ရွေးချယ်မလဲ ...။

မင်းထင်မိုးသည် ခွန်းတို့သားအမိကို မြင်တိုင်း သူတို့အနီးသို့ အပြေးကပ်သွားချင်သော ကိုယ့်စိတ်ကို နေ့စဉ်နဲ့ အမျှ ချုပ်ထိန်းလာခဲ့ရသည်။

ဒီနေ့တော့ သူ့စိတ်တွေဟာ ထိန်းမရအောင် လှုပ်ရှားနေခဲ့သည်။

သူ... ပြတင်းအနီးမှ ချာခနဲလှည့်ကာ အောက်ထပ်သို့ ဆင်းပြီး ခွန်းတို့သားအမိရှိရာ ခြံထဲသို့ လျှောက်ထွက်လာခဲ့သည်။

“ခွန်းချိုသာ...”

“ဪ... ကိုကိုကြီး၊ ခြံထဲမှာ လမ်းဆင်းလျှောက်တာလား၊ အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ရင် ခွန်းတို့ ဖယ်ပေးပါမယ်၊ သားရေ... လာ... လာ”

“ခွန်းချိုသာ ကျုပ် ခင်ဗျားကို မေးစရာရှိလို့ ဆင်းလာတာ၊ ကျုပ်မေးတာကို မှန်မှန်ဖြေပါ”

“ဟုတ်ကဲ့...”

“ကလေးရဲ့ အဖေက ကျုပ်နဲ့တူသလား...”

“ရှင်...”

“ကျုပ် မေးခွန်းကို နားမရှင်းဘူးလား”

“ရှင်းပါတယ် ကိုကိုကြီး၊ ကလေးအဖေနဲ့ ကိုကိုကြီးနဲ့ မတူပါဘူး”

“ဒါဆို ကလေးက ကျုပ်နဲ့ တူနေတာပေါ့...”

“မတူပါဘူး ကိုကိုကြီး...”

“ကျုပ် မျက်စိမကန်းသေးဘူး...”

ခွန်းသည် ဘယ်လိုပြောရင်ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားရင်း မဝင်းရီ စကားကို သွားသတိရကာ ပြောမိပြောရာဖြင့်...

“ဟို... အဲဒါကလေး ခွန်းက ကိုကိုကြီးကို ခဏခဏ မြင်မြင်နေလို့ ကလေးက ကိုကိုကြီးနဲ့ တူသွားတာဖြစ်မှာပါ၊ ပိုစတာလေးတွေကိုကြည့်ရင် ပိုစတာထဲက ကလေးနဲ့ တူတတ်တယ်ဆိုတာမျိုးလေ...”

“မင်း... ရူးနေလား”

မင်းထင်မိုးက ပီတိဟောကံလိုက်သဖြင့် ခွန်းက ငြိမ်သွားသည်။

မင်းထင်မိုးက ခွန်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ခွန်း... မင်းကိုမေးဖို့ အားနာခဲ့ရတဲ့ မေးခွန်းတစ်ခုကို ကိုယ် အခု မေးပါရစေတော့... ကိုယ့်အာရုံတွေ သေချာမရှင်းလင်းလို့ မင်းကိုမေးရတာပါ၊ ဒီသဘောဆန်ဆန် မေးခွန်းမျိုးကို ကိုယ် တစ်ခါတုန်းကလည်း မေးခဲ့ဖူးပါတယ်၊ မင်း ကိုယ့်ကို တွဲပိုခဲ့တဲ့ ညက မင်းနဲ့ကိုယ်

၂၇၂ ♠ ပုညဝင်း

ဘာဖြစ်ခဲ့ကြသလဲ ခွန်း...”

“ဘာမှ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူး...”

ခွန်းက မျက်နှာကလေး ရဲသွားသော်လည်း မဆိုး
မတွပင် ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြေလိုက်သည်။

“မေ့... မေ့...”

“အေး... သားလေး... လာ... လာလေ၊ သား ပြန်ချင်
လို့လား၊ ပြန်ရမှာပေါ့ သားရဲ့”

ခွန်းသည် ခွန်းထံသို့ လျှောက်လာသော သားလေး
ရဲ့ လက်ကို လှမ်းဆွဲပြီး သူ့ရှေ့မှ ထွက်ခွာဖို့ပြင်လိုက်သည်။

သူက ခွန်း လက်ကို လှမ်းဆွဲထားလိုက်ပြီး...

“မင်း လက်ထဲက ထမင်းပန်းကန် ကိုယ့်ကိုပေးပါ”

“ဘာလုပ်မလို့လဲ...”

“ထမင်းခွံလို့ မပြီးသေးဘူးလေ၊ ဆက်ခွံရမယ်၊ မင်း
လုပ်စရာရှိရင် သွားလုပ်ပါ၊ ကလေး ထမင်းလောက်တော့
ကိုယ်လည်း ခွံတတ်တယ်”

သူက ပြောပြောဆိုဆို ခွန်းလက်ထဲက ထမင်း
ပန်းကန်လုံးလေးကို လှမ်းယူပြီး ကလေးကို ထမင်းဆက်ခွံနေ
လေသည်။

ခြံထောင့်မှာရပ်နေသော ဖိုးကျော်ကတော့ ထိုမြင်
ကွင်းကို လှမ်းကြည့်ရင်း စိတ်ရှုပ်စွာ ခေါင်းကုတ်လိုက်မိပါသည်။

အခန်း (၃၈)

၃၈ ၃၈ ၃၈

“မခွန်းချိုသာ... မခွန်းချိုသာ”

“ဪ... ကိုဖိုးကျော်၊ ဘာအရေးတကြီး ကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ကျွန်တော် မခွန်းချိုသာနဲ့ စကားနည်းနည်း ပြောချင်
လို့ပါ”

“ဒါဆို အိမ်ထဲဝင်ပါ ကိုဖိုးကျော်...”

ခွန်းက အခန်းထောင့်က ပလတ်စတစ်ခုံလေးကို
ဆွဲယူကာ ကိုဖိုးကျော် ထိုင်ဖို့ ချပေးလိုက်ပါသည်။

ဖိုးကျော်က ခုံမှာဝင်ထိုင်လိုက်သော်လည်း ချက်ချင်း
စကားမပြောသေးဘဲ သက်ပြင်းချနေသည်။

“ဘာကိစ္စလဲ၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ ကိုဖိုးကျော်”

“ပြောရမှာ အားတော့နာပါတယ် မခွန်းချိုသာရယ်...”

ကိစ္စကတော့ ကိုကိုကြီး ကိစ္စပါ”

“ကိုကိုကြီး ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ...”

ဖိုးကျော်က ပြန်မဖြေသေးဘဲ ငြိမ်သွားပြီးမှ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ဟန်ဖြင့် ...

“ဒီလိုပါ မခွန်းချိုသာ ... ၊ ကျွန်တော် ကိုကိုကြီးဆီမှာ အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ နှစ်တွေတော်တော်ကြာခဲ့ပါပြီ၊ ကိုကိုကြီး အပေါ် အလုပ်ရှင်ဆိုတာထက် ပိုပြီး သံယောဇဉ်လည်း တွယ်ခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ကိုကိုကြီး ကောင်းကျိုးကို လိုလားတဲ့ စိတ်နဲ့ ကျွန်တော် ကိုကိုကြီးနဲ့ အတူရှိနေခဲ့တာပါ ... ၊

“အားမနာတမ်း ပြောရရင် မခွန်းချိုသာတို့ သား အမိ ဒီမှာရှိနေတဲ့အတွက် တစ်နေ့ကျရင် ကိုကိုကြီးမှာ ဂုဏ်သိက္ခာ ပျက်ပြားစရာ၊ သူများအထင်မှား စွပ်စွဲစရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မြင်ပါတယ် ... ၊

“မေမေကြီး ရှိတုန်းကဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ခုဆို ဒီအိမ်ကြီးမှာ အရှင်သခင်ဆိုလို့ ကိုကိုကြီးတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတာပါ၊ ယောက်ျား ပျိုတစ်ယောက်တည်း ရှိနေတဲ့ နေရာမှာ မခွန်းချိုသာလို အရွယ်ကောင်း ရုပ်ချော လူလွတ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတာဟာ မသင့်တော်ပါဘူး ... ၊

“လောကမှာ လူတူမရှား နာမည်တူမရှားဆိုသလို မခွန်းချိုသာရဲ့ ကလေးဟာလည်း ကိုကိုကြီးနဲ့ တူသလိုလို

ဖြစ်နေတော့ ကြာရင် အများအထင်မှားစရာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ် ... ၊

“ခုလို မေမေကြီး မရှိတော့တဲ့ အချိန်မှာ ကိုကိုကြီးကလည်း အရမ်း အထီးကျန်သွားတော့ တွယ်မိတွယ် ရာဆိုသလို ကလေးကို သံယောဇဉ်လည်း ဖြစ်နေပုံရတော့ ကြာရင် အခြေအနေတွေက ရှုပ်ထွေးလာလိမ့်မယ်၊ မဖြစ်သင့်တဲ့ သံယောဇဉ်ကို စောစောဖြတ်လိုက်တာက ကိုကိုကြီးအတွက် ပိုကောင်းမယ် ထင်ပါတယ် ... ၊

“ရှေ့အပတ်ကျရင် နိုင်ငံခြားက ကိုကိုကြီးရဲ့ ညီဝမ်းကွဲတွေလည်း ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ အဲဒီအချိန် မရောက်ခင် မခွန်းချိုသာအနေနဲ့ ကိုကိုကြီးအတွက် အကောင်းဆုံးလမ်းကို ရွေးချယ်ပေးစေချင်ပါတယ်”

“စိတ်ချပါ ကိုဖိုးကျော်၊ ခွန်းကြောင့်တော့ ကိုကိုကြီး ဂုဏ်သိက္ခာ မပျက်စီးစေရပါဘူး၊ ကိုကိုကြီး ဂုဏ်သိက္ခာ ကို ခွန်းကိုယ်တိုင်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာထက် ပိုပြီး ခွန်း တန်ဖိုးထားပါတယ်၊ ခွန်း တစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း ဒီအိမ်က ထွက်သွားပေးပါမယ်”

“အားတော့ နာပါတယ်ဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ခုလိုပြောပြပေးတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်”

အခန်း (၃၉)

၃၉ ၃၉ ၃၉

ခွန်းသည် တော်ဝင်စံအိမ်မှ မထွက်ခွာမီ ညက ခြံထောင့် မှောင်ရိပ်ကလေးတွင် ရပ်တန့်ရင်း မီးရောင်လေး ပျံ့လင်းနေသော ကိုကိုကြီးအခန်းရှိရာဆီသို့ အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရပ်တန့်မော့ငေးနေခဲ့မိလေသည်။

ခုလိုပါပဲ... ခွန်းက ကိုကိုကြီးကို မော့ကြည့်နေခွင့် ရတာကိုပဲ ကျေနပ်ခဲ့သည်။ ခမ်းနားလှပသည့် လှေကားကြီး အတိုင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားတတ်သည့် ကိုကိုကြီးပုံစံကို ကြည့်ကောင်းကောင်းနှင့် ခွန်း အမြဲမော့ကြည့်ခဲ့မိသည်။ ခွန်းဘဝ ကလည်း ကိုကိုကြီးကို အမြဲမော့ကြည့်နေရမယ့် ဘဝပေပဲဟု ခွန်းက နားလည်သတ်မှတ်ပြီးသားပင် ...။

ခွန်းသည် မှောင်ရိပ်ကလေးမှာ ရပ်တန့်နေရင်းက အိမ်ကြီးရှေ့ ပေါ်တီကိုအောက်က ကားရပ်သည့် နေရာကလေး

ကို လှမ်းမျှော်ကြည့်မိတော့ ဟက်ခနဲ အသံထွက်၍ ရယ်မိသွား သည်။

အဲဒီတုန်းက အဖြစ်က ပြန်တွေးတိုင်း ရယ်စရာ ကောင်းခဲ့သည်လေ...။ ပုဆိုးစည်ပုံနေတာ မြင်မိလို့ 'မလှုပ်နဲ့၊ ရပ်' လို့ လှမ်းအော်လိုက်တဲ့ ကုပ်ချောင်းချောင်း ပေစုပ်စုပ် ကောင်းမလေးဟာ ခွန်းချို့သာပဲဆိုတာကို ကိုကိုကြီးကတော့ ခုချိန်ထိ မသိနိုင်ခဲ့ပါ။

ခွန်းကတော့ အဲဒီအချိန်ကတည်းကပင် ကိုကိုကြီး ကို ခွန်းရဲ့ နှလုံးသားအခန်းတစ်ခုထဲမှာ လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းဝှက် ရှင်း တိတ်တခိုး မြတ်နိုးခဲ့ရသည်။ ကိုကိုကြီး ရှိနေတဲ့ ခွန်းရဲ့ နှလုံးသားထဲက တစ်ခုသော အခန်းငယ်လေးရဲ့ တံခါးချပ်ကို ခွန်း လုံလုံခြုံခြုံ ပိတ်ထားခဲ့သည်။ အဲဒီ တံခါးကို ဘယ်တော့မှ မဖွင့်ဘူးဟုလည်း ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့သည်။

အမေ့မျှော်လင့်ချက်တွေကို သိခဲ့ရပေမယ့်လည်း၊ ကိုကိုကြီးကို မြတ်နိုးခဲ့မိပေမယ့်လည်း ခွန်းက နှလုံးသားတံခါး ကို ပိတ်မြဲ ပိတ်ထားခဲ့သည်။

ညတစ်ညမှာ ခွန်းရဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို ပြောင်းလဲ စေမည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရှိခဲ့သော်လည်း ဒါဟာ ကိုကိုကြီးရဲ့ သိစိတ်ဖြင့် တမင်ရည်ရွယ် မှားယွင်းသော အဖြစ်အပျက်မဟုတ် တာမို့ ခွန်းက ကိုကိုကြီးကို အမျက်မသိနိုင်ခဲ့ပါ။ ကိုကိုကြီး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မမှတ်မိတာကိုလည်း ဟန်ဆောင်နေတာ

မဟုတ်မှန်း ခွန်း နားလည်နိုင်ခဲ့သည်။ ခွန်းက ကိုကိုကြီးကို ယုံသည်။ ကိုကိုကြီး၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ယုံကြည်တန်ဖိုးထားသူ လည်း ဖြစ်ခဲ့သည်။

ခွန်းတစ်သက် အဖြစ်မှန်ကို ဘယ်တော့မှ ဘယ်သူ့ကိုမှ ဖွင့်မပြောဘူးဟု ခွန်း ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာပင်။ ခွန်းလို အိမ်ဖော်ရဲ့ သမီးတစ်ယောက်၊ မျိုးရိုးနိမ့်နိမ့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရခြင်းဖြင့် ကိုကိုကြီးတန်ဖိုးထားတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ဆွဲမချလိုတာဟာ ခွန်းရဲ့ သစ္စာပင်...။ ခွန်းကိုမချစ်ဘဲ မှားယွင်းမှုတစ်ခုကြောင့် တာဝန်ယူလိုက်ရသည့် အဖြစ်မျိုးကိုလည်း အရောက်မခံနိုင်ပါ။

ခွန်းသည် ကိုကိုကြီးထံက ဘာကိုမှ မမျှော်လင့်သော်လည်း ခွန်းကို တန်ခိုးရှင်တစ်ယောက်ယောက်က အလိုချင်ဆုံးသော ဆုတစ်ခုကို တောင်းခွင့်ပေးခဲ့လျှင်...

“ကိုကိုကြီးရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာကို ရရပါလိမ့်”

ဟု ဆုတောင်းမိမည် ထင်သည်။

ကိုကိုကြီးထံမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှတစ်ပါး တခြားဘာကိုမှလည်း မလိုချင်ခဲ့ပါ။

အမေ ဆုံးစကား ခွန်းစိတ်တွေ ပျံ့လွင့်တွေ့ပြားနေခဲ့တာမို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂရုမစိုက်မိခဲ့သော ခွန်းထံသို့ သားလေးရောက်ရှိလာချိန်မှာလည်း ခွန်းက တွေ့ဝေတွန့်ဆုပ်ခြင်းမရှိဘဲ ကိုကိုကြီးရဲ့ ရင်သွေးကို စောင့်ရှောက်မြတ်နိုးခဲ့ရပါသည်။

သို့သော်လည်း တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဒီကလေးကို အကြောင်းပြပြီး ကိုကိုကြီးထံက ဘာကိုမှလည်း တောင်းဆိုဖို့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။

ကိုကိုကြီး သိသိ မသိသိ ကိုကိုကြီးနဲ့ မနီးမဝေးမှာ ခုလို မော့ကြည့်နေရင်းနဲ့ပဲ ခွန်း ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေချင်ခဲ့တာပါ။

သွေးကစကားပြောလေတဲ့အခါ သားလေးကိုကိုကြီးက ချစ်ခင်တာမြင်ရတော့လည်း တိတ်တခိုး ပီတိဖြစ်ရင်းနဲ့ပဲ အိမ်နိမ့်ဘဝနဲ့ နေပျော်ခဲ့တာပါ ကိုကိုကြီးရယ်...။

ဒါပေမယ့်လည်း ခုတော့ ခွန်း သွားရတော့မယ်။ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ် ကိုကိုကြီးရယ်...။

ကိုကိုကြီးရဲ့ ရင်သွေးလေးကို ခွန်းမှာရှိသမျှ ခွန်အားနဲ့ ပြုစုပျိုးထောင်ပေးပါမယ်။

ကိုကိုကြီးက ကောင်းကင်ပေါ်က လူပါ...။

မြေပြင်ပေါ်က ခွန်းဆီကို ဆင်းသက်လာဖို့ ခွန်း မမျှော်လင့်ပါဘူး ကိုကိုကြီးရယ်...။

လမ်းဆင်းလျှောက်ရင်း လေကောင်းလေသန့်ရှူရန် အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

လှေကားထိပ်သို့ အရောက်တွင် သူ့ခြေလှမ်းတို့ ရပ်တန့်သွားခဲ့ရသည်။

လှေကားရဲ့ ဟိုးခြေရင်းက အံ့သြဖွယ်မြင်ကွင်း တစ်ခုကို သူ့ မင်သက်စွာ ငဲ့ကြည့်နေလိုက်မိသည်။

လှေကားခြေရင်းမှာ ခွန်းတို့ သားအမိက ပြပ်ဝပ်စွာ ထိုင်လျက် အပေါ်ထပ် သူ့အခန်းရှိရာဘက်သို့ ဦးတည်ကာ ဦးချက်တော့လျက် ရှိလေသည်။

မင်းထင်မိုးက လှေကားထိပ် လက်ရန်းကို ဆုပ်ကိုင်လျက် သူတို့ကို ငဲ့မိုးကြည့်နေတာကို သူတို့ မြင်ပုံမရ။ ကန်တော့ပြီးတာနှင့် ခွန်းက ကလေးကို တစ်ဖက်ကဆွဲ၊ ဘေးမှာ ခုထားသော ခရီးဆောင်အိတ်ကို တစ်ဖက်က ဆွဲလျက် တံခါးဝဆီသို့ ဦးတည်သွားခဲ့ပြီး...

မိန်းမော အံ့သြနေသောသူ့စိတ်က ရုတ်တရက် နိုးကြားထိတ်လန့်သွားမိကာ...

“ခွန်း...”

ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်တော့ ခွန်းက ခြေလှမ်းတုံ့ရပ်လျက် သူ့ရှိရာ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ သမင်လည်ပြန် မော့ကြည့်လာပါသည်။

“ဒါက ဘယ်သွားမလို့လဲ...”

အခန်း (၄၀)

ထိုနေ့မနက်က မင်းထင်မိုးသည် အိပ်မက်ဆိုးတစ်ခုနှင့်အတူ အိပ်ရာမှ စောစီးစွာ လန့်နိုးလာခဲ့ရလေသည်။

သူ့အိပ်မက်က ဝမ်းနည်းကြေကွဲဖွယ်ရာပင်...

အိပ်မက်ထဲမှာ ခွန်းက သူ့ကိုကျောခိုင်းနေခဲ့သည်။

ဘယ်လောက်ခေါ်ခေါ် လှည့်မကြည့်...။ ခဏကြာတော့ ခွန်းရဲ့

နှုတ်ငင် ငိုကြွေးသံနှင့် ကလေးလေးရဲ့ ငိုကြွေးသံကို ဆုံနှင့်ဖွယ်

ကြားရလေသည်။ ထိုနောက် အသံသာကြားရလျက် ခွန်းနှင့်

ကလေးက သူ့မြင်ကွင်းမှ ပျောက်သွားခဲ့သည်။ သူ့ သွေးရူးသွေး

တမ်း လိုက်ရှာသော်လည်း ဘယ်မှာမှ မတွေ့ရတော့ဘဲ မော

ဟိုက်ကြေကွဲလျက် အိပ်ရာမှ နိုးခဲ့ရသည်။

သူက အသက်ရှူကြပ်သလို ခံစားလာရတာမို့ ည

ဝတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ကာ ပုဆိုးနှင့် ရှုပ်အင်္ကျီလဲဝတ်ပြီး ခြံထဲမှာ

မင်းထင်မိုးက ခွန်းကိုမေးရင်း အပေါ်ထပ်မှ ဆင်းလာနေသည်။

ခွန်းရှေ့မှာ သူရပ်မိတော့ ခွန်းက မျက်လွှာချလျက်

“ခွန်းတို့ သွားတော့မလို့ပါ”

“ဘယ်ကိုလဲ ...”

“ခွန်းတို့နေဖို့ ငှားထားတဲ့ အိမ်ကလေးကိုပါ ...”

“ဘာဖြစ်လို့ သွားမှာလဲ ...”

“သွားချိန်တန်လို့ပါ ...”

“ကျုပ်က သွားချိန်မတန်သေးဘူး ဆိုရင်ကော ...”

“ခွန်းအနေနဲ့ကတော့ သွားသင့်ပြီလို့ ထင်ပါတယ် ကိုကိုကြီး၊ ခွန်း ကိုကိုကြီးအရိပ်ကို ခိုရင်း အခက်ချိုးသလို ဖြစ်သွားမှာ စိုးလို့ပါ ...၊ ခွန်း သွားပါရစေတော့၊ ခွန်းတို့ သားအမိကို စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့တဲ့ ကိုကိုကြီးကို ခွန်းတို့ သားအမိ ကန်တော့ခဲ့ပါတယ်”

ခွန်းက ယဉ်ကျေးရိုးကျိုးစွာ ပြောရင်း ကိုကိုကြီးရှေ့မှ လှည့်ထွက်လာသည်။

ခွန်း ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းမြောက်အထိ အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး အပ်ကျသံမျှ မကြားရအောင် တိတ်ဆိတ် ကျန်နေခဲ့ပြီးမှ ကိုကိုကြီးရဲ့ ...

“မသွားပါနဲ့ ...”

ဟူသော အက်ကွဲ တုန်ခါသော အသံက ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

ခွန်းသည် ရှေ့ဆက်လျှောက်ဖို့ အားတင်းပါသော်လည်း နေရာမှာပင် ရပ်တန့်ငြိမ်သက်သွားခဲ့ရသည်။

“မသွားပါနဲ့ ခွန်း ...၊ ကိုယ် မင်းကို ချစ်လို့ တားတာပါ၊ မသွားပါနဲ့ ခွန်းရယ်၊ ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

ကိုကိုကြီးရဲ့တောင်းပန်သံက ခွန်းရဲ့ ကမ္ဘာလောကကြီးကို ပြောင်းလဲပေးလိုက်သလားဟုပင် ထင်ရသည်။ ကမ္ဘာပေါ်က ရှိရှိသမျှ အနံ့မရှိသော ပန်းတွေအားလုံး ငွေးကြိုင်ထုံသင်းသွားခဲ့သလိုပင်တည်း။

ခုတော့ ... ခွန်း ရလိုသော ဆုကို ရလေပြီ။ ခွန်းကြားချင်သော စကားကို ကြားရလေပြီ ...။ သို့သော် ... ခွန်းက သူ့ကို ကောင်းကင်ထက်မှ ဆင်းသက်မလာစေလိုပေ ...။

ခွန်းက သူ့ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ရင်း ...

“သားကို သံယောဇဉ်ဖြစ်မိလို့ ကိုကိုကြီး ခွန်းကို မသွားစေချင်တာ ဖြစ်မယ်ထင်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သားဟာ ကိုကိုကြီး သားများလားလို့ သံသယရှိခဲ့လို့ ခွန်းကို တားတယ်ဆိုတာ ခွန်း နားလည်ပါတယ်၊ ကိုကိုကြီး သား ဖြစ်နေခဲ့ရင် တာဝန်မဲ့တဲ့ အဖေတစ်ယောက် ဖြစ်သွားမှာကို ကိုကိုကြီး စိုးရိမ်နေခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“မင်းကိုချစ်တာက သပ်သပ်၊ သားကို ကိုယ့်ဆွေးသား လို့ ခံစားမိတာက သပ်သပ်ပါ ခွန်း...။ သားက ကိုယ့် သား မဟုတ်လည်း မင်းကို ကိုယ်ချစ်ပါတယ်...”

“ခွန်းနဲ့ မတန်တဲ့ စကားမျိုးကို လာမပြောပါနဲ့ ကိုကို ကြီးရယ်၊ လူဆိုတာ ကိုယ့်အဆင့်အတန်းနဲ့ကိုယ် နေ တတ်ရတယ်လို့ ကိုကိုကြီး ခွန်းကို ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ခွန်းက ကိုယ့်အဆင့်ကို ကိုယ်သိပါတယ်၊ မိတ်ဆွေအဖြစ် သတ်မှတ်တဲ့နေရာမှာသာ အဆင့်အတန်း မခွဲတတ်ပေ မယ့် အိမ်ထောင်ဘက် ရွေးတဲ့နေရာမှာတော့ အဆင့် အတန်း ခွဲတတ်တယ်လို့ ကိုကိုကြီး ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်၊ ခွန်းက အရမ်းနိမ့်ပါးတဲ့ မျိုးရိုးကပါ၊ ကိုကိုကြီး မသိသေး တာ တစ်ခု ခွန်း ပြောပြပါရစေ ...။ ဆုံးသွားခဲ့တဲ့ ဒီအိမ် က အိမ်ဖော် ဒေါ်ချိုအေးဟာ ခွန်းရဲ့ အမေရင်းပါ ကိုကိုကြီး၊ အမေက ခွန်းကို အိမ်ဖော်သမီးမှန်း သိကြ ရင် ခွန်း မျက်နှာငယ်ရမှာစိုးလို့ ဖုံးကွယ်ပြီး နေခဲ့ရတာ ပါ...”

ကိုကိုကြီးက ခဏငြိမ်သွားပြီးမှ ခပ်ယဲ့ယဲ့လေး ပြုံးလိုက်ရင်း...

“အဲ့ဒါ ဘာဖြစ်သလဲ ခွန်း၊ ကိုယ့်အတွက်တော့ ခုချိန်မှာ အဲ့ဒါတွေဟာ အရေးမကြီးတော့ပါဘူး၊ ကိုယ်က မွန်းနေ တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ မင်းပဲ ပြောခဲ့ဖူးတယ်မဟုတ်လား၊

ကိုယ် အခု အကာအရံတစ်ခုထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း မွန်းမနေချင်တော့ဘူး ခွန်း၊ လူတစ်ယောက်ကို တကယ် ချစ်ရတဲ့ အရသာကို ကိုယ် အခုမှ တကယ်သိရတာ၊ အဲ့ဒီ အရသာလေးကို ကိုယ် သေတဲ့အထိ ခံစားသွားချင် ပါတယ်...။ အဲ့ဒီ အရသာလေးအတွက် ကိုယ် တွယ် ဖက်ထားခဲ့တဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာဆိုတာကြီးကို စွန့်ရမယ်ဆို လည်း စွန့်နိုင်နေပါပြီ ခွန်းရယ်...”

မင်းထင်မိုးက ခွန်းကို တိုးလျှိုးအသနားခံစွာ ပြော ရင်း ရှေ့သို့ တစ်လှမ်း တိုးခဲ့သည်။

ခွန်းက နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်၍ ရပ်မိရင်း...

“ကိုကိုကြီး...”

“ပြောပါ ခွန်း...”

ခွန်းသည် လှေကားမြင့်ကြီးရဲ့ ထိပ်ဆီသို့ လှမ်း မျှော်ကြည့်လိုက်ရင်း...

“ဒီအိမ်ကြီးမှာ နေရင်း ခွန်း ခဏခဏ မြင်ရတဲ့ မြင်ကွင်း တစ်ခု ရှိခဲ့ပါတယ်၊ ကိုကိုကြီး အပေါ်ထပ်ကို တက်သွား တိုင်း၊ အပေါ်ထပ်က ဆင်းလာတိုင်း၊ လှေကားထိပ်မှာ ရပ်နေတိုင်း ခွန်းက ဒီလှေကားရင်းမှာ ရပ်ပြီး ကိုကိုကြီး ကို မော့ကြည့်နေခဲ့ရဖူးတယ်၊ အဲ့ဒီမြင်ကွင်းလေးကို ခွန်း အနှစ်သက်ဆုံးပါပဲ ကိုကိုကြီး၊ ကိုကိုကြီးကို ခွန်း အဲ့ဒီလို

www.burmeseclassic.com

ပဲ အမြဲ မော့ကြည့်နေချင်ခဲ့တာပါ။ ခွန်းဆီကို ဆင်းသက်
မလာပါနဲ့ ကိုကိုကြီးရယ်...”

ကိုကိုကြီးသည် ခွန်းကို ငေးမောရင်း တိတ်ဆိတ်
ငြိမ်သက်နေခဲ့သည်။ ခွန်းသည် ထွက်သွားချင်ပါလျက် ထွက်
မသွားနိုင်သေးဘဲ သူ့အကြည့်တွေနှင့် တွယ်ငြိနေခဲ့မိသည်။
တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အချိန်ကြာမြင့်စွာ ရပ်တန့်ငေးမော
နေသော သူတို့နှစ်ယောက်ကြားတွင် သားကလေးသည် တောက်
တောက် တက်တက် ပြေးလွှားဆော့ကစားလျက် ရှိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ကိုကိုကြီးသည် ခွန်းရဲ့ခြေရင်းတွင်
ခူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။

“ခွန်း... ကိုယ်ဟာ ဘယ်လောက်ကြီးမြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
မျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီက
အချစ်ကို တောင်းခံတဲ့အချိန်မှာတော့ သာမန် ယောက်ျား
တစ်ယောက်ပါပဲ ခွန်း... မိန်းကလေး တစ်ယောက်ဟာ
ဘယ်လောက် နိမ့်ပါး နိမ့်ပါး သူ့ကိုချစ်တဲ့ ယောက်ျား
တစ်ယောက်အတွက်တော့ တန်ဖိုးအရှိဆုံးသူတစ်ယောက်
ပါပဲ ခွန်းရယ်...”

သူ့ တိုးလျှိုးတောင်းပန်သော စကားတို့ကြောင့်
ခွန်း လုံလုံခြုံခြုံ ပိတ်ထားခဲ့သော နှလုံးသား အခန်းငယ်လေးရဲ့
တံခါးချပ်က ပွင့်ဟသွားခဲ့ရလေသည်။

ခွန်းသည် မျက်ဝန်းထဲမှာ ဖွဲ့အိုင်လာသော မျက်
ရည်တို့ စီးကျမလာအောင် ခေါင်းကို မော့လိုက်သော်လည်း
ခွန်းရဲ့ မျက်ရည်တို့က ပါးပြင်တစ်လျှောက်ကို ဖြတ်စီးလျက်
သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်အထိ ဆင်းသက်ကျကြွသွားလေသည်။

ခွန်းသည် ခွတ်ပင် အားတင်းလျက် နောက်သို့
မြဲတစ်လှမ်းဆုတ်လိုက်မိချိန်တွင် သားကလေးက ကိုကိုကြီးထံ
သို့ အရှိန်ဖြင့် ပြေးလာခဲ့ကာ ကိုကိုကြီး ကျောကုန်းကို ကပ်၍
ဖက်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုမြင်ကွင်းကလေးက ခွန်းရဲ့နှလုံးသားကို ဆွဲကိုင်
လှုပ်ပစ်လိုက်သလို နှလုံးသားတစ်ခုလုံး သိပ်သိပ်ခါသွားခဲ့ရသည်။

ခွန်းသည် ကိုကိုကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ခူး
ထောက်ထိုင်ချလိုက်မိချိန်တွင် သားကလေးက ခွန်းတို့နှစ်ယောက်
ကြားသို့ တိုးဝင်၍ ဝင်လာခဲ့သည်။

ခွန်းသည် ခွန်းတို့ နှစ်ယောက်ကြားက သား
ကလေးကို ဖက်ပွေ့ထားလိုက်ရင်း...

“သားကို ခွန်း ပေးထားတဲ့ နာမည်က ‘မင်းထင်သာ’ပါ
ကိုကိုကြီး...”

ဟု တီးတိုးပြောလိုက်လေသောအခါ ကိုကိုကြီးက
သားနှင့် ခွန်းကို ကြိုး၍ပွေ့ဖက်ရင်း ငိုရှိုက်လေသည်။

၂၈၈ ♠ ပုညသင်

ခွန်းနှင့် ကိုကိုကြီးတို့၏ မျက်ရည်စများက သား
ထံသို့ စီးဆင်းသွားခဲ့သော်လည်း သားကတော့ ချစ်စဖွယ် အသံ
ကလေးဖြင့် ရယ်မောလျက်ပင် ရှိလေသည်...။

BURMESE
CLASSIC
1999

ပုညသင်